

ISLAMISERING

Hva betyr det?

John Brungot

Innhold

1	Forord	2
2	Introduksjon og arbeidsmetodikk	3
3	Definisjoner	3
4	Nåtidsbeskrivelse av Norge. Islams utbredelse og eksempler på islamisering.	7
5	Motivering og drivkrefter	19
6	Jihad, muslimenes pliktige, livslange krigstjeneste	21
7	Ulike former for jihad	23
8	Historien om jihad, kort fortalt	25
9	Vår tids jihad	30
10	Metoder for jihad i vår tid	34
11	Hvordan motarbeide islamisering og jihad?	45
12	Hvor kommer det egentlige hatet fra?	46
13	Kostnader for samfunnet og nasjonen	59
14	Revidering av lovverk	66
15	Å være på vakt – og varsle/reagere	70
16	Den vestlige sivilisasjon har vært basert på individualisme i større grad enn noen annen sivilisasjon	83
17	Folkeopplysning om islam	87

18	Importert konflikt - shia mot sunni	91
19	Balansert framstilling av islam i lærebøker	92
20	Mulige scenarier for framtidig utvikling	95

1 Forord

I mange år har det blitt påpekt at det foregår en islamisering av land i Vesten. Hva ligger i begrepet islamisering og hvor reelt er fenomenet? Mange politikere og media avviser at noe slikt foregår, eller at det ikke er et relevant uttrykk for endringer vi kan observere.

Jeg har med dette arbeidet satt seg fore å undersøke dette fenomenet nærmere og søke å finne noen konkrete eksempler og sammenhenger, ikke minst historisk. For å få dette til har det vært nødvendig å ta et langt tilbakeblikk på islams historie, fra starten med Muhammed. Da er det nærliggende å feste seg ved Jihad, eller Hellig krig, som det også kalles. I alle de land og områder som ble angrepet og erobret skjedde det en markant endring. Jihadistene gjennomførte en rekke svært tydelige tiltak og inngrep som skulle gi islam og guden Allah synlige, iørefallende og dominante preg på omgivelsene, også sosialt og samfunnsmessig. Disse endringene har vi tydelige spor etter fortsatt, og dessuten finnes det en omfattende dokumentasjon på samfunnsmessige forhold som ble iscenesatt av erobrerne, ofte på svært brutalt vis.

Ser vi i dagens samfunn liknende former for islamsk preg som historien har oppvist - etter hvert som islam øker sitt nærvær i våre land? I tilfelle, hvor omfattende og synlig er dette preget? Og ikke minst: hva innebærer dette fenomenet sett i et historisk lys? Skal og må vi godta utviklingen? Hva blir eventuelt konsekvensene hvis vi lar utviklingen fortsette som nå?

I stedet for å operere med direkte henvisninger til kilder løpende i teksten, har jeg lagt ved en omfattende litteraturliste som er brukt som kildemateriale til boka. Disse bøkene anbefales lest som et supplement for et videre perspektiv på hva teksten forteller.

For øvrig er store deler av innholdet hentet fra artikler på nettet. Spesielt mye er hentet fra Resett.no, Document.no og HRS.no. Slike lån er tydelig merket innledningsvis eller inne i tekstene.

Mine løpende kommentarer er å oppfatte som personlige og subjektive, og har ingen ambisjoner om å framstå med noen form for vitenskapelig tyngde. Leseren får selv vurdere hvorvidt disse synspunktene er relevante og treffende ut fra eget ståsted og informasjonsgrunnlag.

Nesodden januar 2020.

2 Introduksjon og arbeidsmetodikk

Dette dokumentet er som nevnt i forordet ikke en vitenskapelig framstilling, men først og fremst et personlig uttrykk for en oppfatning, understøttet av tilgjengelig litteratur, i all hovedsak i form av bøker utgitt på norsk, dansk, tysk, engelsk og fransk. En god del stoff er også hentet fra nettet, spesielt mye er fra Wikipedia, men også fra nettaviser. Kildene er oppgitt løpende i teksten.

Fordi det i teksten forekommer relevante forkortelser - og dessuten noen arabiske ord og betegnelser, er disse samlet i et eget kapittel (3) med definisjoner og forklaringer. Utfyllende forklaringer kan finnes på nettet.

Forfatterens kunnskaper i arabisk er ikke gode nok til å studere og tolke originalkilder på dette språket, kun for eventuell kontroll av andres referanser. Den koranen som er anvendt (se Litteraturliste) inneholder både originaltekst på arabisk og en engelsk oversettelse.

I stedet for å sitere lange tekstbrokker fra andres bøker, har forfatteren valgt å skrive resyméer som gjengir viktige elementer av innholdet med egne formuleringer. Men alle referanser til koranen er i sitats form fra oversettelser til engelsk, eventuelt oversatt til norsk fra engelsk, med oppgitt henvisning til hvilken sura (koranvers) det gjelder. Oversettelser kan variere noe i formuleringer, siden arabisk fra denne tida ikke alltid er enkelt å forstå uten tolkninger og kompletterende tekst.

Boka er bevisst dominert av tekster fra relativt fersk historie og nåtid, rett og slett for å vise den aktuelle islamiseringen som foregår rett foran øynene på oss, i stor grad uten at vi reagerer på endringene.

3 Definisjoner

De definisjonene og forklaringene som benyttes i denne boka kan avvike fra andres formuleringer. Dette lar seg lett forsvare av flere grunner, ikke minst at de definisjonene som andre benytter kan variere en god del og på en slik måte at det er uhyre vanskelig å finne en forent formulering som dekker alle variantene.

Asjura (arabisk عاشوراء *'āshūrā'*) er en stor høytid for både sjiitiske og sunniske muslimer, med forskjellige betydninger.

Ordet betyr «tiende», fordi den feires *den 10. muharram i år 61 AH* (10. oktober 680), til minne om martyren Husayn ibn Alis død.

Under slaget ved Karbala, forsøkte Alis sønn Husayn å gjøre opprør mot umayyadeveldet og kalifen Yazīd Bin Mu‘āwiyah (يزيد بن معاوية). Slaget endte med Husayns død og har blitt et symbol for martyrskapet.

Bid`ah

Betydning: Innovasjon; utøvelse av praksis som ikke er autorisert hverken i koranen eller av Muhammed selv.

Dhimmi (arabisk: ذمّي *dhimmī* 'ḍimmi:) er betegnelse på en ikke-muslimsk innbygger som tilhører de såkalte bokens folk (dvs jøder, kristne eller zoroastere) i stater som er styrt i henhold til sharia. Status som «dhimmi» innebærer en juridisk særstilling knyttet til den religiøse særstillingen.

Et detaljert sett med forordninger rundt dette tilskrives Umar ibn al-Khattab (581-644), som var den andre kalifen. Det kalles «Omar-dokumentet» eller «Omars pakt», og skal ha oppstått under erobringen av Jerusalem på 600-tallet.

Fitna

Betydning: Uro, splid, konflikt.

Hijra

Store norske leksikon: Betegnelse på profeten Muhammads utvandring fra fødebyen Mekka til Medina i 622, der han la grunnen for det islamske fellesskapet. Ifølge tradisjonen markerer denne hendelsen slutten på før-islamisk tid, «hedendommens tid», og i 637 valgte den annen kalif, Omar ibn al-Khattab, år 622 som år én i den islamsk-arabiske kalenderen. Dette er symbolsk veldig viktig, fordi det var i Medina Muhammeds politiske versjon av islam slo ut i full effekt og hvor jihad begynte. Egen tilføyelse: I ettertid har hijra fått en generell betydning som muslimers migrasjon til andre land med hensikt erobring og innføring av islamsk styre.

Id al-fitr, eller **eid al-fitr**, (arabisk عيد الفطر, «festen for bruddet»), ofte bare kalt **id** eller **eid**, er en muslimsk høytid som markerer slutten på fastemånedens ramadan. Den blir feiret med bønnesamlinger, gjestebud og ved at man tar på seg nye klær. Det er vanlig å besøke gravsteder og gi gaver og almisser (zakat) i forbindelse med id.

Første gangen id ble feiret var i 624. Id er både en markering av slutten på fasten og en feiring av økt gudsfrykt. Troende muslimer takker Allah for at han gav dem styrke til å gjennomføre fasten.

Ideologi

Dette begrepet omfatter alle samfunnsregulerende systemer, herunder også religion. Islam har ikke bare et religiøst, men også et totalitært politisk og sosialt aspekt, med strenge regler for omtrent alle livets forhold, herunder personlig hygiene og relasjoner mellom alle mennesker, og mellom mennesker og dyr. I denne boka blir islam omtalt som en ideologi, ikke en religion, fordi dette aspektet bare utgjør en – og i mange sammenhenger – liten bestanddel.

Islamisering og snikislamisering

Med disse begrepene menes i denne boka alle avvik fra vår vestlige sivilisasjon som kun kan relateres til innflytelse fra islamsk tradisjon og sedvane, slik den er beskrevet i koranen, hadithene og sira.

Prefikset «snik» betyr at islamiseringen foregår tildekket og ikke åpenlyst, enten nesten umerkelig og gradvis – eller at de som styrer utviklingen eller lar dette skje, bevisst prøver å dekke over den faktiske utviklingen.

Jahiliyya

Betydning: De vantro sitt samfunn, som i islam er definert å være uten noen som helst verdi. Alt som finnes av minnesmerker, kunstverker og annen dokumentasjon kan derfor

tilintetgjøres. Et eksempel var kolossen på Rhodos, som tronet over innseilingen. Den ble ødelagt av et jordskjelv, men restene - som i stor grad var av metall - ble fjernet og solgt. Ruiner over gamle kulturer ble ansett som bevis på at de ikke hadde adlydt Allah.

Et annet eksempel er Buddha-statuen i Afghanistan som ble sprengt i småbiter av Taliban. Fra Wikipedia: **Buddha-statuen i Bamiyan** (persisk: بت های بامیان - *but hay-e bamiyaan*) var to monumentale statuer av stående buddhaer skåret inn i en klippevegg i Bamiyandalen i Hazarajat-regionen i det sentrale Afghanistan. Statuen var fra det 6. århundre, og lå 230 km nordvest for Kabul i en høyde på 2 500 meter. Statuen, den minste bygget i år 507 og den andre og største i år 554, representerte det klassiske, blandede uttrykket som man forbinder med Gandhara-kunst. De ble bygget for å overvåke ruten mellom Bamiyan og Balkh. Statuen hadde en høyde på henholdsvis 37 og 55 meter, men er nå ødelagt; det eneste som gjenstår er konturer og noen rester av de utskårne nisjene i fjellveggen.

Jihad

Dette begrepet oversettes ofte med «hellig krig» og er avledet av det arabiske ordet *jahada*, som kan oversettes med strev eller strid. En jihadist er dermed en hellig kriger. Det er viktig å være klar over at dette begrepet er veldig sammensatt. Det omfatter ikke bare ekspansiv voldsutøvelse, men også taktisk og utspekulert virksomhet for å forvirre, lure og utmanøvrere motstandere, samt å utøve personlig disiplin.

Jizya (arabisk: جزية) er en spesiell **skatt** som historisk ble pålagt ikke-muslimske undersåtter. Personer som valgte å konvertere til islam trengte ikke lenger å betale **jizya**.

Kafir (flertall kuffar)

Wikipedia: **Kafir** (arabisk: كافر, *kāfir*; flertall كُفَّار, *kuffār*; kan oversettes som «vantro», «frafallen» eller «ateist») er en betegnelse i islam for en person som avviser Gud (Allah) eller profeten Muhammed (med andre ord alle ikke-muslimer), eller som gjemmer eller forneker «sannheten». Koranen bruker også ordet om muslimer; i sura 2 vers 256 ber Koranen dem om å påta seg handlingen «kofr» for alle urettferdige gudebilder, personer eller krefter. Kulturelt anvendes ordet som en nedsettende betegnelse for en ikke-troende, en ikke-muslim, en muslim fra en rivaliserende sekt eller en som har forlatt islam.

I senere tid har den arabiske betegnelsen blitt sett på som ekstra nedlatende og derfor fraråder enkelte muslimske lærde å bruke ordet, og i stedet foreslår begrepet «ikke-muslim».

Islamsk lovgivning (sharia) skiller mellom tre forskjellige typer av vantro (kafir):

1. *kafir dhimmi* (vantro under forfatningsmessig beskyttelse)
2. *kafir harbi* (vantro som man er i krig med)
3. *kafir musta'min* (vantro mennesker som for eksempel handelsreisende eller besøkende er under den islamske stats beskyttelse)

Vantro, og derfor mindre verdt. Jøder, kristne og zoroastere regnes som bokens folk, og kan derfor få fred hvis de betaler en spesialsatt, *jizya*, ellers kan de tvangskonverteres eller drepes.

MSM

Main Stream Media, altså de tradisjonelle medier, i motsetning til sosiale medier og typisk nye nettaviser og blogger.

Nakba

Betyr egentlig katastrofe, men benyttes for utdrivelse av mennesker fra stater eller territorier. Uttrykket brukes stort sett om palestina-arabere som flyttet fra sine bosteder da staten Israel ble etablert; de kalles palestinske flyktninger, en vernet menneskegruppe i generasjon etter generasjon. Evige flyktninger med andre ord.

Sharia

Dette er iflg Muhammed Allahs lovverk og dermed ideelt og uforanderlig. Tolkninger og praktisering kan imidlertid variere mellom ulike trossamfunn og geografiske områder. I land hvor ikke islam har fullstendig makt eller utgjør en minoritet, vil sharia måtte anvendes på en måte som ikke provoserer statsmaktens lovverk og domstoler.

Shirk

Uvitenhet; dyrking av andre guddommer ved siden av eller utenom Allah.

Sura

Sura (سورة) er det arabiske uttrykket for «kapittel» i koranen. Hver sura er delt inn i aya (også *ayat*), eller «vers». Suraene er organisert slik at de lengste står først i Koranen, mens de korteste står lengst bak. *Åpningssuraen* er et unntak fra dette prinsippet.

Suraene blir også sorterte etter om de er åpenbart for Muhammed mens han oppholdt seg i Mekka, eller i Medina. Mekka-suraene er eldre enn Medina-suraene.

Taqqiya

Dette begrepet betyr å føre noen bak lyset vha løgn, forfalskning, forføring, tåkelegging og andre former for lureri.

Umma

Dette er det muslimske fellessamfunnet, uavhengig av nasjonale grenser. Det er koranen, hadithene og sira – eller koranen og profeten Muhammed – som samler alle de 1,6 mrd menneskene som bekjenner seg til islam. Ideelt sett skal hele ummaen være et kalifat underlagt sharia-lover. Da er Allahs vilje gjennomført. Dessuten er målet at hele verden på sikt skal utgjøre én samlet umma.

Zakat

Ordet betyr almisse eller veldedighet og utgjør én av islams 5 søyler; den 3dje. I tillegg til veldedighet, skal pengene brukes til islams utbredelse; det innbefatter dermed også jihad, noe som ble konstatert av Kommisjonen etter 9/11-terroren i New York. Al Qaida hadde en stor del av sin finansiering på denne måten: «*Seventh, fi sabilillah signifies the struggle to establish the Islamic system of life on earth*» (Den syvende av 8 ulike anvendelser er altså kampen for å etablere det islamske levesystemet i verden).

De 5 søyler, samlet

1. Trosbekjennelsen. Trosbekjennelsen, shahada, lyder: «Det er ingen Gud uten Allah, og Muhammad er hans profet (rasul).» ...
2. Den rituelle bønnen. Den rituelle bønnen, salah, skal forrettes **fem** ganger daglig. ...
3. Den rituelle avgiften. Den rituelle avgiften, zakat, skal gå til de trengende. ...
4. Fasten. ...
5. Pilegrimsferden.

Noen regner også Jihad som en av søylene; den 6.

4 Nåtidsbeskrivelse av Norge. Islams utbredelse og eksempler på islamisering.

Fra Wikipedia kan vi finne noen makrodata om utviklingen:

Islam er Norges nest største religion. I 2017 var det trolig om lag 200 000 muslimer i Norge, hvorav 148 000 var medlemmer av trossamfunn som mottar statsstøtte. De fleste muslimer i Norge har innvandrerbakgrunn ved at de selv eller begge foreldrene er født utenfor Norge. Landene flest har bakgrunn fra er Pakistan, Irak, Somalia, Bosnia-Hercegovina, Iran og Tyrkia. Det islamske miljøet i Norge er fragmentert.

Liste over moskéer i Oslo (per 2019, fra HRS):

Navn	Adresse	Kommune	Fylke	Åpnet	Organisasjon
Baitun Nasr moské	Søren Bulls vei 1	Oslo	Oslo	2011	Ahmadiyya Muslim Jama'at
Central Jamaat-e Ahl-e Sunnat	Motzfeldts gate 10	Oslo	Oslo	2006	Central Jamaat-e Ahl-e Sunnat Norway
Central Jam-E-Mosque	Åkebergveien 28 B	Oslo	Oslo	1995	World Islamic Mission Norway
ICC-moskéen	Tøyenbekken 24	Oslo	Oslo	2009	Islamic Cultural Centre Norway
Tauheed moské	Olaves Hvervens vei 11	Oslo	Oslo	2014	Tauheed Islamic Centre

Moskéer utenom Oslo:

HRS har laget en liste over moskéer per 2018:

- Arendal (2), Asker (1) og Askim (2)
- Bergen (5), Bodø (1) og Brumunddal (1)

- Drammen (18)
- Elverum (1)
- Farsund (1), Finnsnes (1), Flekkefjord (1), Florø (1) Fredrikstad (4) og Førde (1)
- Gjøvik (1), Grimstad (1) og Grong (1)
- Hadeland (1), Halden (1), Hallingdal (1), Harstad (1) Haugesund (2), Hokksund (1), Horten (1), Hunndalen (1), Husøysund (1) og Hønefoss (1)
- Indreøy (1)
- Jessheim (1)
- Kleppe (1), Kongsberg (1), Kongsvinger (2), Kristiansand (6), Kristiansund (1), Krokstadelva (1) Kråkerøy (1) og Kvinesdal (1)
- Langesund (1), Larvik (1), Leknes (1), Levanger (1), Lier (1), Lillehammer (2), Lillesand (1), Lyngdal (1) og Lørenskog (1)
- Mandal (1), Melbu (1), Mjølkeråsen (1), Mo i Rana (1), Molde (1), Moss (3) og Mysen (1)
- Namsos (1), Narvik (1) og Notodden (2)
- Orkanger (1), Oslo (55), og Ottestad (1)
- Porsgrunn (1)
- Rakkestad (1), Ridabu (2) og Rjukan (1)
- Sandefjord (2), Sarpsborg (5), Skedsmo (1), Ski (1), Skien (5), Skui (1), Sortland (1), Stange (1), Stavanger (11), Steinberg (1), Stjørdal (1), Stord (1), Strømmen (1) Sunndal (1) og Svolvær (1).
- Tinn (1), Tromsø (2), Trondheim (5), Tynset (1) og Tønsberg (3)
- Ullensaker (1)
- Vennesla (1), Vinje (1), Volda (1), Voss (1) og Våler (1)
- Ålesund (1) og Ås (1)

Norsk økonomisk støtte til disse fordeler seg slik:

Oslos moskeer (55) mottar nesten 100 millioner kroner i offentlig støtte i 2018, konkret 94 millioner kroner. Den samlede støtten til moské-Norge er på 187 millioner kroner.

Etter Oslo er det disse 9 byene der islam sponses mest:

- Drammen: 12 millioner kr.
- Stavanger: 7,6 «
- Trondheim: 7,2 «
- Bergen: 5,8 «
- Sarpsborg: 4,5 «
- Kristiansand: 3,3 «
- Skien: 2,9 «
- Fredrikstad: 2,2 «
- Moss: 2,1 «

I tillegg kommer direkte finansiering til moskébygging/-kjøp fra Saudi-Arabia, Tyrkia og Iran, spesielt. Disse landene bruker milliarder av dollar på moskéetableringer og -drift verden rundt. Pengene kommer ikke betingelsesløst. Det hefter naturligvis ved forpliktelser knyttet til hvilket budskap som skal formidles og hvilke føringer som knyttes til driften for øvrig.

Det er per 2019 registrert rundt 220 islamske trossamfunn, mot 2 i 1974, altså en enorm vekst.

Kommentar:

Det tas forbehold om denne lista er helt oppdatert.

Det er ingen tvil om at moskéer brukes som propaganda-enheter for å oppnå økt innflytelse i samfunnet. Mona Walter, en kristen somalier bosatt i Sverige, har uttalt at moskéer er å betrakte som jihad-sentre. Hun beskriver en religion fylt av intoleranse og hat.

Sitat: Man blir introdusert til en tro der jøder og kristne ikke regnes for å ha menneskeverd. De er ikke mennesker. Så jeg spurte hvorfor vi skal hate jøder og kristne? Imamene og de bokstavtro muslimene svarte at «Det er Allah som har bestemt det, og vi som mennesker skal aldri stille spørsmål ved hva gud har sagt».

Ikke bare forkynnes og innpodes jihad og avsky for de vantrø generelt, det har også blitt oppdaget våpenlagre i moskéer i flere land i Europa. Oppbevaring av våpen i gudshus er en temmelig uvanlig foreteelse i Vesten. I gamle dager ble våpen avlevert ved inngangen før folk fikk ta plass inne i kirker. I vår tradisjon er gudshus et fredens sted, hvor det ikke skal utgytes blod.

Eksempler på islamisering.

Eksempelene er hentet fra nåtid og nær fortid og valgt ut etter eget og andres skjønn. Det finnes ikke noen form for normert, offisiell opplisting av slike eksempler:

Karikaturstriden

Fra Wikipedia: Professor Leirvik (2011), UiO, påpeker at ettersom det ikke er noe «universalt forbud i den muslimske verden mot avbildning av Muhammad», handlet karikaturdiskursen, i bunn og grunn, om karikeringa av Muhammad. Ifølge Leirvik (2011) representerte noen av tegningene «stereotypiene av islam som en patriarkalsk, undertrykkende og voldelig religion», og disse stereotypiene er nå like vanlige som tidligere stereotypier av jøder. Vebjørn Horsfjord (2013), som var tidligere koordinator av Kontaktgruppa og assisterende generalsekretær av Mellomkirkelig råd, hevder at noen av karikaturene «fremstiller islam som voldelig og/eller kvinneundertrykkende» i mer eller mindre grad.

Leirvik (2011) og Mårtensson (2014) anså Magazinet karikaturpubliseringer som en, i Leirviks ord «provoserende», prøve fra norsk høyreside, hvor formålet var, ifølge Mårtensson, å «avsløre» at muslimer er fremmede for «norske» verdier. Horsfjord (2013) hevder også at karikaturene var bevisst provokasjon, og at det lå en «pirrende forventning om voldelige reaksjoner fra norske muslimer» som derimot glimret med sitt fravær. Muslimske ledere i Islamsk råd viste tilbakeholdenhet og håpet på at «saken skulle gli over av seg selv», til tross for at de syntes at karikaturene var sårende.

Ifølge Horsfjord (2013) utviklet karikaturesaken seg til en krise i Norge som et resultat av *internasjonale hendelser* hvor blant annet vold forekom, og norske næringsinteresser ble truet, noen uker etter Magazinet publiseringer. Kari Vogt (2008) påpeker at dialog kom til nytte under krisa om Muhammed-karikaturene, og kristen-muslimsk dialog ble brukt som et preventivt tiltak mot eskalering av situasjonen.

I motsetning til Danmark tok den norske regjeringa i bruk «etablerte strukturer for kristen-muslimsk dialog». «Hovedstrømmen av muslimske og kristne ledere» fant sammen og gikk ut mot Magazinet's konfliktskapende fremferd, og med «sterk politisk majoritet» i ryggen satte fokus på «respektfull dialog» og «etisk ansvarlighet» istedenfor «rettslige skritt». En rekke biskoper, kristne menighetsledere og andre la fram en felleserklæring sammen med Islamsk Råd som stadfestet retten til ytringsfrihet under ansvar, og tok avstand fra voldsbruk. De fordømte også publiseringa av karikaturene. Felleserklæringen viste det internasjonale samfunnet, ifølge Horsfjord (2013), at «muslimske ledere stilte opp til forsvar for det norske samfunnet», noe som var i kontrast til Danmarks muslimske ledere som hadde arbeidet imot Danmarks interesser.

Til tross for at krisen endte fredsommelig og med forsoning i Norge har norske media-debatter blitt mer kritiske til interreligiøs dialog. De som er dialogorienterte føler seg presset av blant annet religiøse fundamentalister og nykonservative som anser dialog som et «svakhetsstegn». Ifølge Horsfjord (2013) har påstanden om at krisa handlet om ytringsfrihet fått overtaket i kjølvannet av hendelsene, til tross for at norske, religiøse ledere ikke foreslo å forby krenkende tegninger.

Blant sekulære islamkritiske krefter som overhodet ikke tillater «kompromiss mellom ytringsfrihet og andre hensyn» eksisterer det, ifølge Leirvik (2011), en feilaktig oppfatning om at man «støtter muslimske dissidenter» eller undertrykte «muslimske kvinner» ved å «angripe islam». Tvert imot anså muslimer karikaturene som nok et «islamofobisk angrep». Bortsett hos selverklærte eksmuslimer ble den muslimske identiteten, ifølge Leirvik, styrket blant muslimer fra hele det politiske mangfoldet; fra det «liberale» til «konservative», fra «feministiske» til «patriarkalske».

Ifølge Leirvik (2011) må Magazinet's motiver også ses på bakgrunn av innflytelsesveksten til det «nye kristne høyre». Denne kjennetegnes av sine anti-islamske og isrealstøttende holdninger, og sine allianser med FrP og sekulære og/eller nykonservative islamkritiske stemmer, som for eksempel Human Rights Service og Document.no. I det hele tatt var disse aktørene fullstendig blottet for en «etisk refleksjon om forholdet mellom de juridiske og moralske aspekter av ytringsfriheten». Deres konfrontasjonslinje finner sitt motstykke hos radikale islamister som ønsker hardere retorisk linje mot «kristne vesten». Ifølge både Horsfjord (2013) og Leivik (2011) er disse grupperingene gjensidig avhengig av hverandre.

I sin analyse av karikaturkrisen legger Mårtensson (2014) til grunn Katharine Gelbers påstand at det å «gjøre det mulig» for utsatte minoriteter til å «snakke tilbake» er det beste virkemiddelet mot hatefulle ytringer, som også inkluderer «sofistikerte påstander om hvordan kulturen til særskilte grupper truer sosiale ordenen og samholdet».

Mårtensson (2014) skriver at kristen-muslimsk dialog gjorde det mulig for muslimer å «snakke tilbake» mot høyresidens «hatske ytringer» under karikaturkrisen og viser i et gitt eksempel til *Forum for muslimsk-kristen dialog*, IRN sin avdeling i Trondheim. Her deltok IRN-organisasjonen, *Det Muslimske Samfunnet i Trondheim*, og Nidaros bispedømme. Gjennom dialog-prosessen med sine kristne partnere ga muslimer avkall på sine ønsker om politianmeldelser, og det hele munnet ut i en felleserklæring hvor både retten til ytringsfrihet og de krenkedes rett til å «insistere på en unnskyldning» ble stadfestet, noe som ifølge Mårtensson, er i tråd med Gelbers syn om å «snakke tilbake». Mårtensson undertreker også at muslimer ikke hadde rett til å be om unnskyldning for selve publiseringen av karikaturene,

noe som ville ha rammet Magasinets ytringsfrihet, – men de hadde rett til å be om unnskyldning for krenkelsen de ble utsatt for.

Muslimers motmæle mot hatytringer fra «radikale og ytre høyre», muliggjort av den kristen-muslimske dialogen ble forsterket «av deres engasjement for ytringsfriheten». Med andre ord; den kristen-muslimske dialogen ekspanderte «disse muslimenes muligheter offentlig til å identifisere seg med menneskerettighetene».

Ifølge Horsfjord (2013), kan karikaturkrisen analyseres ut ifra to «motstridende diskurser»; «ytringsfrihetdiskurs» og «toleransediskurs» som formulert av Carl Stage (2011) ved Aarhus Universitet. Horsfjord forklarer:

« Der man innenfor ytringsfrihetsdiskursen talte om rettigheter og juss, talte man innenfor toleransediskursen om etikk og maktforhold. Der ytringsfrihetsdiskursen advarte mot selvsensur, snakket toleransediskursen om ansvar og folkeskikk. »

Blodig alvor:

I februar 2006 publiserte Charlie Hebdo 12 omstridte Muhammed-karikaturer fra den danske Jyllandsposten sammen med en forsidetegning av en oppgitt profet Muhammed som klager: «C'est dûr d'être aimé par les cons» (Det er hardt å være elsket av idioter). I tiden som fulgte mottok Charlie Hebdo hundrevis av trusselbrev og redaksjonskontoret fikk politibeskyttelse.

I februar 2007 saksøkte tre muslimske organisasjoner Charlie Hebdo for to av karikaturene; én som viser Muhammed med bombe i turbanen og én der profeten stanser en rad av selvmordsbombere med følgende utsagn: «Stopp, vi har gått tom for jomfruer». Saken kom opp for retten i Paris 7. og 8. februar og resulterte i frifinnelse.

Den 7. januar 2015 stormet to svartkledde, maskerte menn magasinets lokaler i rue Nicolas Appert i Paris mens redaksjonen holdt sitt ukentlige møte. 12 mennesker ble drept i Frankrikes mest dødelige terrorangrep på over femti år. Attentatmennene oppga under angrepet at de var fra al-Qaida, men det er foreløpig uklart hvorvidt de opererte selvstendig eller på oppdrag fra andre. Koblingen til terrorgruppen er ikke bekreftet.

Sjefsredaktør Stéphane Charbonnier (Charb) var blant de drepte. Han hadde mottatt flere alvorlige trusler og sto på al-Qaidas dødsliste. Charbonnier hadde hatt politibeskyttelse siden 2012, og politivakten som fulgte ham ble også skutt. I tillegg til redaktøren og politivakten ble de profilerte karikaturtegnerne og politiske satirikerne Georges Wolinski, Jean Cabut og Bernard Verlhac også drept.

Ifølge Horsfjord (2013) utviklet karikaturesaken seg til en krise i Norge som et resultat av *internasjonale hendelser* hvor blant annet vold forekom, og norske næringsinteresser ble truet, noen uker etter Magasinets publiseringer. Kari Vogt (2008) påpeker at dialog kom til nytte under krisa om Muhammed-karikaturene, og kristen-muslimsk dialog ble brukt som et preventivt tiltak mot eskalering av situasjonen.

En av Charbonniers siste tegninger hadde overskriften «Fremdeles ingen terrorangrep i Frankrike» og viste en islamsk militant som sier «Vent! Vi kan sende nyttårsønsker helt til slutten av januar.» Den siste Twitter-meldingen fra Charlie Hebdo ble lagt ut kort tid før angrepet den 7. januar 2015. Den besto av en tegning av IS-lederen Abu Bakr Al-Baghdadi som roper inn i en mikrofon og ønsker sine tilhørere «God helse». Tegningen var fulgt av teksten «Beste ønsker, forresten».

Ifølge «ytringsfrihetdiskursen», ledet av Vebjørn Selbekk og hans støttepartnere, var «det klart at vestlige verdier var utsatt for en trussel fra islam eller islamisme». Kirkelige ledere derimot igangsatte «toleransediskursen» som anså norske muslimer som «den utsatte part», i lys av «en stadig økende» muslimhets.

Toleransediskursen ga også uttrykk for fellesinteresser og fellesskap mellom muslimer og kristne, blant annet gjennom utsagnet til «Bispemøtes preses og Mellomkirkelig råds generalsekretær» om at «trusler mot Islamsk Råd Norge er trusler mot oss alle». Den kristen-muslimske dialogen ble forsterket av krisa. Samtidig kritiserer Horsfjord «toleransediskursen» for å skape for «sterk identifisering av muslimske interesser med kristne».

Kommentarer fra forfatteren:

Wikipedias omtale av Karikaturstriden er dominert av ytringer i favør av toleranse og dialog med islam. Det er heller ikke poengtert at vår utenriksminister på det tidspunkt, Gahr Støre, under en reise i Midtøsten uttrykte beklagelse for at avisa Dagen hadde trykket en faksimile av karikaturene. Redaktør i avisa måte gå i dekning pga voldstrusler.

Siden denne hendelsen har vi ikke sett ett eneste eksempel på at karikaturer av profeten har kommet på trykk. Vår ytringsfrihet er redusert. Vold og trusler virker. MSM har skjønt at det skal ytterst lite til før tilhengere og sympatisører med islam går til trusler og vold for å stanse enhver kritisk ytring mot denne ideologien. Dette er særdeles oppsiktsvekkende og skuffende når vi har 1400 års erfaring med intoleransen og volden fra denne ideologien.

Noen andre eksempler:

Vi ser stadig eksempler på at kristne forsamlingshus og andre bygninger omformes til moskéer: Misjonshuset på Seiersten, Landfalløya kapell i Drammen, Folkets hus i Hannerfest, bedehus i Skien og Bergen, Røde Kors-bygningen i Sandefjord.

Bønnerom etableres i flere og flere offentlige bygg, som skoler og universiteter.

Vi leser også om at barn i barnehager lærer å synge sanger som hyller Allah og Muhammed, samt at det gjennomføres besøk i moskéer og prøving av hijab på unge jenter i kombinasjon med forklaringer som rettferdiggjør dette plagget, uten at de refereres til sharia. Vi kan undre oss over hvem som står bak den indoktrineringen som skjer. Mistanken går til Utdanningsforbundet, som jevnlig stiller opp for å ødelegge for SIANs arrangementer mot islamisering.

Muslimer og imamer i ordensmakt og forsvar.

Det er velkjent fra historien hva vi risikerer når vi tar inn fienden i vårt maktapparat. Til tross for denne kunnskapen ser vi nå et økende innslag av muslimer i både politiet og forsvaret. Hvor har de sin lojalitet? Til landet eller guden sin? Hva sier koranen om dette?

Og Allah sa:

وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ أُولَٰئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

The believing men and believing women are allies of one another. They enjoin what is right and forbid what is wrong and establish prayer and give charity and obey Allah and His Messenger. Allah will have mercy upon them, for Allah is almighty and wise.

Oversatt til norsk (av forfatteren): De troende menn og kvinner er hverandres allierte. De velger det som er rett og forbyr det gale; de ber, gir almisser og adlyder Allah og hans Budbringer. Allah vill vise dem nåde, for Allah er allmektig og vis.
Sura At-Tawba 9:71

Det er altså ikke tvil om hvor lojaliteten til muslimer skal ligge; hos trosfellene i ummaen, ikke hos oss vantro. Det er derfor overmåte naivt å slippe disse inn i vår voldsmakt. Strengt tatt er dette svikefull adferd fra dem som tar beslutninger og tillater dette å skje.

Eksemplene kommer stadig. Søndag den 3. november 2019 ble det utført et syreoverfall på Nørrebro i København. Politiet som ble sendt inn var alle muslimer, og unnlot å gripe effektivt inn ved å arrestere overgriperen, som begikk et klart brudd på loven ved å forsøke å skamfere ansiktet på et offer. Var det tilfeldig at overgriperen, som er muslim, slapp unna?

Snik-islamisering.

Noen eksempler:

- Når ordet jul ikke får bli brukt i anledning tradisjonell feiring for ikke å såre muslimer
- Når flyplassavgift på taxi går til bønnenrom for muslimer
- Når det brukes halal-slaktemetode på alt
- Når muslimske pensjonister skal forfordes
- Når norsk flagg ikke kan aksepteres av muslimer pga. korset.
- Når arrangerte giftermål aksepteres.
- Når det tillates kjønnslemlestelse.
- Når en skole skiller gutter og jenter i musikk mm i grunnskolen.

- Når en skole lager forbud mot å se på (...)solformørkelse pga. at det fornærmer islam.
- Når vi får kjønnsdelt svømmeundervisning på skolen
- Når vi innfører kjønnsdelte gymtimer
- Når vi endrer teatertidspunkt så muslimer kan be
- Når en drosjesjåfør stanser for å be, mens passasjeren kommer for seint til flyavgangen
- Når kronen ikke er gangbar mynt på Grønland/Oslo.
- Når lokal dialekt skal endres pga. integrering
- Når nytt kjøpesenter i Oslo skal islamiseres.

I november 2019 i Aftenposten blir vi invitert inn i en hverdag dokumentert fra Drammen der segregering og parallelsamfunn gjennomføres systematisk og blir finansiert av den norske staten. Det skjer gjennom bidrag til Det islamske kultursenter i Norge, et registrert trossamfunn som springer ut fra tyrkiske miljøer. Bevegelsen regnes som svært konservativ, skriver Aftenposten. «Menigheten praktiserer streng kjønnssegregering, ikke bare blant voksne. Også barn får religionsundervisning hver for seg.»

Menigheten tilbyr skolefritidsordning med overnatting for medlemmene. Jenter og gutter blir oppfordret til å unngå kontakt ved at de for eksempel har separate rom for undervisning. Guttene må finne seg i at de er rovdyr uten selvkontroll. Jentene må finne seg i å være seksualiserte og stakkarslige som ikke kan omgås det motsatte kjønn. Norske skoler har ikke en slik kjønnsdiskriminering, og her får både gutter og jenter omgås på egne premisser. Det er med andre ord en stor kontrast mellom det disse koranskolene representerer og det frie demokratiske skoler representerer.

Stedene som har det Aftenposten omtaler som «Koran-SFO» er Drammen, Mjøndalen og Oslo. Det er ingen grunn til å tro at dette er unikt. HRS skrev om dette allerede i 2016 og de har kommet med forslag om tiltak mot ekstremisme og å fremme solide integreringstiltak

Erna Solberg – vår statsminister - benekter at snikislamisering pågår i det norske samfunnet. Men når hun selv besøker en kjønnsdelt forsamling hos Islamic Cultural Centre (ICC) og Det islamske forbundet Rabita den 25. juni 2017 i forbindelse med eid, hva er det et eksempel på? Gir hun ikke med dette legitimitet til islamistisk praksis i Norge?

Når diskrimineringsombudet godtar at muslimske ansatte nekter å håndhilse på det motsatte kjønn, hva skal vi kalle dette?

Når kronprinsen besøker Bærum-moskéen og noen nekter å håndhilse - og kronprinsen aksepterer dette, hva gjør han seg da skyldig i?

Når konservative muslimer får støtte av politikere til å dyrke offerrollen og til og med utvikle en handlingsplan mot muslimhat, hva er det et eksempel på?

Når vi stadig gir etter for særkrav fra islamsk hold, hva er det vi er med på om ikke en snik-islamisering?

Halal-kjøtt og zakat-avgift

For 30 år siden var halal så godt som ukjent i Norge. Det var ikke å få på sykehus, på sykehjem eller i butikk. Nå er det vanlig, og det blir reklamert for halal-kjøtt i butikkene. Men for å spare penger i produksjon og distribusjon har produsenter i stor grad lagt seg på at visse produkter kun er å få med halal-godkjenning. Men etniske nordmenn har ikke bedt om å bli tvangsforet med halal-mat.

I islam skal halal-godkjenning medføre en avgift betalt av kunden. Denne avgiften hevdes å gå til sosiale tiltak, men det er sterke indikasjoner på at denne avgiften også kan være med på å finansiere terror-virksomhet i Allahs navn. I Norge er det mange eksempler på at kjøttvarer er halal-godkjent og selges som ordinære kjøttvarer i butikkene. Det betyr at ikke-muslimer tvinges til å betale zakat, og dermed kan være med på å finansiere terror mot dem selv. Det er ingen offentlig innsikt og kontroll med hva disse avgiftsmidlene brukes til.

Krav til halal:

For at kjøtt skal være tillatt å spise, bør en rekke betingelser være oppfylt. Noen av disse er absolutte krav, mens andre er mer å betrakte som anbefalinger.

- For det første må dyret i seg selv være tillatt å spise. Av kjøtt som ikke er tillatt å spise (haram) er svinekjøtt det viktigste og det som håndheves strengest. Men forbudene omfatter også firbente dyr som spiser andre firbente dyr (f.eks. tiger, rødrev, ulv), mens dyr som brukes til transport bør helst ikke spises og bli kalt for "makrouh" (som f.eks. kamel og hest), og dyr som slikker i seg vann (kattedyr, hunder) er også haram. Reglene om tillatte og forbudte dyr samsvarer i stor grad med budene om rene og urene dyr i Det gamle testamente (3.Mos 11 og 5.Mos 14 3-21).
- Selve slaktingen må skje ved at de to hovedpulsårene i strupen kuttes med et raskt kutt. Kroppen skal tømmes for mest mulig blod så raskt som mulig. Også luftrør og spiserør skal kuttes. Etter norsk lov må alle dyr som slaktes bedøves før blodtapping (dyrevernloven §9). Bedøving før slakting bryter ikke med halal, så lenge dyret fortsatt er levende når det slaktes. Dette er dog noe omdiskuterte hos noen, da man er redd dyret dør av bedøvelsen og ikke av slaktingen.
- Dyret skal ikke se et annet dyr bli slaktet og krav til renslighet stilles. Blod skal være vasket bort, før et nytt dyr blir slaktet på samme sted.
- Dyret skal roes ned og det skal ikke unødig stresses.
- Slaktekniven være skarp, og slakteren bør være kvalifisert.
- Slakteren bør være muslim. Men Koranen tillater også kjøtt av dyr som er slaktet av «skriftfolkene» ahl ol-kitab, det vil si jøder og kristne.
- Slaktingen bør skje i Guds navn, ved at slakteren sier «bi-smi llah Allaho Akbar» (I Guds navn, Gud er størst).
- Dyret bør legges med hodet mot Mekka (qibla). Dette er ikke et absolutt krav.

Zakat-kalkulatorer opererer med 2,5 % som veiledende sats. Det representerer i tilfelle store beløp bare i Norge.

Hijab

For 30 år siden var det også svært sjelden å se kvinner og barn med hijab. Når feministene ble konfrontert med betydningen av dette plagget, ble det svart at problemet knapt fantes og derfor ikke fortjente oppmerksomhet. Nå er hijab mer vanlig her enn i Pakistan eller andre islamske land, og feministene nekter å kommentere utviklingen. I stedet har vi fått TV-serier med hijab-påkledte aktører, og muslimske intervjuobjekter med hijab blir foretrukket. Vi har hijab-mote og hijab-antrukne programledere.

Også i barnehager går nå jentunger med hijab.

Politiets utlendingstjeneste melder i oktober 2019 at det ikke er grunn til å reagere på at en av politiets advokater prosederer i Oslo tingrett iført hijab. «Det er ikke lovstridig», er kommentaren. Nei, men det er ikke det dette handler om. Politiet burde tenke over hvilke signaler dette sender til rettsvesenet og den norske befolkning. Hvis politiet hadde satt seg noe inn i hva hijaben symboliserer, burde vedkommende fått klar beskjed om å kle seg på en måte som ikke er en hån mot norsk, sivil lov. Hijab symboliserer sharia, islamsk lov.

Burkini og burka

For 30 år siden fantes ikke burkini. Nå er den ganske vanlig.

Ta deg en tur på Grønland, også kalt «Lille Karachi». Det fantes ikke burkaer der for 30 år siden, men i dag minner dette området om Mogadishu eller Afghanistan.

Store, religiøse markeringer

For 30 år siden ble ikke islamske høytider markert i full offentlighet. Nå blir Eid, Ramadan og Muharram (sørgemåned) behørig omtalt i media, spesielt i NRK. Til Eid-feiringen i Valhall idrettshall, med separat plassering av kvinner og menn, kommer vår statsminister og bifaller dette avviket fra norsk og vestlig sivilisasjon og tradisjon.

Asjura-dagen, 10. dag i måneden muharram, den første måned i det islamske måneåret. Dagen er anbefalt som faste-dag for alle muslimer, men fasten er ikke obligatorisk. På denne dagen feirer sjia-muslimene imam Husains martyrdød ved Karbala i 680.

Atskillelse av kvinner og menn

I enkelte restauranter er det nå montert forheng som gjør det mulig å plassere kvinner og menn atskilt, noe vi tidligere aldri så. Det er stadige forsøk på å skille kvinner og menn i offentlige bad.

Fredagsbønnen

Nå kreves det betalt permisjon for å kunne delta i fredagsbønnen. I praksis krever altså muslimer en særbehandling i form av 4-dagers arbeidsuke, men betalt som full 5-dagers uke. I praksis vil det bety 20 % nedsatt produktivitet.

Krav om begrenset ytringsfrihet – blasfemilover

Nå kalles de som ytrer seg mot ideologier og religioner raskt for rasister og folk med hatytringer. Ytringer mot nazismen og kristendommen er greit, mens kritikk av islam og islamske skikker raskt stemples som hatytringer og rasisme. Nazist- og fasciststempleet sitter løst, eller det skvettes med brunfarge. Vi møter disse kravene i artikler, demonstrasjoner og

trusler, fysiske angrep og til og med drap. Skal vi la oss presse til å innføre blasfemilover igjen?

Sharia

I Storbritannia er allerede en rekke sharia-domstoler i full sving. Her i Norge reises det krav om sharia-domstoler i moskéer, hvor sharia-lover allerede anvendes i et visst omfang. Men det kreves statlig godkjenning slik at sharia-domstoler kan få allmenn anvendelse i samfunnet.

Svindel og trygdemisbruk

Det er mange eksempler på at muslimer får utbetalt trygdemidler på falskt eller utilbørlig grunnlag:

- Hjemreiser bekostet av NAV til landet de hevder å ha flyktet fra når de fikk innvilget opphold med flyktningsstatus eller som asylant. Dette gjelder for øvrig ikke bare muslimer.
- Å takke nei til arbeid som ikke anses som akseptabelt for en muslim; det være seg salg av svinekjøtt, servering av alkohol eller pleie av vantro pasienter mm.

Spesialbehandling og segregering

- Krav om å få bære islamske antrekk, spesielt hijab, i yrker som skal vise offentlig, nøytral holdning overfor publikum, eksempelvis i politi, skoleverk, barnehager, pleiesektor, transportnæring, forsvar og butikk. Dette vil kunne redusere tilliten og troen på en nøytral likebehandling av klienter. Hvordan kan vi føle oss trygge på at politi og soldater med voldsfullmakter vil opptre nøytralt og nasjonalt når de samtidig bekjenner seg til islamsk overnasjonalitet og sharia-lover?
- Muhammeds tilhengere har en særegen tendens til å klumpe seg sammen og danne atskilte øyer i samfunnet. Vi ser det også i det offentlige rom; i butikker og på gatene. De holder sammen og menger seg i påfallende liten grad med etniske nordmenn. Ektefeller hentes gjerne fra det landet de migrerte fra eller fra samme miljø i Norge. Dette ødelegger for en god integrering.
- Eksempler på kjønnsdelte gymtimer pga muslimske krav
- Eksempler på muslimske taxisjåfører som stanser for å be eller nekter å ta med folk med hunder, herunder blindhunder
- Stadige eksempler på at muslimer ikke vil håndhilse på vantro eller motsatt kjønn. Det siste eksempelet, fra kronprinsens besøk i den terrorutsatte moskéen i Bærum, satte gemyttene i kok, likeså at Irans utenriksminister ikke håndhilste under besøk i Stortinget.

Voldsutøvelse og hærverk

Muslimsk vold og hærverk skjer på mange ulike måter:

- Overfallsvoldtekter. Her har det vært en dramatisk økning de siste årene. De domfelte er dominert av unge muslimske menn, både 1. generasjon og 2. generasjons innvandrere.
- Vold mot lærere. Noen lærere har blitt invalidisert og satt ut av spill i sine yrker.

- Knivstikking. Dette skjer både som gjengvold og ved individuelle overfall. Igjen er det unge muslimske menn som dominerer ved domfellelse.
- Overfall og tyverier under trusler om eller bruk av vold. Igjen er det muslimer som dominerer, og noen i veldig lave aldre. Det stjeles penger, bankkort, kredittkort, mobiltelefoner og andre verdigjenstander. Pga lav alder vil vedkommende sjelden bli ilagt en fengselsstraff.
- Bilbranner. Politiet er forsiktige med å peke på hvem som står bak. Men folk følger med og observerer hva som skjer; det foreligger også flere videoopptak – uten at politiet tar dette skikkelig på alvor.
- Demonstrasjoner og opptøyer. Politiet har blitt svært liberale med å tillate motdemonstrasjoner, om ikke på samme sted og til samme tid, så tett opptil hverandre. Lørdag 28. september 2019 ble SIANs godkjente arrangement på Tøyen ødelagt av ustyrlige motdemonstranter, og lørdag den 26. oktober var det Oslo sentrum som ble besøkt av voldsomme sammenstøt mellom kurdere og tyrkere etter at de hadde hatt hver sin demonstrasjon ved den tyrkiske ambassaden med en times mellomrom. Bil og butikk på Karl Johan ble ramponert, og tåregass ble benyttet av politiet, som arresterte 7 personer. To ble bragt til legevakta.

Forakt for norske regler for takt og tone

SV har en periode i 2019 hatt en vararepresentant på Stortinget som opptrer med hijab og øvrig bekledning i somalisk, islamsk tradisjon. Hun har vært på talerstolen og kommet med sterke rasismeanklager mot den norske befolkning. Hun uttaler at støtten til HRS må fjernes og at Hege Storhaug er muslimhater osv. På sosiale medium har hun skrevet sterke uttalelser om den borgerlige regjering som en gjeng med rasister som må kastes ut av regjeringkontorene snarest. Respekten for demokratiet er fraværende, til tross for at det er ved valg hun har fått sin posisjon i nasjonalforsamlingen.

Kritikken har vært tydelig, uten at hun har reagert, etter denne tweeten;

Yo, [@ThorGjermundE](#) du og [@NRKno](#) har et rasisme problem. Vi er mange som forventer at statskanalen lanserer et rehabiliteringstiltak for disse hvite guttene i humor avdelingen! [@ToreSagen](#) er enda et symptom på en rasistisk kultur i kanalen. Ref [@resepsjonen](#) fra 29 okt 2019 30min.

En journalist mener at dette er et brudd på Stortingets etiske regelverk.

Våre utenrikspolitiske knefall for islam

Vår utenriksminister har i anledning FNs UPR (Universal Periodic Review) valgt å støtte flere islamske diktaturers forslag til tiltak innen en menneskerettighetsramme. Dette gjøres hvert 5. år. I 2019 ligger den norske regjeringens oppfatning ute på nettet, slik:

Fra oversiktstabellen; noen eksempler:

- Treffe omfattende tiltak mot alle former for diskriminering, særlig islamofobi og fremmedfrykt (Bangladesh). *Godtatt*
- Ytterligere styrke sine forpliktelser og treffe særlige tiltak for å videreføre innsatsen for å bekjempe alle former for diskriminering, hatefulle ytringer, fremmedfrykt og islamofobi (Afghanistan). *Godtatt*

- Vedta lover og andre nødvendige tiltak for å bekjempe tendenser til økt fremmedfrykt, rasisme og radikale høyreorienterte oppfatninger, og for å slå ned på hatefulle ytringer og fremmedfrykt samt islamofobi på tilstrekkelig vis (Iran). *Delvis godtatt.*
- Iverksette ytterligere tiltak for å bekjempe hatefulle ytringer, særlig islamofobi og fremmedfrykt, og å bekjempe slik kriminalitet, blant annet ved å bygge opp og styrke politiets kapasitet til å utføre sine oppgaver på dette området (Qatar). *Godtatt*

Her ser vi at regjeringen aksepterer bruk av det sterkt kritiserte begrepet islamofobi i bekjempingen av ytringer i samfunnet. Legg spesielt merke til den siste, hvor islamofobi og fremmedfrykt blir stemplet som kriminalitet.

5 Motivering og drivkrefter

I islam er det to faktorer som motiverer for det vi ser som destruktiv virksomhet; koranen og Muhammed. Koranen hevdes å være tekster direkte fra Allah, formidlet av hans profet Muhammed, og Muhamed selv skal være et forbilde for alle muslimer. Han var det perfekte menneske.

Hvordan skal gode muslimer se på de ikke-troende?

I koranen finnes en rekke skriftsteder (suraer) som omtaler forholdet til de vantro:

Koranen instruerer den troende: “ikke inngå vennskap med jøder og kristne” (5:51), “drep de vantro hvor du finner dem” (2:191), “drep dem og behandle dem brutalt” (9:123), “bekjemp og slå i hel de gudløse; grip dem, beleir dem, lyv og vent på dem med alle former for krigslist” (9:5)

Koranen krever at vi bekjemper de vantro, og lover “Hvis det er tyve av dere, vil dere beseire to hundre; hvis hundre, vil dere beseire ett tusen av dem” (8:65).

Allah og hans budbringer (Muhammed) vil at vi skal bekjempe kristne og jøder “inntil de betaler jizya (en straffeskatt for ikke-muslimer som lever under islamsk herredømme) sammen med aksept av underkastelse og følelsen av å være undertrykket ” (9:29).

Ikke bare jøder og kristne regnes som Bokens folk, som får en egen status, men også zoroastere:

Zarathustra, Zoroaster eller Zoradascht (avestisk: *Zaraθuštra*, gresk: Ζωροάστρης – *Zōroastrēs*, persisk: زرتشت, kurdisk: Zerdeşt, زه رده شت) er en mytisk persisk person som er hovedpersonen i religionen zoroastrismen, som oppsto blant ariske folk som bodde i Iran mellom 1 000 og 500 f.Kr (Wikipedia).

Allah og hans budbringer annonserer at det er akseptabelt å tre tilbake fra lovnader (avtaler) og forpliktelser med avgudsdyrkere, og innlede krig med dem såfremt vi føler oss sterke nok til det (9:3). Vår Gud byr oss å “bekjempe de vantro” og “Han vil straffe dem med våre hender, dekke dem med skam og hjelpe oss (til seier) i møte med dem” (9:14).

Koransen trekker tilbake trosfriheten fra hele menneskeheten og henviser dem som ikke tror på islam til helvete (5:10), kaller dem najis(skitne, urørbare, urene) (9:28), og beordrer sine tilhengere å bekjempe de vantrø inntil ingen annen religion enn islam er igjen (2:193).

Den sier at “ikke-troende vil havne i helvete og drikke kokende vann” (14:17). Den ber muslimene om å “slå i hel, korsfeste eller kutte hender og føtter av de vantrø, og at de utvises fra landet i vanære, samt får en stor straff deretter” (5:34).

Videre forteller den oss at “for dem (de vantrø) skal det lages klesplagg av ild, og det skal helles kokende vann over dem slik at alt inne i deres innvoller og hud skal oppløses – og de vil bli straffet med jernkroker” (22:19-22), samt at de ikke bare vil oppleve «vanære i dette livet, men på Dommens dag og Han skal la dem smake Ildstraffen» (22:9).

Koransen sier at “de som påkaller en annen gud enn Allah ikke bare skal bli straffet i denne verden, men straffen på Dommens dag vil bli dobbel, og de vil forbli der i vanære” (25:68).

For de som “ikke tror på Allah og Hans budbringer, har Han forberedt en Voldsom ild!” (48:13). Selv om vi blir bedt om å være omsorgsfulle for hverandre, må vi være “strengt mot de vantrø”, våre kristne, jødiske eller ateistiske naboer og kolleger (48:29). Når det gjelder han som ikke tror på Islam, befaler Profeten en “hard oppførsel”: “Grip ham og bind ham, og brenn ham i Den voldsomme ild. La ham deretter marsjere i en lenke sytti alen lang (35 m)! Dette var han som ikke ville tro på Allah den høyeste, og ikke ville hjelpe å fø den fattige! Så ingen venn har han Denne dagen. Heller ikke har han noen annen mat enn væsken fra vaskingen av sine sår, som kun de eter som har syndet” (69:30-37)

Koransen forbyr en muslim å være venn med en ikke-troende selv om vedkommende er far eller bror av denne muslimen (9:23), (3:28). Vår hellige bok ber oss om «å være ulydige mot de vantrø og deres myndigheter og å motarbeide de vantrø med stor anstrengelse» (25:52) «og være strenge mot dem fordi de hører til i Helvete» (66:9).

Den hellige profeten foreskriver at vi skal kjempe, og forteller at «det er bra for oss, selv om vi misliker det» (2:216). Deretter råder han oss til å “skjære hodet av de vantrø”; og etter å ha utført et “omfattende myrderi blant dem, grundig å binde de øvrige fangene” (47:4). Vår Gud har lovet å “bringe frykt inn i hjertene til de vantrø” og har beordret oss å “hugge dem over halsen og skjære av dem alle fingerspisser” (8:12).

Han forsikrer oss også om at når vi dreper i hans navn “er det ikke vi som slår dem i hel, men Allah, slik at Han kan teste de troende ved en nådefull test fra Ham selv” (8:17). Han befaler oss “å inngyte frykt i hjertene til fiendene” (8:60). Han har gjort jihad obligatorisk og advarer oss om at “Hvis vi ikke går videre (for jihad), vil Han straffe oss på frykteligste vis, og sette andre i vårt sted” (9:39). Allah snakker til Vår hellige profet og sier “O Profet! Slåss hardt mot de vantrø og hyklerne, og vær brutal mot dem. Deres bolig er helvete – et virkelig ondt tilfluktssted” (9:73).

Han lover oss at i kampen for Hans sak, om vi slår i hjel eller selv blir drept, vil vi returnere til Paradishagen (9:111). I Paradis vil han “vie oss til Houris (himmelske jomfruer), rene og vakre” (56:54), og forene oss med storøyd, vakre jomfruer mens vi lener oss tilbake på våre troner plassert på linje (56:20).

Der loves vi å spise og drikke i behag for det vi har utført (56:19). Han lover også “gutter som skjulte perler” (56:24) og “ungdom som aldri skifter alder, som spredte perler” (for dem som har pedofile tilbøyeligheter) (76:19). Som du ser har Allah lovet alle slags belønninger, fråtsing og ubegrenset sex til muslimske menn som dreper de vantro i hans navn. Vi vil bli sluppet inn i Paradis, hvor vi vil finne “fine ting, vakre ting, rene ting, begrenset til de paviljongene som hverken mennesker eller djinner (arabiske åndevesener) har berørt” (56:67-71).

I Vesten opplever vi trosfrihet, men vi er ikke forventet å gi slik frihet til andre, fordi det står skrevet «Hvis noen ønsker en annen religion en islam (underkastelse for Allah), vil det aldri bli akseptert av Ham; og deretter vil vedkommende bli blant dem som har tapt (alle åndelige goder) (3:85). Og han beordrer oss å bekjempe dem inntil det ikke lenger er uro, og tro på Allah praktiseres over alt» (8:39).

Når det gjelder kvinner, sier Allahs bok at de er underlegne menn, og ektemennene har rett til å rise eller piske dem hvis de er ulydige (4:34). Den råder til å “ta en grønn gren og slå din kone”, fordi en grønn gren er fleksibel og gir mer smerte (38:44). Den forteller at kvinner vil havne i helvete hvis de er ulydige mot sine ektemenn (66:10). Den slår fast at mannen står over kvinnen (2:228).

Den ikke bare nekter kvinners rett til lik arv (4:11-12), den betrakter dem også som åndssvake og erklærer at deres vitneførsel ikke er tillatt i retten (2:282). Dette betyr at en kvinne som er voldtatt ikke kan anklage voldtektsmannen hvis hun ikke kan skaffe et mannlig vitne.

Vår Hellige profet tillater oss å gifte oss med opptil fire koner og gir oss rett til å ligge med våre kvinnelige slaver og så mange ‘tilfangetatte’ kvinner vi bare vil. Dette er grunnen til at hver gang en muslimsk hær undertrykker en annen nasjon, vil den kalle befolkningen kafir og tillate seg å voldta deres kvinner. Pakistanske soldater voldtok med overlegg opptil 250 000 bengalske kvinner i 1997, etter en massakre på 3 000 000 uvæpnede sivile, da deres leder erklærte at folk i Bangla Desh er ikke-islamske. Dette er grunnen til at fengselsvakter i det islamske regime i Iran voldtar de kvinnene som i deres øyne er frafalne, før de drepes, siden de mener at en jomfru ikke vil havne i helvete.

6 Jihad, muslimenes pliktige, livslange krigstjeneste

Averroës (*Ibn Rushd*; født 1126 i Córdoba, død 11. desember 1198 i Marrakech var en spansk-marokkansk filosof, lege og mystiker). For ham handler ikke *jihād* om «spirituell kamp», men konkret krigføring. Averroës skriver eksplisitt, som en jurist, om hellig krig i sin manual for rettsvitenskap. Hans forståelse av hellig krig som en meget konkret affære er den samme som islams på hans tid, og videre den islam til alle tider har hatt. Det eneste unntaket er sufi-muslimere, som var de som sirkulerte de nå så kjente hadithene om stor og liten *jihād* (åndelig *jihād* kalt Den store). Disse hadithene befinner seg ikke i noen av de fem kanoniske samlingene av hadither. I dette kapittelet av Averroës’ juridiske manual taler han i alle fall om – som enhver avhandling om militære anliggende (*fiqh*) måtte ha gjort – om hva

som skulle være skjebnen for dem som blir tatt til fange, hvordan krigsbytte skal fordeles og så videre.

Fra barna er små skal de innprentes å utøve jihad, iflg tradisjonen etter Muhammed. Dette blir formidlet i moskéer og hjemme. Overfor de vantro framstilles gjerne jihad som en type selvdisiplinering av moralsk karakter. I virkeligheten er det langt mer enn det. Dette er en krigsappell, en appell om å utbre islam med vold og list i hele verden.

Vi kan innledningsvis merke oss at når jihad utføres, vekker det ingen reaksjoner – enn si protester – fra muslimer. Dette fordi jihad er en integrert del av islam, og sånn sett et helt naturlig fenomen. Vi i Vesten må slutte å tro at våre verdinormer gjelder i islam. Nei, der gjelder et helt eget verdisett som er nedfelt i koranen, hadithene og sira. Det vi kaller terror er altså hellig krig i islam. Og de som deltar i jihad er helter som havner i himmelen, omgitt av alle herligheter: jomfruer, masse god mat og drikke; et liv i sus og dus.

Etter Muhammeds død gikk hans tilhengere i jihad-modus og erobret i tur og orden store deler av Midtøsten og Nord-Afrika. I løpet av omtrent 100 år hadde de lagt under seg Iran (650) og størstedelen av Spania, og trengte langt inn i Frankrike før de ble stanset av Charles Martells hær ved Poitiers i 732.

En annen side ved jihad som er vel verdt å merke seg, er forskjellsbehandlingen av de erobrede folk. Jøder, kristne og zoroastere (Persia) ble regnet som bokens folk – og der ble de avkrevd underkastelse og ydmykelse, samt betaling av jizya, en spesiell skatt. Alternativt kunne de konvertere til islam. Dette skjedde i stor grad. F.eks var det rundt 90 % kristne i Egypt (koptere) da hele landet ble hærtatt av muslimene i 642. Men etter hvert har de fleste konvertert, slik at det i dag bare er omtrent 10% som holder fast ved kristendommen, beundringsverdig nok, når vi vet hvordan de blir behandlet.

Mange har påpekt likheten mellom islam og mafia. De som betaler jizya får fred og beskyttelse; de som nekter blir straffet hardt, eventuelt med døden. Mafiaen oppsto på Sicilia, hvor islam hadde makta en periode før muslimene ble kastet ut.

Langt verre ble skjebnen for Indias folk da de ble utsatt for jihad fra år 712. De muslimske styrkene gikk fram med stor brutalitet og drepte for fote, millioner på millioner. At ikke hele landets folk ble utryddet, skyldtes nok rett og slett at det ble en for stor oppgave – og muslimene trengte tjenere og slaver. Grunnen til råskapen var ganske enkelt at inderne ikke ble regnet blant bokens folk. Templer og minnesmerker, samt store kulturskatter og dokumentasjon av vitenskapelige og matematiske funn ble ødelagt. Store verdier er tapt for all tid. Et slagord blant jihadistene gikk (går?) omtrent slik: «Hvis du føler deg i dårlig humør, drep en vantro – og det går straks bedre».

Det finnes flere grundige beregninger av hvor mange som er drept i jihad siden Muhammed, fra 270 millioner til over 700 millioner. Skrekkelige tall uansett. Ingen andre brutale ideologier kommer i nærheten av islam. Den nærmeste er kommunismen, deretter nazismen.

I likhet med andre erobringer opp gjennom historien ser vi også i historien om jihad at en viktig grunn til at jihad lykkes er svakhet fra motstandernes side. Nøkkelpersoner velger å ikke møte angriperne med sverd, men med svik.

I vår tid unnskyldes mottak av store antall muslimer med at de er flyktninger eller forfulgte og nødstilte pga katastrofer eller nød i hjemlandet. Men i stedet for å returnere dem straks disse

problemene i hjemlandet er rettet opp, får de stort sett bli værende. I praksis blir dette det som i islamsk historie kalles hijra, erobring per migrasjon. Dette er også en del av jihad-strategien.

Vi skal være klar over at islam arbeider langsiktig, i motsetning til oss i Vesten – som av mange grunner arbeider kortsiktig - ikke minst pga demokratiske valg, som kommer regelmessig typisk hvert 4. år. Islam har måttet tåle mange tilbakeslag opp gjennom historien, men vær trygg om viljen og målet: tapt land skal vinnes tilbake. Det som én gang har vært «dar al salaam» (fredens land) – og deretter tatt tilbake av de vantro - er å regne som islamsk land fortsatt.

7 Ulike former for jihad

Alle midler helliger målet. Dette uttrykket er særdeles beskrivende for jihad. Våre verdier og regler for anstendighet og moral – spesielt menneskerettighetene – gjelder ikke i islam. Det finnes en alternativ oppstilling for islamske «menneskerettigheter» som er nedfelt i Cairo-erklæringen fra 1991. Denne er basert på islam som et overordnet fundament for menneskerettigheter, ikke humanismen. Dermed skal islamske verdier trumfe menneskerettighetene. Dette var de 56 deltakerlandene enige om.

Når vi vet at jihad inngår som en vesentlig ingrediens i islam, ligger det i kortene at jihad slett ikke behøver å ta hensyn til våre menneskerettigheter.

Vi kan snakke om hard og myk jihad, hvor den harde kommer til uttrykk ved f.eks terroranslag – og den myke som listig undergraving og svekkelse av motstanderen. I Vesten opplever vi begge deler, men legger mest vekt på den harde formen. Vi skal imidlertid være klar over at den myke kan være langt farligere på sikt, fordi den bryter ned vår motstandsevne. I Othello har Shakespeare skildret hvordan Iago med list formørker Othellos sinn slik at han i ubegrunnet sjalusi dreper sin elskede Desdemona.

Brutal framferd

Vesten har i årevis i overveiende grad valgt å dempe gammel motvilje mot islam ved å pynte på historien. Det gjelder spesielt den spanske perioden med maurisk styre, kalt Conquista (erobringen). Det tok over 700 år før landet ble fritt for muslimsk styre. (La reconquista – gjenerobringen). Verre er det at vi har latt akademikere og skolevesen beskrive denne perioden som en glansperiode i islam og i Europa! Turister valfarter til Granada for å se Alhambra, den røde borg. Den blir regnet som en perle i islamsk arkitektur, mens den i virkeligheten bygger på andalusisk byggeskikk. Cordoba-moskéen har romersk basilika-arkitektur som forbilde. Det maurerne bidro med innen vitenskap og kunst var alt overveiende basert på kunnskaper og dokumentasjon fra gresk og fønikisk tradisjon. Det er ikke nok å sette nye navn på en vitenskap for å ta æren for oppnådde resultater, jfr Algebra (arabisk al jabr, som betyr forening eller kombinasjon).

Vi er i nyere tid oppmerksomme på islamsk ødeleggelse av kulturminner og -skatter, fra Talibans sprenging av buddhastatuer, via ødeleggelser i Timbuktu til Daesh sine ødeleggelser i Syria, f.eks i Palmyra. Men det vi ikke minnes på er alle de fatale ødeleggelsene utført i Allahs navn helt fra jihad begynte. Bokbålene i Baghdad og Alexandria skrives det lite om. Der gikk uerstattelige verdier fra egyptisk, fønikisk, gresk og mesopotamisk kulturarv og vitenskap tapt. I Iran (Persia) ble Zoroaster-kulturarv ødelagt for fote. Det samme skjedde med hinduisk kulturarv i India, hvor dessuten menneskeslaktingene var de verste i historien. Dette var ikke et bokens folk, som jøder og kristne, og skulle derfor ikke anses som mennesker overhodet.

I Spania gikk maurerne hardt fram og plyndret, brente og rev ned alle kristne minnesmerker og forsamlingshus. Det gikk spesielt ut over byene Oporto, León, Zamora, Burgos og Pamplona, som de lot rive og brenne ned. Barcelona og omegn ble totalt plyndret og knust. Det samme skjedde i Santiago de Compostela, hvor kirkeklokkene ble fraktet til Còrdoba for omsmelting til kandelabre.

Truende eller listig framferd

Det er godt kjent og opplevd av mange som har kritisert islam at de raskt blir utsatt for trusler og sjikane av verste slag. Det finnes journalister og politikere som har måttet søke beskyttelse via politiet – og noen har fått hemmelig adresse, i perioder. Dette er et nytt fenomen i Norge, som er kommet med på lasset med islamsk innvandring. Muslimene har veldig lav toleranse for kritikk av sin gud og profet.

Da Hassan al-Banna grunnla Det muslimske brorskap i 1922 var islam en skygge av seg selv – som imperiebygger og en militær maktfaktor i verden. Han innså at for å gjenvinne sin posisjon, måtte det skje systematisk og strategisk – og over lang tid. Maktmidler fantes, i form av påviste oljeressurser i muslimske land. Men teknologisk og kunnskapsmessig var landene svake.

Hva betyr det når muslimer toger gjennom gatene og roper «Khaybar, khaybar!»? Er folk flest klar over at dette er til minne om Muhammeds angrep og utslettelse av en oase ved dette navn; hvor mennene enten ble slaktet ned eller fordrevet, mens kvinner og barn ble tatt som slaver? De fleste var jøder. Det er ikke vanskelig å oppfatte dette som trusler om at samme skjebne skal komme oss til del, hvis vi ikke bøyer oss for Allah og hans budbringer. Hvorfor skulle de ellers drive med disse opptogene??

Islamisering kan skje ved systematisk påvirkning og trinnvis innrømmelse av spesialkrav. Trosfrihet kan utnyttes til å kreve fri fra arbeid på islamske høytider, halal-mat, å bære islamske plagg – f.eks hijab, selv på barn, bønnerom på skoler, sykehus, politiet, i det militære osv, kjønnssegregert undervisning og åpningstider i offentlige bad, avståelse fra deler av undervisning som hevdes å krenke islamske verdier osv På denne måten flyttes stadig grenser for muslimsk toleranse i vår sivilisasjon. På sikt kan denne utviklingen skape et todelt samfunn, ett for muslimer og ett for resten.

Muslimske ledere bekrefter selv at migrasjon (hijra) er en tradisjonell måte å erobre de vantros land (dar al harb – krigens land) på. Etter hvert som muslimene vokser i antall («Erobring med livmora») kan de ekspandere sin innflytelse og makt, og til slutt ta full

kontroll. Dette blir omtalt og uttalt i bøker, skrifter og på Yutube (Se på f.eks Gadafi eller Al-Qaradawi). Men det virker ikke å gjøre inntrykk på vestlige ledere og tradisjonsmedia, til tross for alle eksemplene på at dette er historiske fakta – og utgjør en økende trussel mot våre lands samfunnsorden og kultur. Det virker som om kun ledere i Øst-Europa tar dette alvorlig og blokkerer for hijra så godt de kan. Forklaringen er enkel: de har lært sin historie etter flere hundre års osmansk herredømme, med alt som fulgte med av ufrihet og tyranni.

Muslimske valgstemmer er ettertraktet i våre demokratier. Dette er både muslimske ledere og norske politikere pinlig klar over. Stemmer fra muslimer er blitt så mange at de kan vippe i favør av en politisk gruppering på bekostning av en annen. Tradisjonelt har muslimene stemt på sosialistiske partier, først og fremst AP, men også SV. Høyre og Venstre gjør sitt ytterste for å konkurrere om disse stemmene. Erna stiller opp ved muslimske høytider og roser islamske tradisjoner, samtidig som hun avviser at det skjer en islamisering i landet vårt. Dette er i beste fall et uttrykk for naivitet, men i verste fall et knefall for islam: hun oppfører seg som en dhimmi, en underdanig overfor islam. For folk med patriotiske følelser for landet vårt er dette både pinlig og rystende. Det minner om hvordan nazistene fikk slippe inn og voldta landet vårt. Erna vet sikkert at nazistene og muslimer var allierte i bestrebelsene på å utrydde jødene før og under siste verdenskrig. Jødehatet er slett ikke dempet hos gode muslimer. Dette har vi sett i praksis også i vårt land, med f.eks angrep på synagogen i Oslo.

I arabisk – og vestlig – omtale av etableringen av staten Israel blir konsekvensen for noen flyktende arabere kalt *nakba*, som betyr at de ble fordrevet fra sine eiendommer. De fikk flyktningstatus, selv om de selv valgte å flytte ut da jødene på lovlig vis etablerte sin stat i 1948. Siden har de og deres etterkommere blitt behandlet som flyktninger, i generasjon etter generasjon, noe som er helt på tvers av alle tradisjoner i FN-systemet. Hvorfor dyrkes denne statusen uten et endepunkt på tidsaksen?

Omfanget av denne utflyttingen er noe mindre enn jødenes utdrivelse fra arabiske, islamske land, hvor de hadde bodd i flere århundrer. I alt snakker vi om 850 000 fordrevne; en jødisk *nakba*, som i liten grad blir anerkjent og slett ikke av FN. De aller fleste dro til Israel. Palestinske arabere som regnes som flyktninger fra Israel oppgis av Wikipedia til over 700 000.

8 Historien om jihad, kort fortalt

«Bekjemp de som ikke tror på Allah eller Den siste dag, eller ikke overholder det som forbudt som er forbudt av Allah og hans Budbringer, eller ikke anerkjenner sannhetens religion blant Bokens folk, inntil de betaler jizya under villig underkastelse, og føler seg undertrykket» (Koranen 9:29).

Ovenstående koranvers er hentet fra en åpenbaring som Muhammed hevdet å ha fått under stridighetene han iverksatte mot jøder og kristne fra sin base i Medina. Jøder og kristne er «Bokens folk», sammen med zoroasterne (hovedsakelig i Persia). Han trengte grønt lys fra guden sin for å ha et alibi for å knuse sine motstandere blant jøder og kristne.

«Jeg bringer dere slakting» sa Muhammed. Og det er ingen tvil om at dette ble hans tilhengeres oppgave nr. 1: å drepe hensynsløst. Menneskeliv hadde liten eller ingen verdi hvis

de stod i veien for islams frammarsj. Men plyndring og ødeleggelser av andre kulturers verdigjenstander var også en del av bevegelsens innhold.

I løpet av jihads historie kan vi telle opp hundrevis av millioner drept, gjerne på grusomste måte, ofte etter tortur og mishandling. Tallene varierer fra 270 millioner til over 700 millioner. Ingen annen bevegelse eller ideologi har oppvist slik drapslyst, uansett hvilket antall en lander på. I tillegg kommer de hundrer av millioner slavetatte og undertrykte. Ødeleggelser av templer, synagoger, kirker og minnesmerker har pågått helt opp til vår tid, og fortsetter. Andres religion og kultur provoserer muslimer og har ingen verdi i islam – og kan derfor ødelegges.

Da Muhammed døde i 732 hadde han deltatt i 9 slag eller overfall/plyndretokter. Hele den arabiske halvøya var lagt under islam med sverdet. Jøder og kristne var kuert og fikk leve hvis de enten konverterte til islam eller betalte jizya. Muhammed og hans jihadister hadde røvet og plyndret seg til rikdom – og satt med et stort antall slaver som tok seg av alle slags oppgaver. Unge jenter og kvinner var også sex-slaver. Muhammed selv hadde i alt 13 kvinner og jenter i sitt harem.

Etter Muhammeds død fortsatte jihad i voldsomt tempo. Det østromerske rike og Persia var de to største motstanderne. Men begge viste seg som svake og dårlig forberedte. I løpet av en 30-års periode hadde jihadistene underlagt seg store deler av Midtøsten og trengt inn i Irak. Allerede i det 7. århundre var islam en stormakt i dette området. Syria, Mesopotamia (Irak), Misr (Egypt), Persia og Armenia ble overkjørt i tur og orden og underlagt kalifatet. Befolkningen fikk valget mellom å konvertere til islam eller betale jizya og bli annenrangs borgere utsatte for ydmykelser og undertrykkelse i alle samfunnsammenhenger. Tusenvis ble henrettet – gjerne etter tortur.

Mot slutten av århundret kom turen til Nord-Afrika, som ble erobret i løpet av en 10-20 års periode. Mye av dette området var romerske provinser. Motstanden var svak. Berberne viste i begynnelsen motstand mot å bli islamiserte, men måtte etter hvert gi etter. Vi kan jo registrere at ordet berber er utledet av barbar, som opprinnelig er et gresk ord. Muslimene kalte de mauriske, nomadiske stammene for berbere/barbarer, mens de andre mer romersk siviliserte ble kalt Afariqa. De som konverterer har en tendens til å overgå sine læremestre i brutalitet. Maurerne fikk en sentral rolle i erobringen av Spania.

Europa

Fra Nord-Afrika er det kort vei til Spania og Europa sjøveien over Gibraltar-stredet. Jihad startet i 711, med en invasjon av Andalusia. I løpet av 7 år var mesteparten av Spania (inklusive nåværende Portugal) underlagt islamsk styre. Bare noen mindre provinser i nordvest (Asturia) holdt ut og startet motstandskampen. Det skulle ta 700 år å drive ut jihadistene fra Spania.

Flere forsøk på å erobre Frankrike ble iverksatt. Det endelige punktum for disse forsøkene ble satt da Charles Martell («Hammeren») knuste en islamsk hær ved Tours og Poitiers i 732.

Behandlingen av de erobrede befolkningene kan kort utledes fra Umayyad-kalifen Umar ibn Abd al-Aziz beskjed til sine provinsguvernører: «O dere troende! Ikke-muslimer er ikke annet enn dritt. Allah har skapt dem som Satans partisaner; fullstendig forræderske i alt de gjør; all

deres virksomhet i dette nedrige liv er bortkastet, selv om de selv forestiller seg at de utfører utmerket arbeid. Over dem hviler Allahs forbannelse, sammen med englenes og alle menneskers forbannelse.»

India

Jihadistene, dvs Umayyad-imperiet, vendte også blikket østover, mot India. Guvernøren av Irak, Hajjaj ibn Yusuf, sendte sin general Muhammed ibn Qasim i spissen for en hær mot India. Her – som i Spania - startet det i 711, med erobringen av Sindh, en provins vest i nåværende Pakistan. Jihadistenes framferd i India var de verste inntil da. Hinduer ble ikke behandlet som bokens folk, men som rene hedninger, og sånn sett uten verdi. Verden hadde ikke sett en slik nedslaktning og ødeleggelse inntil dette skjedde. Hinduer og buddhister ble henrettet ved sedvanlig hodekapping, levende brent eller lemlestet og henrettet på grusomste vis. Det var vanlig å stable hoder i enorme hauger og å sette hoder på staker for å skremme befolkningen til underkastelse. Historiske anslag oppgir fra 80 millioner hinduer og 10 millioner buddhister og oppover som ofre for jihad i denne perioden.

Det var også planer om å angripe Kina, men den mongolske hærføreren Timur Lenk bukket under for lungebetennelse under en heftig snøstorm i Kazakstan i 1405 etter å ha drept og plyndret i vilt raseri i Georgia. Kina ble dermed spart for jihad pga været.

Hajjajs instruksjoner til generalen var uten nåde: Gud sier: «Gi ingen plass for vantro, men kutt strupene deres. Så skal du vite at dette er den store Guds kommando. Du skal være tilbakeholden med å garantere beskyttelse, fordi det vil forlenge arbeidet. Etter dette skal du ikke gi plass for fienden, unntatt de av rang.»

Konstantinopel

Beleiring nr 2 startet i 717, med en styrke på over 100 000 og en stor flåte. Den første beleiringen i 670 hadde endt med fiasko, etter at flåten hadde blitt utsatt for effektiv bruk av gresk ild, og nesten utslettet. Under forhandlingene ble muslimlederen overbevist om at det ville være lurt å brenne opp forsyningene av mat for å tvinge troppene til en rask avgjørelse. Men forsvarerne av Konstantinopel ga seg ikke, og i løpet av en hard vinter ble beleiringsstyrkene tvunget til retrett, igjen. Konstantinopel benyttet seg av en svekket fiende og gjenerobret Sicilia og foretok raids inn i Syria og Egypt.

Mellomperiode

Fram til Konstantinopels endelige fall og deretter Spanias og Europas frigjøring fra islamsk okkupasjon, skjedde det lite erobring av land, men mye brutal undertrykking i erobrede land. Muslimenes stagnasjon i framrykkingen førte til at Umayyadene mistet makta til Abbasidene i 750, bortsett fra i Spania, hvor Umayyadene klarte å beholde kontroll enda en lang periode. Her fortsatte de sin jihad og undertrykkelse. Men gjenerobringen i Spania fortsatte. Karl den store tok Saragossa.

Harun al Rashid var nå kalif i øst og prøvde igjen og igjen å ta Konstantinopel, ved i alt 8 forsøk, men klarte det ikke, til tross for sviikefull opptreden fra bysantinske ledere. Plyndringen i Lilleasia fortsette imidlertid å øke på der hvor Bysants ikke lenger var i stand til å forsvare sine land-områder. Kalifen klarte å tvinge keiseren i Konstantinopel til å betale jizya.

I 825 begynte muslimene i El-Andalus med piratvirksomhet i Middelhavet, og la dermed grunnlaget for en flere hundre års plyndring av handelsskip. Mannskap og passasjerer ble tatt som slaver. Piratene fant veien helt til Alexandria, hvor de gikk inn og plyndret og ødela både kirker og moskéer (Abbasider). Etter å ha blitt drevet ut i 827, gikk deres jihad ut over Kreta og Sicilia. Kreta ble frigjort av Bysants først i 961.

Jihad-angrep på det italienske fastland ble etter hvert vanlig, og i 846 ble også Roma angrepet. De klarte ikke å forsere bymurene, men tok seg inn i både Peter- og Paul-kirkene, som befant seg utenfor disse murene, hvor de plyndret og ødela i stort omfang. I 849 ble et større angrep fra Nord-Afrika stanset ved Ostia, og angrepsflåten mer eller mindre tilintetgjort.

I Spania fortsatte Umayyadene sin undertrykkelsespolitikk. Kristne og jøder var dhimmier som ikke bare måtte betale den spesielle jizya-skatten, men ble hundset og plaget og diskriminert på de fleste områder. Mange valgte å konvertere for å slippe et miserabelt liv. Den minste kritikk av islam, koranen eller Muhammed kunne gi dødsstraff. Sharia-lovene favoriserte muslimers vitneførsel. I 1066 ble 4000 jøder drept i en pogrom i Granada, etter at muslimene hadde hisset seg opp over at en jøde hadde fått inneha en ledende stilling i byen. Selv ble han korsfestet.

Herjingene fra muslimer ble etter hvert uutholdelige – og korstogene ble rigget for å slå tilbake, fra «Folkets korstog» i 1096 og utover. Det ble etablert noen kongedømmer, bl.a i Jerusalem. Det hele ebbet ut med det 5. korstoget i 1213. Det hadde ikke skjedd vesentlige endringer i maktstrukturen i Midtøsten, men Vesten hadde i hvert fall vist at det fantes en klar forsvarsvilje når jihad ble for plagsom.

I Spania vant Reconquista oppslutning og framgang fra 1212 og framover. I 1236 ble Cordoba erobret, i 1243 Valencia og i 1248 Sevilla. Kun emiratet i Granada gjensto i Al-Andalus.

India ble omformet til en islamsk stat. Hinduer som konverterte til islam ble ikke uten videre akseptert som ordentlige muslimer. Hvis ikke herskerne hadde sett nytteverdien i den strenge skattleggingen (koppskatt), ville hele hindukulturen antakelig blitt utryddet.

I Lilleasia vant den strengt muslimske krigeren Osman stadig sterkere oppslutning. Han og hans etterfølgere drev en omfattende jihad mot alt og alle, men spesielt økte plyndringen og herjingene inn i det bysantiske rike. Hans stadig ekspanderende land ble etter hvert kalt Det osmanske imperium. En viktig del av imperiets soldater besto av opprinnelig kristne, røvede soldater kalt janitsjarer. Fra barnsben av ble de islamisert og trent opp til å bli spesielt effektive og brutale soldater, som gjerne ble sendt aller forrest i slagformasjonene. Det anslås at omtrent 20 % av kristne gutter ble rekruttert til denne elitestyrken.

Keiserne i Konstantinopel ble gjort til vasaller under osmanene, og betalte skatt mot å få være i fred inntil videre. Det osmanske rike måtte også forsvare seg mot Timur Lenk og hans armé, som rykket inn i Lilleasia, og erobret Ankara i 1402.

Kulmineringen

Konstantinopel falt omsider for jihad i 1453, etter en langvarig beleiring og manglende hjelp fra Roma. Byen ble gjenstand for en fryktelig massakre. Blodet fløt i gatene og lik lå i hauger over alt. Dette var et hardt slag for hele den kristne verden.

Beskrivelse av Hagia Sofia (Wikipedia):

Hagia Sofia ble bygget som kirke i årene 532–537 av Justinianus I og anses for å være det største og mest imponerende bysantinske monumentet i Konstantinopel (nå Istanbul). Byggingen begynte 23. februar 532, og kirken ble åpnet 27. desember 537. Av bysantinerne selv ble den betegnet som *acheiropoiet* (gresk: «ikke av menneskehånd»). Byggverket er imidlertid ikke typisk for bysantinsk arkitektur fordi dimensjonene er ubysantinske og vestlige. Det ble et eksperiment som aldri siden ble gjentatt i bysantinsk arkitektur.

Kirken fikk likevel stor innflytelse, både arkitektonisk og liturgisk, på senere ortodokse og romersk-katolske kirker, men særlig på muslimske moskeer. Flere av de største osmanske moskeene i Istanbul er bygget med Hagia Sofia som forbilde, blant dem *Şehzade-moskeen*, *Süleymaniye-moskeen* og *Rüstem Pasha-moskeen*.

Kirken ble tegnet av arkitektene Anthemios av Tralles og Isidor av Milet, og arbeidet begynte i 532 i kjølvannet av Nikaopprøret. Kirken gjør et mektig inntrykk, og den store kuppelen ser ut til å sveve på grunn av vindusbåndet som omkranser hele kuppelen.

Mariamosaikken i apsiden skal være en av de første som ble laget etter ikonoklasmen, og vi kan ennå se de svake konturene etter korset som var i apsiden under ikonoklasmen. To av mosaikkene har temaer som blir gjentatt senere, det store Deesis bildet fra andre halvdel av det 13. århundre og mosaikken over døren med giverportrettet av Leo VI fra sent i det 9. århundre.

Det er også runer i Hagia Sofia, spor etter vikinger (væringer; se ovenfor)) som besøkte denne helligdommen i Miklagard, kanskje mens de gjorde tjeneste i keiserens garde.

Moské

Da tyrkerne inntok Konstantinopel i 1453, ble mosaikkene i Hagia Sofia tildekket og Hagia Sofia ble ominnredet til moské. Men tyrkerne utførte også betydelige reparasjoner på Hagia Sofia, som på denne tiden trengte store reparasjoner, blant annet planlagt av arkitekt Mimar Sinan. Monumentet ble i 1934 sekularisert og gjort om til et museum.

Kommentar:

Det gir et mektig inntrykk å se Hagia Sofia på nært hold. Denne enorme katedralen kalles nå museum, men oppe under kuppelen henger digre bannere med sitater fra koranen, en hån mot de som bygget dette enestående monumentet over kristen kultur og hengivelse.

Videre islamsk ekspansjon:

Etter erobringen av Konstantinopel vendte den osmanske sultan Mehmet blikket mot Øst-Europa, og gikk inn på Balkan og i Wallachia (Romania). Her ble skrekkslagne osmaner møtt av en like grusom leder, Vlad Dracula. Hans yndlingsterror var å spidde fienden levende på staker.

Behandlingen av dhimmier i Egypt og Nord-Afrika ble strammet til ytterligere, noe som økte konverteringen til islam.

I India hadde jihadistene ødelagt og plyndret alle kjente hindutempler i sitt område innen begynnelsen av det 14. århundre, enten til personlig vinning eller til bygging av moskéer. Dette var enorme verdier. I tillegg invaderte Timur Lenk det indiske subkontinentet, ikke bare for å utfordre Abbasid-kalifene, men også for å utbre islam ytterligere på sitt mongolske vis. Det ble slett ikke en mildere utgave. Ved et eksempel, i Bhatnir, fikk han halshugget 10 000

på én time. Hodene ble samlet i enorme, tårnlignende stabler. I et annet tilfelle, ved sultanatet Delhi, ble 100 000 avgudsdyrkende hinduer halshugget, fordi han ikke kunne løslate krigsfanger i et så stort antall og være tro mot Allah. Utover på 1400-tallet ble det mer og mer tvangskonvertering av hinduer til islam. De som motsette seg dette, ble halshugget. Hinduer kunne ikke betale seg fri ved jizya, slik bokens folk kunne.

På den annen side lyktes Spania å kaste ut alle jihadistene i løpet av perioden fram til 1492, da den siste festningen, emiratet i Granada, ble erobret. Det tok altså 781 år å rense landet for muslimer. Men det er verdt å merke seg at dette landet er ett av få som har klart dette, og historien er ikke slutt. I islam er erobret land alltid islamsk land, og Spania kommer derfor høyt på lista for gjenerobring ved jihad.

9 Vår tids jihad

Mujahideen (Arabic: مجاهدين *mujāhidīn*) er flertallsformen for **mujahid** (Arabisk: مجاهد), betegnelsen for den som utøver jihad (bokstavelig, “kjemper”).

Begrepet ble spredt i engelsk språk med referanse til den gerilja-type krig som ble utført av islamist-krigere mot engelske og sovjetiske tropper inne i Afghanistan fra 1900-tallet og inn på 2000-tallet – og nå også benyttes om jihadist-grupper i andre land.

På 1700-tallet, midt inne i den arabiske ørken, allierte svovelpredikanten Mohammed ibn Abdul Wahhab seg med herskerfamilien Al Saud. Resultatet skulle bli et eneveldig Saudi-Arabia med wahhabismen som bærende ideologi. Wahhabismen krevde en total aksept av den politiske og religiøse elitens fortolkning av islam. Denne fortolkningen tok utgangspunkt i en militant lesing av koranen, og inkluderte også ørkentradisjoner, som krav til kvinners tildekking og stammesedvane, som kjønnsapartheid.

Det mest skremmende i wahhabismen var likevel takfir-prinsippet. Mens flertallet av muslimer vil sitere koranens vers 2.257, «Det er ingen tvang i religionen», vil wahhabiene lene seg til vers 3.79: «Hvis noen ønsker annet enn islam som religion, vil dette ikke godtas». Takfir innebærer at en muslim som ikke aksepterer wahhabismen, kan betraktes som frafallen, apostat. Og **for apostasi er det dødsstraff**. Dermed kan man føre hellig krig, jihad, også mot andre muslimer. I mer enn to århundrer ble wahhabiene avskrevet som lokale avvikere av sine muslimske naboer. Men fra 1970-tallet åpnet saudienes oljeinntekter for en gigantisk propagandakampanje. Misjonærer utdannet ved saudiske læresteder spredte sin giftige ideologi i saudisk-finansierte moskeer og religiøse skoler over hele verden, godt hjulpet av Det muslimske brorskap. (Aftenposten 2017)

Etter at Det osmanske rike falt sammen og islam ble avvist som statsbærende religion ved avskaffelse av sultanatet i 1922, ble det en kortvarig stans i jihad. Kemal Atatürk ville ha et sekulært Tyrkia, basert på vestlige prinsipper for statsledelse. Det må imidlertid nevnes at armenere og grekere ble utsatt for et alvorlig folkemord under 1. verdenskrig. I alt ble omtrent 1,5 millioner armenere, 700 000 grekere og 275 000 assyrere drept av osmanene, alle kristne. Fra å ha hatt omtrent 50 % kristne i 1914, består befolkningen i Konstantinopel (Istanbul) i dag av 99,99 % muslimer.

Det muslimske brorskap ble stiftet av Al-Banna i Egypt i 1928. Brorskapet arbeider mot vestlig innflytelse og for gjenopprettelse av kalifatet. Den fremste teoretikeren var Sayyid Qutb. Han hadde en dyp avsky for Vestens frihet og – etter hans oppfatning – umoral. At mennesket selv sto for lover og regler var etter hans mening i strid med naturen selv. Bare Allah skal definere lover og regler.

Brorskapet sto for mye vold og terror, og sørget for å få myrdet flere høytstående personer i Egypt. President Nasser, som var sosialist, hadde intet til overs for brorskapet og lot Qutb arrestere og bli torturert. Han ble henrettet i 1966.

Innflytelsen fra brorskapet ble slett ikke fjernet med dette. Tvert imot har det blitt etablert avdelinger rundt i verden, under ulike navn. I USA står brorskapet bak en rekke islamske organisasjoner, som CAIR (Consil on American Islamic Relations), ISNA (The Islamic Society of North America), ICNA (The Islamic Circle of North America), MAS (The Muslim American Society), MSA (The Muslim Students Association), IIIT (The International Institute for Islamic Thought) m.fl.

Det er åpenbart at Det muslimske brorskap har inspirert og direkte skapt grunnlag for en rekke bevegelser og enkeltpersoner som har utført terrorangrep med grufulle konsekvenser rundt i verden. Dette er vår tids jihad, som vi har sett i full utfoldelse med grupper som Daesh (ISIS), Al Qaida, Taliban, Boko Haram, Al Shabaab m.fl. Den underleggende drivkraft er en voldsom revansjelyst etter islams nederlag i verden. Metodene er langt på vei de samme som vi finner i beretningene om den snart 1400 år lange jihad-perioden etter Muhammed. Brutalitет av et omfang vi i vår moderne verden knapt kunne forestille oss; bestialske henrettelser, plyndring, ødeleggelser og pining av både mennesker og dyr. Vestlige politikere og media ynder å kalle disse terrorgruppene for ekstreme islamister. Dette er totalt villedende, siden framferden er til forveksling identisk med det terrorvelde jihadister sto for i alle de årene islam har eksistert. Dessuten: jihad er en vesentlig bestanddel i islam.

Jødene har fått smake vår tids jihad mer enn noen annen folkegruppe, kanskje med unntak av yassidiene. Det begynte allerede i 1919, da stormuftien av Jerusalem, al-Husseini, satte i gang tiltak for å stanse jødisk innvandring til Palestina, etter Storbritannias Belfour-erklæring i 1917 om opprettelse av et jødisk hjemland i Midtøsten. Britene hadde ansvaret for dette området som et protektorat etter at osmanene var ute. Han hisset opp det arabiske flertallet til å angripe og drepe jøder, både der og i nabolandene, spesielt i Irak og Egypt. Her hadde Det muslimske brorskap fått sterke medspillere.

Da nasjonalsosialistene kom til makta i Tyskland og startet sin jødeforfølgelse, ble det etablert sterke bånd mellom muftien og ledelsen i Nazi-Tyskland. Al-Husseini tilbragte faktisk perioden 1941-45 i Berlin. Han var begeistret for tyskernes politikk for utslettelse av jødene, og gjorde sitt ytterste for at ikke jøder skulle kunne migrere til Palestina, hvor britene ville legge til rette for at de kunne få slå seg ned. På Balkan var al-Husseini med på å opprette en muslimske SS-divisjon som aktivt jaktet og drepte jøder og ødela kirker i Serbia.

En viktig mentor for islamistbevegelsen var den egyptiske, religiøst lærde og pronazistiske Rashid Rida. Han mente nazismen var «et instrument for guds vilje». Det er visse likheter mellom nazismen og den politiske ideologien til brorskapet. Nazismen vokste fram som en reaksjon på arbeidsløshet, ydmykelsen etter 1. verdenskrig og en økonomisk katastrofe, mens

islamismen er reaksjonær stilt overfor vestlig modernitet, kvinnefrigjøring og en dyp depresjon etter at osmanenes rike smuldret opp.

Tyskerne bærer hovedansvaret for Holocaust/jødeutryddelsen. Islam har kommet i skyggen av dette. Men er det rettferdig? Det ble utført en rekke pogromer og massedrap på jøder av muslimer i hele Midtøsten, Egypt og i nordafrikanske land, fra Libya til Algerie. Riktig ille ble det da Clichy-regimet opphevet jødernes franske statsborgerskap. Men hva hadde skjedd hvis Rommels Wehrmacht ikke hadde lidd et avgjørende nederlag ved El Alamein, slik at hans hær hadde klart å innta Palestina og møtt tilsvarende invasjonstyrker via Kaukasus i en knipetangsmanøver?

I byen Zeesen syd for Berlin opprettet nazistene i 1939 en radiostasjon som på flere språk drev intens propaganda. Sendingene på arabisk på kortbølge ble lyttet til i hele Midtøsten og i nord-afrikanske land.

Folkemord som metode ble først satt i system i Midtøsten. Tyrkerne fikk hjelp av tyske offiserer til å utrydde 1 million armenere og irakere i 1915. Den nevnte stormuftien hadde for øvrig bakgrunn som offiser i den osmanske hæren.

Stormuftien ønsket å gjennomføre en fullstendig utrensning av jødene i arabiske land og Midtøsten «på samme måte som problemet ble løst hos aksemaktene». I dette lå det en plan om å opprette en utryddelsesleir i nærheten av Nablus. Han besøkte konsentrasjonsleiren Oranienburg og hadde møter med Hitler, Eichmann og Himmler under sitt opphold i Berlin. Fra sitt Gross Mufti Büro poste han ut antisemittisk propaganda over eteren fra senderen i Zeesen. «Drep jødene hvor dere finner dem» instruerte han lytterne i 1944. Jøder ble presentert som islams verste fiender. «Siden Muhammeds tid har jøden aldri vært en venn av muslimen; jøden er fienden, og det behager Allah å drepe ham».

Etter at Israel ble etablert, i 1948, kastet nabolandene seg umiddelbart over den lille staten, som måtte forsvare seg alene mot en overveldende overmakt. Jihadistene hadde da som nå som mål å utslette Israel og drepe alle jødene. Forsvarerne var fullstendig klar over at dette var en eksistensiell kamp for å overleve – og maktet å stå imot gjentatte angrep på en måte som verden måtte ta av seg lua for. En slik forsvarsevne mot en tallmessig overlegen angriper var historisk unik. David mot Goliat på ny.

KGB hadde lært Arafat at han måtte spille på et falsum om et eget folk, «palestinerne», som slett ikke hadde rot i virkeligheten. Dette «folket» var i all hovedsak arabiske innvandrere til et eldgammelt jødisk område i Midtøsten, som med sin aggressivitet og terror hadde presset lokalbefolkningen til å utvandre.

I de første årene av Israels eksistens hadde landet stor sympati i Vesten. Men etter hvert gikk jihad over fra åpen konfrontasjon til også delvis å spille offer for Israels «brutalitet». Det vanlig uttrykket var «uproporsjonal maktanvendelse». Israelerne skaffet seg effektive våpen og brukte dem til å forsvare seg, men jihadistene brukte selvmordsbomber, fjernstyrte bomber, skytevåpen og kniver. Dette ble rått utnyttet i propagandaen. Og den «svake» fikk økende sympati.

Vi kan konstatere at rasismens ånd aldri ble fordrevet etter at nazisme og islam hadde alliert seg. De allierte unnlot å reise tiltale mot stormuftien, slik de gjorde med nazistene i Nürnberg-prosessene. Antakelig var de redde for hvilken uro det ville skape i den muslimske

befolkningen, som hadde muftien som en av sine store helter. En sterk indikator på at ånden fra denne perioden holdes ved like er salget av *Mein Kampf*, som fortsatt er den nest mest solgte boken i store deler av den islamske verden, etter koranen.

Framveksten av jihad-grupper som Al Qaida, Taliban, Al Shabaab, Boko Haram, Daesh (Isis) skjedde i overgangen fra et tusenår til et annet. Angrepet på tvillingtårnet i New York satte en støkk i hele verden. Jihad hadde tatt en ny kurs – fra angrep på enkeltland og dets forsvar - til åpen terror mot sivil infrastruktur, næringsliv og forsvar. Det påfallende var likevel reaksjonen fra USAs president, George W. Bush jr., som avviste at dette hadde noe som helst med islam å gjøre, til tross for at lederne for terrorvirksomheten, Bin Laden m.fl., åpent erklærte at hensikten var å skade USA og den frie, sekulære verden og åpne for et islamsk verdenssamfunn. Vestlige ledere har siden i dominerende grad fulgt Bush sin retorikk. 1400 år med jihad har tydeligvis ikke blitt tatt alvorlig.

Wikipedia: **Boko Haram** (*hausa*, figurativt, «vestlig utdannelse er en synd») er en nigeriansk islamistisk, militant gruppe. De har hatt sitt hovedkvarter i byen Maiduguri i delstaten Borno, og ble grunnlagt av Mohammed Yusuf i 2002. Abubakar Shekau framsto lenge som leder. Militansens mål er å innføre Sharia-lover i hele Nigeria, og gruppens forløpere har vært i konflikt med regjeringen og kristne helt siden begynnelsen av 1950-årene. Lokalbefolkningen kaller ofte gruppens medlemmer for «talibanere». I 2011 var gruppen ansvarlig for mer enn 450 drap i Nigeria. Boko Haram er aktiv også i Niger, Tsjad og nordre Kamerun.

Den 26. juli 2009 kom gruppen i konflikt med regjeringen i delstaten Bauchi under en demonstrasjon, og politiet arresterte flere medlemmer av gruppen som de mistenkte for å planlegge et attentat. Dagen etterpå satte Boko Haram-aktivister flere kirker, en politistasjon, et tollvesenkontor og et fengsel i Borno i brann. Regjeringen svarte med en massiv militær offensiv, og omkring 700 mennesker ble drept under den fem dager lange krigen, deriblant høytstående medlemmer. Yusuf forsøkte å flykte, men ble innhentet og pågrepet.

I januar 2012 utførte Boko Haram en serie angrep som førte til rundt 200 dødsfall.

Den 14. april 2014 drepte Boko Haram 75 mennesker i et terrorangrep mot en busstasjon i Nigerias hovedstad Abuja. Natt til 15. april 2014 ble 276 skolejenter bortført fra en internatskole i Chibok i delstaten Borno.

I mars 2015 knyttet Boko Haram seg til ISIL/Daesh, og i april 2015 begynte gruppen å kalle seg **Islamic State's West Africa Province (ISWAP)**, skjønt uten at dette har grepet om seg. Fra tidligere har den bekjent slektskap til Taliban, og blant befolkningen i det nordøstre Nigeria er betegnelsen *Taliban* om dem utbredt.

I Afrika pågår det jihad i stor utstrekning – fra nord mot syd, hvor det er flest kristne. De som husker Biafra-tragedien i 1969-70 kan nå se den i et perspektiv. Da denne staten, etablert av flere kristne provinser i sørøstre del av Nigeria, gjorde opprør mot den islamske ledelsen i Nigeria, fikk presidenten Ojukwu hjelp fra Egypt, Algerie og Sudan til å slå ned opprøret i et fryktelig blodbad. De siste årene er det Boko Haram som fører jihad videre, uten at den muslimske presidenten gjør noe særlig for å bekjempe virksomheten. Vi trenger ikke fundere på hvorfor. Kristne kidnappes og brukes som slaver, henrettes summarisk – ofte ved å bli brent levende – eller jages på flukt. Hvorfor blir ikke Nigerias regjering irettesatt av FN og frie, demokratiske land? Er det fordi FN er sterkt islaminfisert og mange land har økonomiske interesser i Nigeria? Det er i tilfelle ikke første gang at jihad får lov til å pågå uten at det blir satt i gang mottiltak.

President Obama fulgte opp Bush sin linje, bare enda mer påfallende islam-vennlig. I sine taler ved Al Azhar-universitetet i Cairo (2009) og i FN (2012) priset han islam som en viktig pådriver for «religiøs toleranse og rasemessig likhet». Dessuten mente han at islam har gitt verden store bidrag innen vitenskap, kultur og arkitektur, noe en nærmere gransking ikke kan bekrefte. Han ga bl.a muslimer æren for å ha oppfunnet det magnetiske kompasset, noe kineserne gjorde omtrent 1000 år tidligere.

I våre dager ser vi igjen en allianse mellom sosialiser og islam i kampen mot patriotiske bevegelser i Vesten. Antifa er bare i navnet en gedigen forfalskning av virkeligheten. Den egentlige fascismen står de for selv, akkurat som under krigsårene – nevnt ovenfor. Mens patriotene kjemper for vestlige frihetsverdier, er disse gruppene opptatt av å innføre totalitære, autoritære styresett, slik vi har sett og ser i flere land i verden. Vi vet fra historien også hvilke folkegrupper som er utsatt for vold fra denne siden. Denne formen for rasisme blir ikke påpekt hverken av NGO-er eller FN, enn si statsledelse i vestlige land.

10 Metoder for jihad i vår tid

Vår tids jihad er blitt modernisert i takt med teknologiske framskritt. Selv om islam tradisjonelt har vært negativ og foraktfull overfor vestlig innovasjon og forskning, tar jihadistene teknologien i bruk, i fullt monn. Det kan virke som et paradoks, men det er tydelig at her er jihadistene tvunget til å modernisere seg for å kunne hamle opp med vestlige, avanserte metoder for overvåking, etterretning og strid.

Ikke minst gjelder dette propaganda. De fleste jihadister legger ut videoer med opptak av sine bestialske mord og mishandlinger. Hensikten er selvfølgelig å skape frykt og kanskje panikk. Men i egne øyne er dette også med på å demonstrere hvor gode muslimer de er. Henrettelser og pinsler utføres så presist som mulig i hht til boka, dvs koranen, hadithene og sira. Steining av jenter eller kvinner som har «latt seg voldta» legges ut som skrytevideoer. Det er tydelig at vi må akseptere deres form for lov og orden, dvs sharia, ikke vår egen lovgiving basert på humanisme og demokratiske beslutninger. Vi skal se hva deres allmektige og rettferdige gud krever av dem – og oss, når vi endelig blir en del av Verdenskalifatet. For Muhammeds befaling skal tas bokstavelig: hele verden skal underlegges islam, som den eneste sanne tro.

Sayyib Qutb, Det muslimske brorskap, skriver i sin bok: «Milepæler på veien»:

Islam er intet annet enn Allah som erklærer at han vil sette den menneskelige rase i frihet fra lenker og slaveri. Allah erklærer sitt herredømme over hele jorden. Det innebærer at Allah også er sterkt imot alle menneskeskapte politiske systemer og autoriteter. Kompromissløst opprør mot alt på denne jorden som ikke er i overensstemmelse med islam er obligatorisk. Med stor kraft må vi eliminere og ødelegge alt som står i veien for Allahs revolusjon.

Fra Koranen (Allahs egen befaling):

De som forkaster islam må drepes. Hvis de vender seg bort (fra islam), pågrip dem og drep dem der dere finner dem. Sure 4:91

Det er en rød tråd gjennom historien om jihad: sviket. Sviket mot egne land og folk, samt en ufattelig naivitet og vilje til å overse fakta og unnskyldte angriperen for hans handlinger. Da jihadistene fra Nord-Afrika angrep Spania, fikk de hjelp av grev Julian av Ceuta, en kristen som ville hevne seg på Roderic, den siste vestgotiske kongen av Spania. Han hjalp maurerlederen Tariq over Gibraltar-stredet ved å stille båter til disposisjon.

Hver gang en video med islamsk voldsutøvelse legges ut på nettet, det være seg via Facebook eller Youtube, blir det advart mot å dele den med andre. Den som trosser advarselen, risikerer å bli stengt ute fra mediet – og myndighetene kan også idømme straff. Den 28. oktober 2019 går en migrant fra Marokko amok i Limburg i Tyskland; han kjører ned kona si med bilen og går deretter løs på henne med øks. Hun blir halshugget rett foran skrekkslagne tilskuere midt på lyse dagen. Dette skal altså ikke folk i Tyskland og ellers i verden få se med egne øyne. Hvorfor?

Argumentet er at slike grusomheter vil skremme folk, og det er terroristens hensikt. Javel, men hvem vinner når folk blir holdt uvitende om hva islam er for en fryktelig ideologi? Hvordan skape motstand mot en fiende når folk ikke blir redelig informert om hva som foregår? Tvert imot hevder politikere og media at islam er fredfull? Hvem vinner da krigen?

I vår tid ser vi til stadighet at vestlige ledere nekter å akseptere at jihad er en sentral faktor i islam, og at alle troende muslimer er pliktige til å utøve jihad i hht koranen og Muhammed – og dermed Allah. Det er selvfølgelig ubehagelig å måtte forholde seg til at islam er en vedvarende trussel mot våre frie samfunn – på samme eller verre måte enn både nazismen og kommunismen. Men demokratisk valgte politikere er gitt et mandat fra sine velgere, og det betyr at det er velgernes sikkerhet og trygghet som kommer først, ikke hensynet til visse vedtatte prinsipper, som f.eks «trofrihet». Hva om én av de tillatte religionene slett ikke vil ha trofrihet hvis den kan få makt til å hindre andre religioner å nyte den samme friheten? Jihad betyr å angripe og utslette eller undertrykke alle vantro.

Islamsk terror (etter Wikipedia):

Liste over islamske terrorangrep

Denne listen er foreløpig ufullstendig. Det finnes en langt mer nøyaktig og ajourført liste – også på Wikipedia, med utgangspunkt helt tilbake til 1970.

Terrorangrep av islamske ekstremister har forekommet i global skala.

Terroristene har brukt teknikker som brannstiftelse, overkjøring med kjøretøy, kapring, bombetrusler, selvmordsangrep, kidnapping, knivstikking og halshugging. Det følgende er en **liste over islamske terrorangrep** som har fått betydelig pressedekning siden den iranske revolusjonen i 1979.

2000-årene, med Twin Tower-angrepet som utgangspunkt; deretter den intensive perioden fra 2014. Utvalgte terrorangrep:

2001

USA 11.september

En serie av fire koordinerte terrorangrep utført av al-Qaeda som involverte kapring og styrting av passasjerfly, hvor 2996 mennesker ble drept og over 6000 skadde.
2996 6000+

2014

Kenya 21. september

En terroraksjon i Westgate-kjøpesenteret i Nairobi krevde 67 menneskeliv.
67 175

2015

Danmark 14.–15. februar

En terrorist åpnet ild ved kulturhuset Krudttønden og senere ved Københavns synagoge. To sivile ble drept og fem personer skadet.
2 5

Kenya 2. april

Al-Shabaab angrep Garissa University College i Garissa hvor 148 ble drept, de fleste kristne studenter. Terroristene separerte kristne og muslimer, og slaktet brutalt ned de kristne. Flere vitner har fortalt at de brukte halshugging som metode.
148 ~80

Frankrike 13. november

En serie av terrorangrep i Paris dreper 137 og skader 368. Terroren involverte en serie koordinerte angrep som bestod av masseskytinger og selvmordsbombing. Denne hendelsen var den mest fatale på fransk jord siden andre verdenskrig.
137 368

2016

Belgia 22. mars

Koordinerte bombeangrep ble utløst i Brussel, inkludert to selvmordsbomber på Brussel lufthavn og en bombe på Brussels metro. Angrepet resulterte i 35 dødsfall og mer enn 300 skadde.
35 300+

Frankrike 14. juli

87 mennesker, inkludert gjerningsmannen Mohamed Lahouaiej-Bouhlel, dør under angrepet i Nice i Frankrike. Mohamed kunne kjøre en lastebil fritt langs strandpromenaden over to kilometer, hvor han bevisst styrte inn i folkemengder. 434 ble skadet.
87 434

Frankrike 26. juli

En prest får strupen skåret over og fire nonner blir tatt til gisler i en kirke i Rouen i Frankrike. To terrorister blir skutt og drept av fransk politi. En av mennene var kjent fra før av fransk etterretning og lå på den franske regjeringens overvåkningsliste for potensielle terrorister.

1 0
2

Tyskland 19. desember

En terrorist med lastebil fikk trengt seg inn på et julemarked ved Kaiser-Wilhelm-Gedächtniskirche på Breitscheidplatz i Berlin. 12 mennesker blir drept og 56 skadet.
12 56

2017

Storbritannia 22. mars

En mann kjører en bil over fotgjengere på sørsida av Westminster Bridge. 4 fotgjengere, 1 politimann og terroristen selv ble drept. 49 ble skadet.
6 49

Sverige 7. april

En asylsøker fra Usbekistan kjørte en lastebil inn i kjøpesenteret Åhléns City, drepte fem mennesker, og skadet femten på Drottninggatan.
3 15

Egypt 26. mai

Tilhengere av politisk islam åpnet ild mot flere busser som fraktet kristne pilegrimer på vei tilbake fra et koptisk kloster i Minya i Egypt.
28 personer ble drept og 22 ble såret.
28 22

Spania 17.–18. august

Tre separate angrep i Barcelona dreper minst femten mennesker og skader mer enn 100.
15 120

2018

Egypt 2. november

Militante islamister utførte et bakholdsangrep mot tre busser som fraktet kristne pilegrimer på vei tilbake fra et koptisk kloster i Minya i Egypt. Minst 7 personer ble drept og over 20 personer skadd.
7 20+

Australia 9. november

En mann av somalisk opphav satte fyr på en bil og knivstakk tre mennesker i Melbourne, hvorav ett offer døde av skadene. Terroristen ble skutt og drept etter konfrontasjon med politibetjenter.
2 2

Marokko 17. desember

To kvinnelige skandinaviske turister, ei norsk og ei dansk, ble voldtatt og drept, en av dem halshugget, nær Imlil i Atlasfjellene. Morderne filmet drapene mens de kalte de to kvinnene «fiender av Allah» og sa at deres handlinger var «Allahs vilje». Fire mistenkte menn ble

arrestert i forbindelse med drapene og Marokkanske myndigheter sa de hadde sverget troskap til den islamske staten før drapene. I ettertid ble ytterligere 15 personer pågrepet i forbindelse med drapene, blant dem en sveitsisk statsborger. I tillegg er 14 personer pågrepet i Marokko for å ha hyllet drapene.

20

2019

Kenya 15. januar

Militante Al-Shabaab-medlemmer angrep the DusitD2-hotellet i Nairobi og drepte flere mennesker.[13] Mange ble også alvorlig skadd. minst 21 ukjent

Norge 17. januar

En kvinne i 20-åra ble kritisk skadet etter å ha blitt knivstukket i ryggen i kassakøen i en Kiwi-butikk i Møllergata i Oslo sentrum. Angrepet ble utført av en 20 år gammel mann som kom til Norge via Sverige samme dag. Mannen sa i avhør at han ville drepe flere mennesker i Norge. PST knytter handlingen til ekstrem islamisme.

Shri Lanka 21. april (1. påskedag)

250 drepte og 150 såret. To lokale grupper lojale til IS (Daesh) utførte udåden. Hevn for terrorangrepet på New Zealand.

250 150

Reaksjoner, kommentert av forfatteren:

Pavekirken har tradisjonelt ledet an i motstanden mot jihad. Men dagens pave, Frans, i motsetning til forgjengeren Benedict, gir stadig uttrykk for at islam er en fredens og fordragelighetens religion. Når muslimer blir voldelige, er det vår skyld, fordi vi opptre xenofobisk og intolerant. Etter det grusomme angrepet på Charlie Hebdo presterte han å si: «Det er sant at dere ikke må opptre voldelig, men selv om vi er gode venner, vil et stygt uttrykk om min mor kunne forventes å føre til juling, det er normalt. Du kan ikke lage et leketøy av andres religion. Disse menneskene provoserer, og da skjer det noe. I ytringsfriheten finnes det grenser.» På denne måten uttrykker paven aksept for sharia-loven om at blasfemi straffes med døden. Videre gjentar han stadig at vi må ukritisk åpne våre land for alle som flykter fra krig, forfølgelse, sult og klimatiske endringer. Han velger å se bort fra at det blant disse finnes store innslag av jihadister. Ifølge paven finnes det ikke terrorister i noen religioner. Dette til tross for at det var slike ferske innvandrere som sto bak den fryktelige massakren på 137 i Paris (Bataclan +, 2015), den verste som hadde rammet landet siden siste verdenskrig.

I stedet for å søke reell kunnskap om islam, søker mange vestlige ledere råd fra islamske organisasjoner. I Norge har dette først og fremst vært IRN (Islamsk Råd Norge). I USA har det vært en rekke organisasjoner, alle styrt av Det muslimske brorskap. Dette har gitt en rekke svært urovekkende resultater, bl.a at antiterrorprogrammer har blitt kvistet og læreprogrammer ødelagt pga protester fra islam-organisasjoner, som har blitt tatt til følge av Det hvite hus og FBI. Jihad-begrepet har blitt fjernet ut av vokabularet og erstattet med terrorgrupper som Al Qaida, ISIS o.a, som framstilles som uislamske (!).

Det er urovekkende at vår egen statsminister ikke vil snakke med islam-kritiske organisasjoner, som f.eks Ex-muslims of Norway eller SIAN. Hva er det våre toppolitikere er redde for? Tåler de ikke å se islam fra flere sider, spesielt når det trengs en realitetsforankring? Er ikke vår statsminister en gang klar over islamsk tradisjon for å lyve og tildekke fakta? Har ingen fortalt henne noe om hvor svikefulle islamske ledere har vært, og om deres utrettelige jakt på de vantro? Hvis hun har klart å unngå noen som helst informasjon om dette, er det en stor prestasjon, eller vitner om et menneske som fornekte realitetene, og det er særdeles illevarslende for en statsleder.

Vår statsminister er ikke alene om å oppføre seg slik. De fleste vestlige ledere er i samme kategori, ikke bare sosialistene – som har en tradisjon for å akseptere islam, kanskje fordi islam er totalitær, akkurat som kommunismen. Islam er dessuten hard, påståelig og urokkelig, noe sosialistene har respekt for.

MSM (Main Stream Media) har valgt den samme holdningen. Vi ser ytterst sjelden redaksjonell kritikk av islam; i høyden kritiske leserbrev eller debattinnlegg. Er det fordi de bøyer av for voldelige trusler, eller er det et uttrykk for Vestens generelle avmakt overfor en pågående og truende ideologi, spesielt etter det blodige angrepet på Charlie Hebdo? Lar vi oss virkelig mobbe til lydighet av jihadistene?

Når både tradisjonelle medier og de fleste politikerne slutter med å kritisere vår tradisjonelle fiendes ideologi og oppførsel, men tvert imot viser klare tendenser til ettergivenhet og underkastelse, er det virkelig fare på ferde. Oppførselen ligner mer og mer på det islam ønsker: at vi oppfører oss som dhimmier; betaler og føyer oss. Vi leder an i støttegruppen for PA (The Palestinian National Authority), som er gjennom korrupt og bruker store beløp på jihad-trening, terror og prangende bygg for ledelsen. Hamas får samtidig store bidrag, også i form av våpen fra Iran m.fl.

Muslimske migranter har gjennomgående den laveste sysselsettingen og utgjør en enorm belastning for vårt trygdesystem. Svært mange har ingen holdbar grunn til å fortsette sitt opphold i vårt land, men utsendelse hemmes av en masse regler og overenskomster Norge har skrevet under på og godtatt. Kriminalstatistikken viser en overrepresentasjon innen overfallsvoldtekter, vold mot lærere, privatpersoner og offentlige tjenestefolk, herunder politi. Hærverk, spesielt bilbranner, øker – og politiet sliter med å oppklare dem. Men mistanken går i en bestemt retning, akkurat som i våre naboland. I land med forsvinnende liten innvandring av muslimer, er problemet ikke til stede. Tyverier, gjerne i kombinasjon med trusler og vold, utført av svært unge gjerningsmenn, utgjør et økende problem i byene.

FNs migrasjonsavtale:

I november 2018 bestemte den norske regjeringen at Norge skal slutte seg til FNs migrasjonsplattform. Frp tok dissens, mens Høyre og Venstre var for.

Det egentlige navnet er *Global Compact for Safe, Orderly and Regular Migration (GCM)*. Den har blitt kalt både en avtale og en pakt, men ifølge FN-sambandet er det altså en migrasjonsplattform. Den omfatter 23 mål, og skal ifølge sambandet lage «et rammeverk for håndtering av migrasjon» ved å samle «prinsipper, rettigheter og forpliktelser som følger av eksisterende folkerett, blant annet menneskerettighetene.»

Hensikten med plattformen og de 23 målene, er at medlemslandene i FN skal ha en **felles tilnærming til migrasjon**. Forhandlingene har pågått siden 2017, og den ble vedtatt ved akklamasjon på en FN-konferanse i Marokko i desember. **Den skal altså ikke signeres.**

Facebook-plakat

Flere er usikre på hva FN-plattformen kan bety for Norge, og hvilke konsekvenser vedtaket av den kan få. Omfattende diskusjoner har pågått på sosiale medier, hvor mange mener som Frp, at Norge ikke burde vedta plattformen.

Diskusjonen og motstanden pågår jevnt og trutt i sosiale medier. Det er tydelig at befolkningen ikke føler seg trygge på at dette ikke er enda et overgrep på oss fra overnasjonale institusjoner, i dette tilfelle atter en gang med FN i spissen. Tilliten til FN er synkende i befolkningen, og det må organisasjonen ta ansvaret for selv.

FN har for øvrig ikke særlig mye godt å vise til når det gjelder flyktning-problematikk. Jødiske flyktninger fra arabiske og islamske land har i det alt vesentlige måttet reise uten annen bagasje enn det de står og går i. Personlig eiendom har blitt konfiskert av myndighetene og ingen erstatning utbetalt, selv om dette har vært oppe til diskusjoner og forhandlinger gjentatte ganger. Men staten Israel har klart å assimilere dem og gi dem en ny tilværelse – med gode muligheter for egne og barns videre liv. De er ikke flyktninger lengre, men borgere av Israel.

Dette står i motsetning til de palestinerne som valgte å flykte da Israel ble angrepet og måtte forsvare sitt land mot en rekke angrep etter etableringen i 1948. Bare noen få land har gitt dem statsborgerskap og et fullverdig liv: Jordan, Libanon og Egypt; de to siste på visse vilkår. De øvrige blir ikke tatt imot som flyktninger og gitt statsborgerskap og et nytt liv, men blir behandlet som flyktninger i stadig nye generasjoner. 700 000 har blitt til 5 millioner, og alle underholdes av UNRWA, med stadig økende bistandsmidler fra giverland. Dette strider mot menneskerettighetene, og er en fallitterklæring fra FN. Den arabiske liga nekter medlemslandene å ta inn disse flyktningene til sine land og gi dem statsborgerskap, fordi de holder fast ved at de skal tilbake til der de flyktet fra, selv om det ikke er mulig. Staten Israel skal ikke godkjennes, og disse flyktningene skal brukes som gisler i uoverskuelig framtid.

Jødiske flyktninger fra undertrykkelse og forfølgelse har stort sett blitt oversett av FN, men er heldigvis blitt tatt godt imot av sitt nye hjemland. I kontrast til dette har muslimske flyktninger fått spesialbehandling fra FN-systemet. Er det fordi de har skreket høyest og blitt rått utnyttet av ummaen for å fremme islamske interesser? Hva sier dette om ideologien bak? Viser ikke dette hvor kynisk og menneskefiendtlig denne ideologien er i praksis?

Hvorfor lar vestlige land seg utnytte på denne måten? Norge leder giverlandene for palestinaflyktningene, som drar inn enorme beløp hvert år. Det er også kommet fram at deler av disse pengene går til å lønne terrorister og deres familier – samt opplæring av barn og unge i krigføring og terror, helt ned på barnehagestadiet. Hvordan kan Stortinget godta at våre statsmidler brukes på denne måten?

På toppen av dette kommer stadig tilbakevendende krav om boikott av Israel, en stat som er den eneste velfungerende, demokratisk styrte staten i hele Midtøsten., og derfor burde tas godt vare på som et forbilde for andre stater i regionen.

I den mest tilspissede perioden i diskusjonen rundt FNs plattform for migrasjon ble det lagt ut en plakat med det som tilsynelatende er 12 punkter fra plattformen, og som ble mye delt på Facebook. Overskriften er «Her er noen eksempler på hva Erna Solberg vil skrive under på»:

FNs Migrasjonsavtale

Her er noen eksempler på hva Erna Solberg vil skrive under på:

- *Forenkle tilgjengelige og fleksible migrasjonsruter.
- *Familiegjenforening skal forenkles.
- *Utvide migrasjonen slik at også klimaflyktninger mottas.
- *Informativt opplegg på migrantenes egne språk om migrasjonsveier, fordeler og rettigheter.
- *Avslutte overvåking av de som skal utvises.
- *Gratis rettshjelp.
- *Utdannelse av eget helsepersonell for migranter slik at helsetjenester kan tilbys i forhold til deres kultur.
- *Forbrytelser mot migranter skal straffes særskilt.
- *Spesifikke program som skal gjøre det lettere for migranter å starte egne firma.
- *Bankavgifter for pengeoverføringer fra migranter til deres hjemland senkes til maksimalt 3%.
- *Avgifter over 5% skal forbys.
- *Media skal ikke rapportere negative effekter av migrantene.

Stemmer disse punktene overens med det som faktisk står i plattformen?

Hva er poenget?

Plattformen definerer noen overordnede prinsipper. Her er de viktigste:

- Den er ikke juridisk bindende. Plattformen bygger på frivillige fellesskapsløsninger.
- Landene har suveren rett til å bestemme sin egen migrasjonspolitikk og til å håndtere migrasjon slik de selv vil på eget territorium, innenfor folkerettens rammer.
- Alle parter, stater, organisasjoner, selskaper og migranter har et rettsvern og må respektere gjeldende rett, inkludert menneskerettighetene.
- Barn har sterkere rettigheter. Barnets interesse skal være den viktigste vurderingsfaktoren i alle saker som omhandler barn.

Plattformen bygger ifølge FN på at migrasjon er et internasjonalt fenomen som krever internasjonale løsninger. Dette innebærer både å utnytte **fordelene** ved migrasjon best mulig, og å håndtere **risikoene og problemene** migrasjon fører med seg. Plattformen erkjenner at ingen stat kan håndtere migrasjon alene.

Formålet er å legge til rette for trygg, organisert og **regulær migrasjon** på informert, planlagt og frivillig grunnlag. Det står også at landene har en forpliktelse til å jobbe sammen for å skape grunnlag for trygge og verdige liv i hjemlandene. **Målet er at ingen skal tvinges på flukt.**

Hva er en migrant?

I plattformen brukes både begrepet «regulær migrant» og «migrant». En regulær migrant må forstås som det motsatte av en irregulær migrant.

Ifølge Den internasjonale organisasjonen for migrasjon (IOM) finnes det ingen klar og omforent definisjon av irregulære migranter, men de omtales ofte som personer som ikke har de nødvendige papirene eller tillatelsene de trenger for å kunne være i landet de kommer til.

Regulære migranter kan defineres som personer som krysser grenser lovlig, og har lov til å oppholde seg i landet de kommer til. Dette kalles «ordnet migrasjon».

Migranter er ikke det samme som flyktninger.

På nettsidene sine har den norske regjeringen skrevet en artikkel om hvordan Norge forstår innholdet i plattformen. Ifølge artikkelen endrer ikke plattformen på migrantbegrepet:

Noen frykter også at «migrant» skulle bli en ny folkerettslig kategori med særskilte rettigheter. Plattformen åpner etter vårt syn ikke for dette.

Før Norge slutter seg til plattformen i Marokko vil regjeringen avgi en såkalt stemmeforklaring til FN der de redegjør for sin forståelse av plattformen. De skriver:

Plattformen tillater landene selv å regulere innvandringen. Selv om plattformen anerkjenner at alle migranter, både de regulære og de irregulære, har grunnleggende rettigheter og at disse

må respekteres fullt ut, tillater den landene å forbeholde visse rettigheter og velferdsgoder til de regulære migrantene.

Hva betyr plattformen for Norge?

FN-sambandet har laget en punktvis oppsummering av plattformen. Her påpekes det blant annet at:

- Norge ikke kan pålegges å endre innvandringspolitikken sin, selv om vi vedtar plattformen.
- Plattformen ikke er en juridisk bindende avtale, ikke en internasjonal traktat, konvensjon eller avtale som overstyrer norsk lovgivning.
- Innvandringen til Norge reguleres av norske lover og regler. Dette endres ikke, selv om vi vedtar plattformen.
- Plattformen sier ikke noe om hvor mange flyktninger eller innvandrere Norge skal ta imot.

Forplikter vi oss til noe?

Jusprofessor Maja Janmyr ved Universitetet i Oslo bekrefter at plattformen ikke er bindende, men består av politiske målsetninger som har basis i de eksisterende menneskerettighetene.

– Man kan kanskje si at et slikt dokument er unødvendig med tanke på at mange av punktene allerede finnes i bindende konvensjoner, men målsettingen er altså å samle disse i ett og samme dokument, samtidig som man introduserer noen nye, mer progressive punkter.

I plattformen brukes begrepene «**vi forplikter oss til**» og «**vi vil gjennomføre**» ved flere anledninger. Janmyr mener plattformen likevel **ikke er umiddelbart forpliktende** fordi det tydelig er henvist til at avtalen er ikke-bindende i de innledende paragrafene, og at statene har en suveren rett til å bestemme sin egen migrasjonspolitik.

– Helt siden forhandlingene startet har EU vært tydelige på at dette er et ikke-bindende dokument, skriver hun.

Hun kaller den et «rammeverk for hvordan stater skal samarbeide mot en rekke målsettinger».

– De progressive punktene, som tar den allerede gjeldende retten et steg videre, blir ikke gjennom norsk tilslutning folkerettslig bindende for Norge. Men disse punktene kan med tiden utvikles til sedvanerett om tilstrekkelig mange stater oppfatter seg forpliktet av dette, skriver Janmyr til Faktisk.no.

Omstridt plattform

Janne Haaland Matlary er professor i statsvitenskap ved Universitetet i Oslo med fagfelt internasjonal politikk. Hun sier at selv om slike plattformer ikke er juridisk bindende, spiller de potensielt en stor rolle ved å legge føringer for nasjonal politikk.

– FN-plattformen har til hensikt å legge press på land for å føre en pro-migrasjonspolitikk. Migrasjon er et nasjonalt anliggende. Det som ligger i plattformen er en implisitt føring om at man skal ha migrasjon, og at migrasjon er bra, sier Matlary til Faktisk.no.

Hun mener imidlertid at plattformens innflytelse er vesentlig svekket, fordi flere land ikke kommer til å vedta plattformen, og fordi den er kontroversiell.

– Denne typen plattformer kan ha en autoritet, fordi det kan påpekes at man ikke følger retningslinjene. Men når mange land sier nei, svekkes autoriteten enormt. Da kan man si at dette er omstridt. Jeg tror ikke avtalen vil ha en stor praktisk betydning, sier Matlary.

Professor Janmyr er overrasket over at plattformen har blitt så kontroversiell:

– Ser vi på hva stater sier når de trekker seg fra plattformen, ser vi at de argumenterer for at den tvinger stater til å ta imot migranter, krenker deres suverenitet og er en «pull-faktor» for migrasjon. Men ser vi nærmere på innholdet ser vi at den ikke pålegger stater å ta imot migranter, kanskje til og med tvert imot, siden den fremmer sikker og verdig retur, skriver Janmyr.

Forfatterens kommentar:

Hvis det virkelig er slik at denne avtalen eller plattformen ikke endrer på noe som helst, er det uforståelig at det har blitt nedlagt så mye innsats for å få den på plass. Det er derfor nærliggende å slutte seg til professor Matlarys vurdering.

For egen regning tilføyes en mistanke om at dette er et fordekt tiltak som i praksis vil støtte ytterligere hijra, altså en økning av muslimsk migrasjon til Vesten. Og hijra er igjen fortropper for jihad og islamisering. Det er i hodet på de ankomne at truslene mot vår sivilisasjon sitter, uansett hva slags kategori de blir plassert i som migranter; det være seg «flyktning» «asylsøker», «arbeidssøker» eller annet.

Vesten har valgt seg et flertall av politiske ledere siden 1970-tallet som hilser islam velkommen til våre land. I stor grad har disse nye landsmenn blitt oppvartet på beste måte for å kunne fungere som stemmekveg for nettopp disse velmenende politikerne og deres partier. Men har det noen gang streift disse samme politikere og deres partier at de samtidig importerer mennesker som bærer på et ønske om å forkaste vårt demokrati og erstatte det med et islam-regime? At det bare er et spørsmål om antall tilhengere av islam i samfunnsveven og i partiene før vi vil se en gradvis overtakelse og fullstendig endring til et totalitært samfunn likt det vi ser i Saudi-Arabia og Iran? Det er jo nettopp dette historien har vist oss i land etter land. Vi kan i tillegg til Iran nevne Libanon, hvor shia-islam og Hizballah har fått lov til å utøve en voldskultur som har endret landet fra et blomstrende og velstående land til en trykkoker på randen av enda en borgerkrig? Arbeidsledigheten er stor og stigende. Staten sliter med enorme gjeldsbyrder etter låneopptak for å finansiere gjenoppbygging etter den siste, voldsomme borgerkrigen i tidsrommet 1975-90. Særlig ungdommen er frustrert pga manglende muligheter og frihet. Et stagnerende land på vei mot fattigdom og elendighet. Er ikke politikere i stand til å lære av historien lenger?

Dessuten: har de tenkt over hva som blir skjebnen for dem selv og deres etterkommere den dagen islam tar over? Har de ikke fått med seg – eller tatt alvorlig – at da Iran ble utsatt for en islamsk revolusjon, ble alle de naive medhjelperne puttet i fengsel, torturert eller hengt i

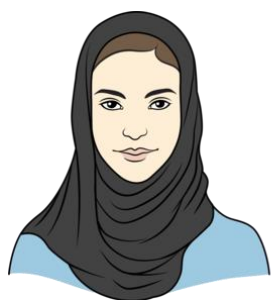
kraner i full offentlighet som dinglende symboler på at den strenge Allah nå hadde tatt tilbake det som rettelig tilhører ham og hans presteskap?

11 Hvordan motarbeide islamisering og jihad?

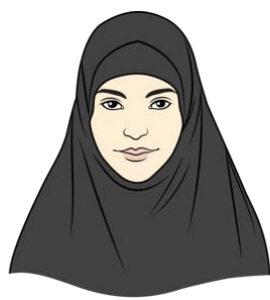
Overskriften betyr at forfatteren ser islamisering og jihad under ett. Grunnen er enkel: jihad foregår i Vesten i stor grad som åpen eller tildekket islamisering. Når jentene tildekkes fra de er små er det et klart signal om at: se her; jeg er en representant for islam i ditt samfunn, og forventer å bli behandlet spesielt ut fra min ideologi, som er overlegen din på alle måter. Jeg behøver ikke å vise takknemlighet når jeg og mine foreldre i alle hovedsak lever på trygdeytelser, fordi det er noe vi har krav på i hht koranen, hadithene og sira. Vi betegner det som jizia, en spesiell skatt som ilegges de vantro til vårt underhold. Vi er nemlig å anse som herremennesker som lar slaver arbeide for seg.

Hvorfor godtar vi at dette skjer? Hvorfor stiller vi ikke direkte spørsmål om hva de lever av; hvorfor de fortsatt er her, selv om det ikke lenger er krig i det landet de kom fra; hvorfor de går rundt med slik påkledning, som avviker så tydelig fra vår egen kleskode? Vil de ikke integreres? Hvorfor må de absolutt vise at de er så unike? Hvorfor håndhilser de ikke på oss? Hvorfor kan de ikke gå på konserter med vestlig musikk, bl.a kirkemusikk? Hvorfor kan de ikke spise svinekjøtt? Hvorfor tviholder de på sine barbariske tradisjoner – f.eks kjønnslemlestelse og halal-slakting av dyr?

Andre innvandrere glir sømløst inn i vår kultur. De kan komme fra Østen, Afrika, Amerika; uansett viser de i dagliglivet en vilje til å tilpasse seg vårt samfunn og våre skikker, akkurat slik vi europeere har pleid å si: Når du er i Roma, oppfør deg som en romer.

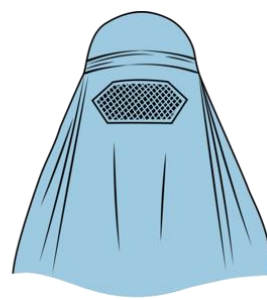
Hijab/skaut

Chador

Nikab

Burka

Er vi blitt så redde for å bli kalt rasister, nazister og fascister at vi slutter å reagere naturlig ut fra ren fornuft? Det å reagere med motstand på at folk oppfører seg provoserende og foraktfullt mot det samfunnet vi har bygget opp gjennom generasjoners innsats, fortjener honnør. Vi skal ikke la misbruk av våre trygdeordninger gå upåaktet hen fordi vi er redde for latterlige beskyldninger. Da mister vi respekten for oss selv og vårt eget samfunn. Faktum er at vi har grunn til å være stolte av hva vi har fått til. Men det betyr også at vi skal stå opp og forsvare det mot misbruk! Våre sosiale ordninger er ingen Sareptas krukke med uendelige ressurser. Systemet må passes på for kommende generasjoner.

Det er latterlig når vi som vil forsvare vår sivilisasjon og vår identitet mot ødeleggelse anklages for islamofobi og xenofobi. Å være motstander av en grusom ideologi er ikke en fobi eller sykdom; det er et grunnleggende sunnhetstegn. Er ikke nazistmotstand anerkjent positivt, kanskje? Islam er objektivt sett langt verre enn nazismen, vurdert både ut fra sitt innhold og ut fra sine dokumenterte, grusomme masse mord, sin slavehandel, sitt slavehold og sine ødeleggelser. De to ideologiene har også en historie som nært allierte. Å stemple sine motstandere som syke er gammel bolsjevik-taktikk.

Anklager om xenofobi er av samme kategori hersketeknikk. Når slik stempling anvendes, prøver motstandere å unngå nyanser i diskusjonen: det skal ikke være lov å kritisere det fremmede, selv om det er destruktivt i forhold til vårt eget verdisett. Islam har klart fascistiske trekk. Skulle vi ikke reagere negativt og avvisende til dette, etter at vi har sett hva fascismen fører med seg? Skal vi slutte å være årvåkne og reagere på trusler?

Når ungdom i svært lav alder – med islamsk bakgrunn – går løs på folk, biler og kristne symboler for å ødelegge og skade, blir det forklart ut fra sosiale og økonomiske forhold. Men hvorfor oppfører ikke annen ungdom med tilsvarende sosiale og økonomisk status seg slik? Hvorfor blir det ikke påpekt at det mest påfallende disse ungdommene har med seg er rent mentalt; en oppdragelse som består i daglige påfyll av forakt og hat overfor vår og andres sivilisasjon, at vi er kuffar eller vantro, og derfor kan angripes - og vårt samfunn ødelegges.

Hvorfor kan ikke våre ledere åpent innrømme hva slik oppførsel er motivert av? Hvilke andre innvandrere oppfører seg slik mot dem som har mottatt dem, gitt dem økonomisk trygghet, arbeid, skolegang og frihet? Som ikke viser takknemlighet, men tvert imot hat?

Dette må være vårt forsvar mot islamiseringen:

Solide argumenter som viser hva islamiseringer ødelegger av våre verdier og samfunnsstrukturer, som det har tatt lang tid og mye innsats å bygge opp. Vi har god grunn til å forsvare dette som objektivt sett er den fremste sivilisasjon verden har sett. Det er fra vår vestlige kultur vi har fått de største vitenskapelig og industrielle framskrittene, og som har gitt hele verden framgang i form av bedre helse og betydelig redusert fattigdom. Vår vestlige sivilisasjon er basert på stor frihet til å ytre seg og komme opp med løsninger på samfunnsproblemer og tekniske utfordringer. Uten denne friheten og støtten fra stat og sivile, vil vi stagnere både kulturelt og økonomisk.

12 Hvor kommer det egentlige hatet fra?

Av: Ragnar Larsen, Document.no 15. november 2019

Hva skal myndighetene gjøre med sosiale medier: Mohammed Issa drepte husverten på åpen gate i Stuttgart og bilder og film ble lagt ut på sosiale medier. Hvis myndighetene skal hindre slike hendelser å bli kjent, må de innføre total kontroll. Det er for mange slike episoder til at medienes og politikernes forsøk på å ignorere dem, virker.

Regjeringen startet på ettersommeren 2019 arbeidet med en handlingsplan mot muslimhat og rasisme. Den ble presentert i desember. Det er det all grunn til å aksjonere, men innretningen må vris 180 grader. Apropos ble det samtidig rullet opp et islamsk terrornettverk i Danmark, med norsk link.

Det er dessverre rett at enkelte nordmenn av det mest primitive slaget har lagt muhammedanerne for hat, men det er nasjonalt et svært lite problem sammenlignet med muslimske miljøers hat- og foraktfylte holdning til Norge som samfunn.

Det trengs en handlingsplan, men den må ha som mål å gjøre noe med muslimers hat mot det norske samfunn, nordmenns væremåte og kulturtradisjon. Det er akkurat det som er hovedutfordringen. I en by som Oslo oppleves daglig og nattlig foruroligende utslag av muslimhat mot Norge og nordmenns levemåte. Biler settes i brann. Bander av muslimsk ungdom herjer. Narkohandel, overfall og vinningskriminalitet florerer. De siste 40 årene er det i Norge begått flere titalls drap med muslimsk gjerningsmann. Hundrevis av kvinner er i disse årene voldtatt av menn med samme trobakgrunn.

I Sverige er det flere muslimer og enda mer lovløshet. Malmø omtales nå som «Nordens Afghanistan». Uttrykket «Svenske tilstander» er blitt en uhyggelig kjensgjerning.

Det var formentlig dette tidligere riksadvokat Tor-Aksel Busch hadde i bakhodet da han advarte mot sammenhengen mellom islamsk innvandring og voksende kriminalitet. Busch er ikke lenger embetsmann og kan skildre virkeligheten slik den er.

Muslimer går ikke bare til kamp mot det samfunnet som har tatt imot dem, men også mot hverandre. Nylig så en i Oslo hvordan kurdere og tyrkere i Oslo drev regulære gatekamper og raserte en forretning på den nasjonale hovedgaten Karl Johan.

Dette er ikke så rart. De har tatt med seg kultur og holdninger fra islamske land og den voldskulturen som preger landene hvor folk bekjenner seg til troen på en religion som ble grunnlagt av en krigsherre for snart halvannet tusen år siden.

Islam er en voldsreligion. Der kristendommen ber folk om å vende det annet kinn til, har muhammedanerne under bestemte vilkår en plikt til å drepe vantro. Dette budet er nedfelt i Koranen. Derfor er det kanskje urettferdig å kritisere muslimer for å myrde og voldta. De følger jo bare profetens ord. En kan jo heller ikke kritisere ulven for at den ikke er vegetarianer.

Hva islam er, har vi sett godt demonstrert i Syria de siste årene; og i Irak, Jemen, Afghanistan og en rekke land i den muhammedanske verden. Det finnes ikke ett eneste islamsk land som byr innbyggerne velferd, trygghet og menneskerettigheter. Islamister slåss med hverandre og mot de samfunn som bygger på humanisme og demokrati.

Dette er bakteppet for den voldsbølgen vi nå ser rulle ut over Skandinavia. Folk fra den islamske verden har tatt med seg normer og adferdsmønstre hjemmefra og lar de komme til uttrykk i land som har tatt imot dem. De er ikke kommet til Norge for å la seg integrere, men segregere – det vil si leve i etnisk atskilte flokker i parallelle samfunn.

Lørdag den 16. november 2019 ble det muslimske hatet demonstrert for åpen scene (Lurås/Resett.no):

Lørdagens SIAN-arrangement på Torvet i Kristiansand ble et sirkus. En lang rekke organisasjoner hadde mobilisert til motdemonstrasjon, og politiet i Agder hadde sin fulle hyre med å holde kontroll.

Det er sjelden mange mennesker som møter opp til støtte for SIAN. Det kan skyldes manglende appell eller at folk er redde for å vise sin støtte. De som støtter SIAN er som regel langt færre enn de som er imot dem.

Så også i Kristiansand lørdag 16. november. Og det var spesielt etter at det ble kjent at SIAN hadde tenkt å brenne Koranen under arrangementet at det tok fyr i motkreftene. Politikere i Kristiansand ville hindre arrangementet, og avtroppende ordfører mente at det skulle dreie seg om en ulovlig hatytring.

– Å brenne en hellig skrift som Koranen vil helt klart være en hatefull ytring. Dette er langt over hva som kan aksepteres på kommunal grunn, sa avtroppende ordfører Harald Furre i Kristiansand.

Men politiet ga SIAN sin tillatelse til selve demonstrasjonen, og bemerket også at det var deres og ikke politikernes oppgave å gi eller avslå slike tillatelser.

For og imot profeten

Stemningen på Torvet var nokså kontrollert i nesten en time. Bak sperringer sto ubeskjedne SIAN-folk og gjentok sine budskap om islam som en trussel mot norske verdier. Politiet hadde plassert demonstrantene et godt stykke unna. Der ropte de «Ingen rasister i våre gater!» igjen og igjen.

– Hadde det ikke vært bedre å bare ignorere SIAN? spør Resett noen av demonstrantene.

En jente fra AUF sier at det har blitt diskutert, men at flertallet mener det er bedre å møte opp å vise sin motstand. Det samme sier en mann med LO-banner. Han er redd det er mange som ville møtt opp og støttet SIAN om det ikke var for motdemonstrasjonene. Resett spør også noen av motdemonstrantene om de er bekymret for islam og at islamske verdier skal bre seg ut i Norge. Svarene vi får varierer. Jenta fra AUF sier hun ikke har tenkt på spørsmålet.

Det er vanskelig å fastslå hvor mange som har møtt opp, men det dreier seg om anslagsvis 200 personer på det meste. Muligens er 30 til 40 mennesker til stede for å støtte SIAN, resten er motdemonstranter.

Det er liten tvil om at SIAN har gjennomført slike arrangementer før, og at de vet hva de har i vente. På en måte er det SIAN som har regien. De kommuniserer direkte med motdemonstrantene. Anna Bråten provoserer dem helt bevisst og håner dem for å «bare kunne rope og hyle». SIAN har samtidig så sterke høyttalere at motdemonstrantenes rop og hyl og instrumentert drukner. Det er derfor mulig å høre hva SIAN sier om profeten Muhammed og islam også for de som er motdemonstranter og tilskuere.

Og det er harde ord som blir sagt. Både Lars Thorsen og Fanny Bråten snakker om islam som fascisme og en voldsreligion, og om Muhammed som «pedofil». Det er ingen tvil om at også de muslimene som deltar i motdemonstrasjonen får med seg det som blir sagt. For desto mer kritikk SIAN kommer med, desto mer roper de og viser fingeren.

Motdemonstrantene velger to ulike strategier. En gruppe henger over sperringene og roper skjellsord og «Allahu Akhbar» med ansiktet vendt mot SIAN. Andre snur seg med ryggen til. Men blant de som har snudd seg med ryggen til, er det mange som snur hodet tilbake mot SIAN. Spesielt under Ludvig Nessas innlegg var publikums interesse tydelig, og selv de som skulle vende ryggen til, lyttet. Nessa sammenliknet islam med «rabies», og noe som man måtte holde ute av landet.

På sin spesielle måte var det derfor en form for dialog som faktisk foregikk på Torvet i Kristiansand denne dagen. Man hadde klart å samle både de mest iherdige og uforsonlige islam-kritikerne og også de mest iherdige antirasistene og muslimene på Sørlandet. SIAN snakket til dem, og de responderte tilbake.

Politiet hadde møtt mannsterke opp med flere patruljebiler og det som så ut som snipere på taket. Det var minst 15-20 uniformerte politifolk til stede og et betydelig antall i sivil, som rykket inn da Lars Thorsen en time ut i arrangementet klarte å sette fyr på koranen, mens Arne Tumyr drev en avledningsmanøver og kastet en annen koran i en brannbøtte.

Da koranen brant, var politiet raskt på pletten med et brannslukningsapparat. Tre til fire personer med utenlandsk utseende klarte imidlertid å storme inn bak sperringene, der de angrep Lars Thorsen. Det ble tumulter og flere politifolk kastet seg over de angripende demonstrantene. En håndfull av dem ble tatt med av politiet. Også Lars Thorsen ble ført bort, men ble løslatt etter kort tid.

Første gang i Norge

Det kan være første gang Koranen en brent offentlig i Norge. Og det er første gang SIAN har forsøkt det.

Shurika Hansen/Resett:

Jeg ble vitne til en så enorm voldskultur. En av medlemmene i SIAN ble dratt i bakken, slått og lugget. Det andre medlemmet ble forsøkt angrepet av to menn og politiet måtte inn med store styrker.

Kommentarspaltene:

Resett har fått tilsendt flere skjermbilder der noen også ønsker å drepe de som brente Koranen.

– Jeg sverger, hadde jeg sett den jævelen hadde jeg drept han, skriver en mann.

Vedlagt ligger skjermbilder av kommentarene:

wiennaviking Ja eneste riktige å gjøre med
vraglæren til pedofeten muhammed.

3 t Svar

r3aka @wiennaviking hold kjeft

2 t Svar

abhi17225 🤬🤬🤬🤬👍

3 t 3 likerklukk Svar

kaangezem Jævla moraknuller håper du
brenner i helvete med moren og faren din som
har reservert plass til deg der vip, skal pisse på
gravet ditt med glede og voldta døden til moren
din.

3 t 3 likerklukk Svar

hibaashamakamar Asså fyfan

3 t 1 likerklukk Svar

nasim.Ind HÅPER KAREN HER BLIR BRENT
UNDRE BAKKEN

3 t Svar

antprivv Eeeening, hele SIAN er en gjeng med
gamle fitter som fortjener å dø en sakte og
vond død, karen som chatta piss er sønn av
en thulling og morraknuller av en horeunge,
håper dattera hans blir tæppa av en gjeng med
utlendinger.....

3 t 1 likerklukk Svar

at det ikke er bare meg som tenker sånn.

7 min

1 likerklukk

Svar

janivemtroru132 Vart e respekten snälla

23 min

1 likerklukk

Svar

amin.adiguzel1 Ingen respekt 🤔

22 min

1 likerklukk

Svar

albinhuseinovic Jag knullar din norska mamma
din horunge

14 min

2 likerklukk

Svar

kriswestad Wow Amazonas dør og han
prioritere og vør rasist, mongo!

8 min

Svar

tony_osa6969 Jeg sverger hadde jeg sett den
jævelen der hadde jeg drept han

the_scar187 Waste kar får kose seg når han skal brenne i helvete uendelig ganger værre!

4 t 1 likerklukk Svar

fredrikpriiiv Jævlig respektløst, men trenger ikke å bli så sur og bruke vold

4 t 1 likerklukk Svar

ganukajeeev @fredrikpriiiv jo man må det desverre

4 t 2 likerklukk Svar

emma.mehmetiii Fkn horungeee ,ingen respekt !!! 🍑🍑🍑

4 t 3 likerklukk Svar

berfield Saygısız pçler

4 t 1 likerklukk Svar

lil_youbeey Knulla dina döda å dina levande

4 t 3 likerklukk Svar

hamoka.01 Åfyf jævla respektløst !!!! 🤬🤬🤬

4 t 1 likerklukk Svar

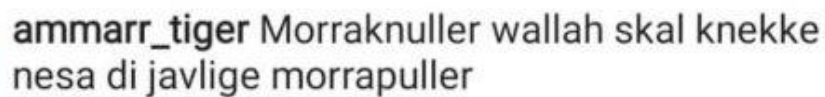
hermandoskeland Fåkk de jwlig pussy ass og @hamoka.01 enig 🤬🤬🤬

3 t Svar

100

7 t 3 likerklukk Svar

dragon0300 TERI PEN NU MANJI TE BAA KE
PAANI VICH SUTTA MANJI DEYA!!! 🤨🤨🤨

6 t 1 likerklukk Svar

16 min 1 likerklukk Svar

dragon0300 @zohafmahmood wallah fyf
han Buddha fortjener bank 😞

5 min	Svar
-------	------

[illegible]

6 t 2 likerklukk Svar

aishaahmed.d Din jævla morraknuller som holder på å dø snart. Æ lover dæ tia di e over snart din gammling bare husk du skal rett til helvete å brenne dæ som faen. Men koss deg 🍷 i helvete då. Din gris

6 t Svar

elaanure Wooow kor faen går menneskeheten.... Folk vet lenger ikke ka respekt betyr. @hilaal.seh @sedaszgnnotr

3 t Svar

viccys respektløse idiot 🤔🤔🤔🤔

3 t Svar

milicmilatovic HVA FAEN, SIAN ER MORAPULERE, SEND SIAN TIL FENGSEL FAEN!!!

3 t 1 likerklukk Svar

majagrorudsoma @_polakken_

3 t 1 likerklukk Svar

aseel_imad @ahmedimad_11 hør på moraknulleren der !

3 t Svar

lanaileey Han fortjener faen meg gå inn igjen i sin egen mors Fitte!!! Inshallah Gud straffer han jævla morapulleren. Det er ikke greit og bruke vold eller dømme quranen på den måten. Vi har alle en tro og vi for tro på hva vi vil. Har det og blitt straff i dag med og tro og være annerledes. Alle mennesker er forskjellige. La han knulle moren sin i hennes grav, siden moren har ikke oppdratt den jævlen. Bare sier kos deg i helvete for faen, la Gud brenne ned den ekle svine huden hans.

3 t 2 likerklukk Svar

Politidirektørens rolle og politiets vingling:

NRK meldte senere at politidirektøren før arrangementet i Kristiansand hadde uttalt at «i en viss kontekst kan det være brudd på Straffelovens §185 om hatytringer å skjende koranen». Her har vi altså en ny runde tilsvarende kaoset rundt karikaturstriden.

Rustad/Document: «Med politiets håndtering av SIANs demonstrasjon i Kristiansand sist lørdag ser vi at norsk politi nå er villig til å ofre friheten for å oppnå en slags sikkerhet:

– Det er riktig at PST de siste månedene har vært bekymret for konsekvensene en koranbrenning kan ha. Vi ser på det som en triggerhendelse til voldelige aksjoner, og har gitt en beskrivelse av situasjonen til politiet, sier seniorrådgiver Martin Bernsen i Politiets sikkerhetstjeneste.

Det Bernsen her meddeler uten å si det rett ut, er at de nidkjære muslimene i Norge nå er blitt så mange at de utgjør et sikkerhetsproblem, og at vi derfor ikke må provosere dem. Det er ensbetydende med å si at det er all grunn til å være redd for muslimer som er hevnlystne på en brent korans vegne.

Bare så synd at norsk politi etterstreber en slags sikkerhet ved å håndheve islamsk lov.

I et normalt land ville denne sikkerhetstrusselen fra muslimers side ha blitt motarbeidet fra myndighetenes side med infiltrasjon og overvåkning for å identifisere koranbataljonens frontfigurer, og med en ideologisk konfrontasjon der man vil ha seg frabedt krav om spesialbehandling av islam.

Men vi er ikke lenger noe normalt land. I stedet ser vi derfor det motsatte: Den underkastede politidirektør og tidligere PST-sjef Benedicte Bjørnland finner i stedet et rettslig grunnlag for å beskytte koranbataljonen:

– Det å skjende koranen vil kunne være, i en gitt kontekst, brudd på straffelovens § 185 om hatefulle ytringer, sier Bjørnland.

Denne loven er ikke særlig gjennomtenkt, og fungerer som Nina Hjerpset-Østlie påpeker i praksis som en blasfemiparagraf. (Uthevet av forfatteren)

Men paragrafen presiserer i det minste at det med en «diskriminerende eller hatefull ytring» menes å «true eller forhåne noen, eller fremme hat, forfølgelse eller ringeakt overfor noen» på grunn av for eksempel deres religion.

Hvem er denne «noen» Bjørnland tenker på her? Det er åpenbart ikke noe individ, siden adressen for SIANs aksjon var en koran. Tenker de på alle som blir krenket av en brent koran? Er det noen av disse som er personlig truet av SIAN? Neppe. X) Eller tenker de kanskje på alle muslimer, under den antagelse at alle muslimer er koraner på to ben som føler seg personlig brent av aksjonen?

Det politiet her legger for dagen, er en form for dobbelttenkning som ikke er mulig å leve med for mennesker som er logisk skrudd sammen. Bernsen kommuniserer at det er grunn til å være redd for muslimene, mens Bjørnland antyder at muslimene har grunn til å være redde, og derfor må beskyttes.

Vi er i ferd med å få et skuespill der norske myndigheter later som om de må beskytte det de fremstiller som en sårbar gruppe, men som egentlig er farlig.

Vår egen godhet brukes som instrument for vår egen undertrykkelse. Er det ikke en fin offentlig atmosfære vi har fått?

Parallellen mellom SIAN og Tommy Robinson er like klar som parallellen mellom Norge og Storbritannia. Heller ikke hos vår nabo over Nordsjøen klarer de å håndtere sameksistensen mellom muslimer og den opprinnelige befolkningen.

Når skikkelser som Robinson blir kansellert fra offentligheten, handler det om at britiske myndigheter, som også er redde for islam, er enda reddere for sin egen befolkning. De frykter at islam-begeret en dag renner over, og at resultatet blir en massiv forfølgelse av muslimer. Derfor tenker de at det er best å kvele en skikkelse som har erklært islam ideologisk krig.

Det er veldig dumt resonnert, for på den måten risikerer de å demme opp for enda mer av den innfødte aggresjonen de frykter.

I Europa skal ideer brytes fritt, slik at den beste ideen vinner. Islam er en forferdelig dårlig idé, og vinner bare hvis ideer ikke brytes fritt.

Det går en linje fra Rushdie-saken fra 1988 via karikaturesaken i 2005–06 og til dagens situasjon. Underveis er stadig mer av friheten tapt, og sikkerheten med den.

En rød tråd gjennom denne historien er den manglende ideologiske konfrontasjonen med kravet fra ayatollah Khomeini om universell gyldighet av islamsk lov. Han lo visstnok ikke så ofte, men kanskje han ville ha ledd hvis han hadde sett at Norges politidirektør gjør jobben for ham.»

- x) SIAN angriper aldri noen fysisk, men anvender verbale angrep på ideologien islam. Dette står i vedtektene og følges i all praksis (forfatterens bemerkning)

Reaksjoner utenlands:

Hashtagen #BoycottNorway trender i kveld på Twitter. Det er særlig islamister fra Pakistan og Tyrkia som raser mot SIANs koranbrenning i Kristiansand sist lørdag.

Så langt har 73000 Twitter-brukere i Pakistan gjort dette til den mest populære hashtagen i dag:

#ilyas_Hero_of_Muslim_Ummah

- Currently trending at #1 with 73K tweets
- Started trending about 8 hours ago.
- Has trended for more than 10 hours today. (trends24.in)

Hashtagene #BoycottNorway og #Norwegian kommer også høyt opp listen over de mest populære tweetene i Pakistan så langt denne fredagen.

Fredag er bønnedag, så det er grunn til å anta at koranbrenningen har blitt rundelig fordømt i en rekke pakistanske moskeer i dag.

Reaksjonene oser ikke akkurat av fred og forsoning. Flere formelig fråder når de beskriver «det religiøse hatet» i Norge.

Call us Wild: Am not the One Who Cry's For what Happened ! Lets Teach A lesson to Jews ! And #Islamophobia Am Muslim AlhmdurAllah ! And i will Do Jihaad against Norway Company's Am unresisting my Telenor ISP network SIM ! Be A Muslim Unregistered Your Telenor Sim's #Norway #BoycottNorway

Abrar Bhatti: The police were bystanders when the terrorist & criminal was attempting to

desecrate the Quran, but arrested Muslim hero who stopped him ? All economic & diplomatic ties with #Norway must immediately be suspended!

#BoycottNorway

#ilyas_Hero_of_Muslim_Ummah

En annen av de som reagerer er den pakistanske journalisten Anwar Lodhi, med 560 000 følgere på Twitter. Etter først å ha oppfordret Pakistans statsminister Imran Khan om å innkalle den norske ambassadøren på teppet for å forsikre seg om at slike manifestasjoner av religiøst hat ikke får skje igjen, oppfordrer han til boikott av Telenor før han avslutter med en spørrende hilsen til Erna Solberg:

Hello Norwegian Prime Minster! @erna_solberg

What is going on in your country? A bigot who was trying to burn a religious book (Quran) in the broad daylight and in the presence of Police. When a man stopped him committing this blasphemy, he was arrested. Is this justice?

Henrik Sundt, Document 24. november 2019:

Norges ambassadør er kalt inn på teppet til Pakistans utenriksdepartement etter SIANs brenning av Koranen i Kristiansand sist helg. UD bekrefter at norske myndigheter bøyer nakken og «tar skarp avstand fra koranbrenningen». I 2018 mottok Pakistan 78,4 millioner kroner i norsk u-hjelp. Når skal Norge si at nok er nok?

Dét skal SIAN ha: Med sine provokasjoner røyker de ut alle trollene der ute, enten det er voldelige muslimer med klare islett av herrefolktendenser, eller famlende norske politikere med sjokkerende mangel på forståelse av helt grunnleggende vestlige verdier som ytringsfrihet.

Pakistan er på ingen måte et land vi liker å sammenligne oss med. Landets parlament avviste nylig et lovforslag som ville gjort det mulig for kristne og ikke-muslimer å bekle vervene som statsminister og president. Religionsfrihet finnes ikke, ei heller ytringsfrihet. Saken om Asia Bibi, som ble dømt til døden for krangel om hvorvidt muslimer kunne drikke fra en vannbøtte

den kristne Bibi allerede hadde drukket av, viser til fulle hvilket gjennomkorrupt og dysfunksjonelt land Pakistan er.

Landets innbyggere har gått fra ca. 33 millioner i 1951 (daværende Vest-Pakistan) til ca. 212 millioner i dag, og forventes å nå ca. 300 millioner i 2050. Det er bare 30 år til. Landets største by, Karachi, tjener som et skrekkeeksempel: Byen hadde 400.000 innbyggere i 1947, og passerte 15 – femten – millioner innbyggere i 2018 (Wikipedia oppgir 21,2 millioner i 2012). Byen herjes av kriminalitet og bandeoppgjør, og bydelen Orangi omtales som den største slummen i verden.

Den ukontrollerte befolkningsveksten belaster landressursene og landets økonomi mer og mer. På fjorårets Human Development Index havnet Pakistan på 147. plass av 189 totalt (Norge på førsteplass). Rundt 60 prosent av Pakistans befolkning er under 30 år, en tredel av innbyggerne lever i fattigdom og bare 58 prosent kan lese og skrive.

Pakistan er et land og en kultur helt uten kontroll på seg og sine.

Legg til at landet styres etter sharia-lovgivning, og regnes for å være blant de 13 «hard-core» muslimske landene i verden der f.eks. ateisme medfører dødsstraff. Gjerne ved steining.

Denne kaoskulturen må nå Norge møte med lua i hånden fordi noen fant på å brenne en koran. Man kan se for seg UD-folkene, der de stotrer frem den ene beklagelsen etter den andre mens de inspiserer skotuppene sine.

Det er bare flaut.

Pakistan fordømmer handlingen, skriver AFP, og lørdag ble Norges ambassadør i Pakistan kalt inn på teppet til det pakistanske utenriksdepartementet for å redegjøre for saken.

«Pakistans fordømmelse av handlingen ble formidlet, og det ble understreket at en slik handling sårer følelsene til 1,3 milliarder muslimer i hele verden, inkludert i Pakistan. Slike handlinger bør ikke tillates i navn av ytringsfriheten», står det i en uttalelse fra det Pakistanske utenriksdepartement.

Det norske utenriksdepartementet bekrefter at det stemmer at Norges ambassadør Kjell-Gunnar Eriksen deltok på et møte i pakistansk UD lørdag.

– I møtet gjorde han det klart at norske myndigheter tar skarp avstand fra koranbrenningen som Stopp Islamiseringen av Norge (SIAN) sto bak i Kristiansand, sier pressetalsperson Ane Haavardsdatter Lunde, i en uttalelse til TV 2.

– Han gjorde det samtidig klart at norsk politi stanset demonstrasjonen og at i Norge har alle ytringsfrihet og rett til fritt å praktisere sin tro, sier Lunde.

Gang på gang bites hånden som mater. Hvor fornuftig er det å gi penger, nesten 80 millioner bare i 2018, til kulturer som hele tiden frontkolliderer med norske og vestlige verdier?

Hvor fantastisk hadde det ikke vært med en statsminister som lot ambassadøren få ha lørdagsfri fra «teppet», og i stedet svarte Pakistans utenriksdepartement med noe sånn som at «sorry, men sånn gjør vi det her hos oss. Dine sårede følelser dikterer ikke mitt folks ytrings-

eller religionsfrihet. Men nå kan jeg ikke snakke mer, jeg må tilbake til pøsefesten. Fortsatt god kveld».

Men hittil ser det ikke ut til Erna har lært noe som helst av Jens eller Jonas og karikaturstriden i 2006.

Kommentar fra forfatteren:

Både motdemonstrantene og SIAN vil gå til søksmål etter denne hendelsen. Alle videoopptak viser at Lars Thorsen ble fysisk angrepet etter at koranen var satt fyr på. Hvis han ikke hadde vært robust og snar i bevegelsene, kunne han ha blitt kastet i brosteinene og blitt utsatt for spark og slag fra 2-3 muslimer som gikk amok, før politiet rakk å gripe inn..

Hendelsen viste derfor med all tydelighet at tilhengere av denne ideologien vil bruke vold når deres manual for hvordan opptre som en god muslim blir utsatt for slem omtale og ødeleggelse. De respekterer altså ikke vår ytringsfrihet og vår fulle rett til å kritisere og brenne enhver bok vi måtte ønske. Integrering av disse personene kan vi dermed skyte en lang pil etter. De vil egentlig innføre sin egen lovgiving, sharia, i vårt frie demokrati. Dette var derfor et eklatant eksempel på islamisering i vårt land. Av og til må trollet provoseres til å vise sitt sanne jeg.

Det er dette som naive makthavere av ulik politisk farge i Norge ikke har ønsket å ta inn over seg. De nekter å innse at muslimimporten er en fiasko. De bortforklarer den åpenbare sammenhengen mellom innvandring og sterkt økende kriminalitet. Utviklingen har foreløpig ikke nådd svensk nivå, men det gjør den nok. Sannelig trengs det en handlingsplan mot muslimers hat mot det samfunnet som har gitt dem beskyttelse!

Kommentarfeltene vist ovenfor er fulle av hat og trusler om vold og drap. Hvis ikke politi og PST følger opp dette, viser de med all tydelighet at §185 i Straffeloven er en paragraf som bare rammer etniske nordmenn og ikke importerte hatere av oss og våre frie ytringer. Voldstrusler er straffbart også uten nevnte paragraf. Av erfaring vet vi at det er kort vei mellom trusler og handling i islam. I stedet for et forbud mot blasfemi har vi dermed fått en paragraf som i praksis brukes som en blasfemi-paragraf. Dette ble det advart grundig om i forkant av behandlingen av lovutkastet i Stortinget.

Og så må velgerne manne seg opp til å ta et oppgjør med de partiene som gjennom vettløs politikk har skapt en situasjon som, hvis utviklingen ikke snus, truer de verdier og det livsgrunnlaget som vårt enestående samfunn er bygd på.

Velgerne kan ikke lenger gjemme seg bak de makthaverne som de selv har valgt.

13 Kostnader for samfunnet og nasjonen

Fra SSB kan vi hente data for utviklingen:

Per 29. januar 2019: Sosialhjelpsutbetalingene var i 2017 på 6,6 milliarder kroner. Innvandrernes andel av utbetalingene for landet under ett er 56 prosent og domineres sterkt av dem med landbakgrunn fra Afrika og Asia.

Norskfødte med innvandrereforeldre mottok kun 1,2 prosent av alle sosialhjelpsutbetalinger, og her var utbetalt stønad per mottaker 15 prosent høyere enn i befolkningen ellers. Utbetalingene til sosialhjelp har økt med nesten 1,6 milliarder fra 2013, eller 28 prosent i løpende priser. I samme periode har også tallet på sosialhjelpsmottakere økt, fra 120 775 mottakere i 2013 til 132 659 i 2017. Dette var en økning på nesten 12 000 flere personer som var innom sosialhjelpen – eller om lag 10 prosent flere sosialhjelpsmottakere.

Sosialhjelp

Økonomisk sosialhjelp er en stønad som gis fra NAV til personer som ikke er i stand til å sørge for eget livsopphold. Sosialhjelp er en skjønnsmessig ytelse utbetalt av kommunen etter lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen §§ 18 og 19. Andre kommunale ytelser, slik som livsopphold etter kommunalt reglement, er ikke inkludert.

Stort innslag av mottakere fra Afrika og Asia

Av 747 000 innvandrere her i landet i 2017, hadde 44 prosent landbakgrunn fra EU- og EØS-land, 8 prosent fra Europa utenom EU og EØS, 30 prosent fra Asia og 13 prosent fra Afrika. 3 prosent hadde bakgrunn fra Sør- og Mellom-Amerika og 2 prosent fra Nord-Amerika og Oseania til sammen.

Tidligere analyser av sosialhjelpsmottakere i 2009 har vist at Afrika og Asia er regioner som har høy andel sosialhjelpsmottak. I 2017 var det mer enn dobbelt så mange innvandrere fra Asia som fra Afrika i befolkningen, mens tallet på sosialhjelpsmottakere fra de to regionene var nesten likt. Forekomsten av sosialhjelp per innbygger var altså, når vi ikke kontrollerer for alderssammensetning, mer enn dobbelt så høy i gruppen med landbakgrunn Afrika. Denne gruppen vokser også raskere blant innvandrere i hele befolkningen enn personer med landbakgrunn Asia, veksten var henholdsvis 85 og 54 prosent i perioden 2010-2018. Dette medfører en dreining over tid av sammensetningen til gruppen av innvandrere med sosialhjelp totalt sett.

Av all sosialhjelp utbetalt til innvandrere i 2017, gikk 86 prosent til disse to landbakgrunnsgruppene. Den tredje største gruppen målt ved sosialhjelpsutbetalinger gjaldt personer fra Øst-Europa utenfor EU, med 6 prosent. Personer fra EU-land i Øst-Europa mottok 3 prosent av sosialhjelpsutbetalingene. Nordiske land (unntatt Norge) og Sør- og Mellom-Amerika mottok 2 prosent hver, og innvandrere fra øvrige EU-land 1 prosent av sosialhjelpen i 2017. Utbetalt beløp var nesten 67 000 kroner for mottakere med landbakgrunn fra Asia, og nesten like høyt for personer fra Øst-Europa utenfor EU og fra Afrika. Til sammenligning lå utbetalt beløp for norskfødte med innvandrereforeldre på 44 000 kroner og i befolkningen ellers på 39 000 kroner.

Alderssammensetning

Innvandrere har en annen aldersstruktur enn den øvrige befolkning, blant annet på grunn av høyere alder ved innvandringstidspunkt. Dette fører til at innvandrere er eldre enn befolkningen for øvrig når de skal etablere seg på bolig- og arbeidsmarkedet.

Innvandrerne andel av befolkningen er størst i aldersklassene 30-34 år og 35-39 år, med rundt 30 prosent. Andelen innvandrere er her mer enn dobbelt så stor som i gruppene 20-24 år og 50-59 år. Disse midlere aldersklassene er samtidig grupper der sosialhjelpsbehovet er høyt i den øvrige befolkningen. Høyt innslag av innvandrere her ville derfor antas å trekke sosialhjelpsforbruket opp, sammenlignet med en situasjon der innvandrerne aldersmessig fulgte resten av befolkningen. I praksis ser vi at innvandrere i denne alderen ikke mottar sosialhjelp oftere enn innvandrerne i hele befolkningen. Alderssammensetningen forklarer derfor en liten del av merforbruket av sosialhjelp.

Ser vi på utbredelsen av sosialhjelpsmottak i befolkningen 20 år og over i 2017, var den 8,8 prosent blant innvandrere og 2,1 prosent i befolkningen ellers. I aldersgruppene 30-39 år, er forskjellen mindre, 8,3 prosent mot 3,3 prosent. Overvekten av innvandrere blant mottakerne er større i de aller yngste aldersklassene: Forekomsten i alderen 20-24 år er 17 prosent blant innvandrere og 4,7 prosent i øvrig befolkning. Her må årsakene til stønadsbehovet antas å være litt andre og mer forbigående enn blant litt eldre, noe som spesielt blant innvandrere gjenspeiles i at utbetalt beløp per mottaker ligger klart lavere enn ellers. Og mens sosialhjelpsbehovet etter 40 år viser en raskt synkende tendens i befolkningen ellers, holder nivået seg relativt stabilt blant innvandrere frem til 67 år. Det er altså i gruppene 30-39 år at innvandrere og befolkningen ellers ligner hverandre mest som sosialhjelpsmottakere – men fortsatt blir nivået for sosialhjelpsmottak blant innvandrere i denne aldersgruppen liggende ca. to og en halv gang over resten av befolkningen.

Figur 1. Innvandrere i prosent av hele befolkningen i ulike aldersklasser. 2017

Prosent
Figur 1. Innvandrere i prosent av hele befolkningen i ulike aldersklasser. 2017. Alle aldre 20-24 år 25-29 år 30-34 år 35-39 år 40-44 år 45-49 år 50-59 år 60-66 år 67 år +0 Kilde: Økonomisk sosialhjelp, Statistisk sentralbyrå. 60-66 år

Figur 1. Innvandrere i prosent av hele befolkningen i ulike aldersklasser. 2017

	Prosent
Alle aldre	14
20-24 år	13
25-29 år	21
30-34 år	30
35-39 år	29
40-44 år	24

	Prosent
45-49 år	18
50-59 år	14
60-66 år	8
67 år +	5

Figur 2. Andel mottakere av sosialhjelp av befolkningen i ulike aldersklasser. Innvandrere og den øvrige befolkning, 2017

ProsentFigur 2. Andel mottakere av sosialhjelp av befolkningen i ulike aldersklasser. Innvandrere og den øvrige befolkning, 2017. Befolkningen 20 år og over 20-24 år 25-29 år 30-34 år 35-39 år 40-44 år 45-49 år 50-59 år 60-66 år 67 år eller eldre. Kilde: Økonomisk sosialhjelp, Statistisk sentralbyrå.

Innvandrere og øvrige befolkning

Figur 2. Andel mottakere av sosialhjelp av befolkningen i ulike aldersklasser. Innvandrere og den øvrige befolkning, 2017

	Innvandrere	Øvrige befolkning
Befolkningen 20 år og over	8.8	2.1
20-24 år	17.0	4.7
25-29 år	10.6	4.2
30-34 år	8.6	3.4
35-39 år	8.0	3.1
40-44 år	8.2	2.5
45-49 år	8.2	2.2

	Innvandrere	Øvrige befolkning
50-59 år	7.9	1.7
60-66 år	7.5	0.9
67 år eller eldre	3.5	0.2

Stønadstid

Siden innvandrere i gjennomsnitt har lengre stønadstid, utgjør de en høyere andel av alle sosialhjelpsmottakerne til enhver tid, enn når vi bare ser på året under ett. NAV har vist at i 2014 var stønadstiden blant mottakere født i utlandet en tredjedel lenger enn blant norskfødte. (Disse tallene finnes ikke fordelt på aldersgrupper i denne artikkelen). Vi finner også relativt flere innvandrere med sosialhjelp som hovedinntekt, noe som bidrar til å presse utgiftene til denne gruppen ytterligere opp.

Aldersgruppene der innvandrere er i relativ overvekt, er også der hvor stønadstiden stort sett er lengst. For enslige er stønadstiden opp til 1 måned lengre for mottakere i alderen mellom 25 og 66 år enn blant yngre og eldre. Også utbetalt beløp per måned til enslige er høyest i samme alder, ca. 2 000 kroner høyere enn for eldre og yngre. Med andre ord, vi finner lengst stønadstid og høyest beløp per måned blant middelaldrende, dvs. nettopp der det er en høyere konsentrasjon av innvandrere.

Sosialhjelpsforbruket blant norskfødte med innvandrerforeldre ligger betydelig lavere enn blant innvandrere. Av total sosialhjelp i 2017 gikk 1,2 prosent til denne gruppen, dessuten 0,5 prosent til gruppen «annen innvandringsbakgrunn», dvs. personer uten norsk fødselsnummer. Heller ikke når vi ser på utbetalt beløp per mottaker, skiller disse to gruppene seg vesentlig fra befolkningen ellers.

Stor overvekt av innvandrere med sosialhjelp i Oslo

Fra 2013 til 2017 har andelen innvandrere som mottar sosialhjelp for landet sett under ett økt fra 35,5 til 44,5 prosent, noe som er en relativt kraftig økning på 9 prosentpoeng. Andelen som mottar sosialhjelp blant den øvrige befolkningen går derimot motsatt vei, dvs. at det blir færre.

Av de 132 659 sosialhjelpsmottakere i 2017 bodde 19 907 personer i Oslo. Det vil si at 15 prosent av alle landets sosialhjelpsmottakere bor i Oslo, og 63 prosent av sosialhjelpsmottakerne i Oslo hadde innvandrerbakgrunn. I Oslo mottar innvandrere 71 prosent av all sosialhjelp som utbetales.

Andre støtteordninger for innvandrere

På den annen side holdes innvandreres forbruk av sosialhjelp nede av offentlige ytelser som avlaster sosialhjelpen. Dette gjelder især introduksjonsordningen for nyankomne flyktninger, men også kvalifiseringsprogrammet, der 60 prosent av deltakerne er innvandrere.

I denne artikkelen ser vi dessuten bare på sosialhjelp etter vedtak i sosialtjenesteloven. Hele 197 kommuner betaler i tillegg ut livsoppholdsytelser (især til flyktninger) etter kommunalt reglement. Slike ytelser er ikke inkludert i sosialhjelpsutgiftene selv om dette er ytelser som skal gå til grunnleggende behov på lik linje med sosialhjelpen. Bildet av innvandreres forbruk av sosialhjelp er dermed sammensatt. Det er viktig å skille mellom forbigående utgiftsbehov knyttet til ankomst- og etableringsfase, og mer langvarige behov knyttet til utfordringer ved integrering.

Svakere arbeidsmarkedstilknytning for innvandrere som mottar mest sosialhjelp?

Tall fra SSB viser at innvandrere fra Afrika og Asia etc. skiller seg fra innvandrere fra EU. Det fremgår av artikkelen at innvandrere fra disse landgruppene har det mest avvikende mønsteret med hensyn til arbeidstid. I tillegg er det sjeldnere at de jobber heltid, noe som blant må annet ses på bakgrunn av type næring mange av dem er sysselsatt i. De lavere heltidsandelene blant innvandrere fra Afrika, Asia etc. skyldes til dels at denne gruppen er overrepresentert i næringer der heltidsstillinger er mindre utbredt, men dette utgjør ikke hele forklaringen, siden de også innad i en del av disse næringene sjeldnere jobber heltid. Det ser også ut til at det går et tydelig skille ved fire års botid når det gjelder sysselsetting blant innvandrere fra Afrika, Asia etc. Sysselsettingen ligger på 33,7 prosent blant dem med botid på under 4 år, mens den oppe i 56 prosent for dem med 4–6 års botid.

Resett: Totale kostnader per 2017:

Kostnadene ved innvandring

De rent økonomiske kostnadene ved innvandring kan deles i tre. For det første har vi de direkte kostnader til utlendingsforvaltningen, inkludert asylbehandling, mottak, introduksjons- og integreringstiltak. Disse ble beregnet til om lag 23,5 milliarder kroner i året i 2017.

Norge bruker ca. 17 milliarder kroner på integrering av innvandrere i år

For det andre er det slik at en del innvandrergupper betaler inn mindre skatt enn øvrig befolkning. SSB-rapporten Betydningen for demografi og makroøkonomi av innvandring mot 2100 som ble publisert i 2017 har følgende formulering:

– En del innvandrere, spesielt flyktninger, har en klart lavere sysselsettingsandel og selvforsørgelsesgrad enn resten av befolkningen. Sammenlignet med andre befolkningsgrupper, bidrar de da i gjennomsnitt mindre til skattegrunnlagene og mottar høyere skattefinansierte kontantytelser.

Sagt med andre ord. En god del innvandrere mottar mer trygd enn den øvrige befolkningen, og disse kontantytelsene må dekkes inn av skatt eller fra overskuddet på Oljefondet. Å tallfeste hvor mye dette utgjør er heller ikke noe norske myndigheter gjør lett tilgjengelig. Men Per Olaf Lundteigen (Sp) stilte i 2015 et spørsmål til SSB om hva nordmenn og ulike innvandrergupper betaler i personskatt.

Og det fikk han svar på. Tallene fra SSB viste at gjennomsnittsnordmannen i 2014 betalte 142.200 i skatt, mens gjennomsnittsinnvandreren betalte 84.100 kroner. Men innvandrerguppene imellom var det store forskjeller. Afrikanere betalte bare 50.700 kroner i skatt per hode i gjennomsnitt, det vil si en forskjell på 110.800 kroner. Og ganger man det med de 55.000 personer i det aktuelle aldersintervallet i 2014, blir det 6 milliarder ekstra

kostnad på statsbudsjettet bare der. Folk fra Asia med Tyrkia betalte inn bare 70.800 kroner og de utgjorde hele 140.811 personer.

Finansavisen (*Betaler minst, øker mest* 12.12.2015) gjorde hele regnestykket for alle innvandrergupper og kom til at nordmenn og vestlige innvandrere i 2014 overførte 24 milliarder kroner til øvrige innvandrere. Dette skjedde i sin helhet gjennom omfordelinger over statsbudsjett. Siden 2010 hadde økningen vært 12 % i året. Fremskrevet til 2019 innebærer det en årlig ekstra innvandringsrelatert kostnad for den opprinnelige befolkningen i Norge på 42 milliarder kroner i året.

Totalt 65,5 milliarder i året

Totalt koster derfor innvandringen i direkte kostnader til innvandrings- og integreringstiltak samt overføringer gjennom trykkesystemet staten 23,5 + 42 mrd. = 65,5 milliarder kroner hvert år. Det er mer enn forsvarsbudsjettet, som er på 59 milliarder. Samferdselsbudsjettet er til sammenlikning på 73 milliarder.

Men kostnadene ved innvandring er nok betydelige høyere enn 65 milliarder. For dersom det tallet skulle medføre riktighet måtte alle innbyggere (nordmenn så vel som innvandrere) konsumerer like mye offentlige tjenester av typen utdanning, helse, politi/rettsvesen, NAV.

Men flere av innvandrerguppene er trolig storkonsumenter av nettopp mange offentlige tjenester.

Ingen har regnet på hvor mye overforbruk av offentlige tjenester ulike innvandrergupper har, men tar vi kun Justisdepartementets budsjett på ca. 60 milliarder er det vel klart at en vesentlig del går til å bekjempe kriminalitet knyttet til innvandring/innvandrere.

Også helsevesenet kan være rammet. Det kan være økte kostnader knyttet til høyere forekomst av diabetes, komplikasjoner knyttet til inngifte, sannsynligvis høyere frekvens av alvorlige psykiske lidelser knyttet til traumer, omsorgssvikt eller dårlig ernæring i barndommen osv.

Les også: 41 % av norskpakistanere er barn av foreldre som er søskenbarn

På skolen vil man ha økt behov for tilrettelagt undervisning og spesialoppfølging. Tiltak i barnevern og mot barnefattigdom vil ha økt forekomst hos innvandrere osv.

Men den største posten vil være klar overrepresentasjon på mange av trygdeordningene gjennom NAV, fra arbeidsledighetstrygd, til uføretrygd og ulike tiltak.

Som sagt er det ingen som har regnet på slikt overforbruk, men det er rimelig å anta at vi snakker om mange titalls milliarder kroner hvert år. Tidligere journalist i Finansavisen Kjell Erik Eilertsen presenterte i 2013 et innvandringsregnskap basert på SSB-tall, sammen med sin kollega Ole Asbjørn Ness.

Eilertsen avslørt i 2018 at de allerede i 2013 fikk beskjed om at den ikke-vestlige innvandringen representerer kostnader tilsvarende oljepengebruken.

– Det vi ikke skrev den gang, men som vi fikk skriftlig sitat på, er at den ikke-vestlige innvandrerbefolkningen representerer en årlig nettokostnad tilsvarende oljepengebruken, sa Eilertsen til HRS.

I 2012 var oljepengebruken på 125 milliarder kroner. Og 125 milliarder kroner i årlig kostnad forbundet med innvandring var altså det forskerne som Eilertsen snakket med – men som de ikke ville bli sitert på – anslo. I 2019 var oljepengebruken estimert til 238 milliarder.

Totalt taust – har vi resignert?

Innvandringen koster Norge AS minimum 65 milliarder og mest trolig godt over 100 milliarder kroner *hvert år*. Innvandring er samtidig et politisk valg.

På den bakgrunn er det påfallende hvor lite diskusjon det nettopp er omkring disse voldsomme utgiftene på budsjettene til stat og kommuner. Men det er altså slik at så vel veier, lokalsykehus, eldreomsorg, forsvar, politi, skolemat, barnehager etc. etc. blir skadelidende og/eller skattebyrdene for folk flest øker som en følge av at de pengene som går til innvandrere må tas fra et sted.

Men hvor ofte hører du en journalist fra gammelmediene spørre en politiker om det?

La meg gjenta: Vi snakker om minimum 65 milliarder og trolig godt over 100 milliarder kroner hvert år som innvandringen siden 1970-tallet har påført oss. Det er slik sett av de aller største postene på statsbudsjettet. Mer enn forsvar, mer enn samferdsel, mer enn forskning- og utvikling. Ja, trolig mer enn de tre postene til sammen!

Men ingen, ikke en gang Frp, snakker om det. Ja, det finnes ikke en gang som en definert post på det statsbudsjettet Siv Jensen legger frem.

Forfatterens kommentarer:

De direkte utgiftene til migrasjon er svært betenkelig og truer vår velferdsstat. Velferdsordningene våre var ikke konstruert for denne ekstra belastningen. Vi ser det i våre naboland og her at migrantene blir forfordelt på bekostning av våre egne svake grupper, ikke minst de eldre.. Dette skaper misnøye og svekket tillit i samfunnet.

14 Revidering av lovverk

Det er all grunn til å foreta en revidering av vårt lovverk for å fjerne tvilsomme lovtekster og tilføye nye som bedre kan ivareta minst to viktige forhold bedre enn i dag:

1. Ytringsfriheten. Vår ytringsfrihet er under stadig beleiring og angrep. Spesielt gjelder det muligheten for offentlig å kritisere islam; både innholdsmessig, som autoriserte tekster, og måten denne ideologien utøves på i moskéer og ved markeringer i det offentlige rom. Straffelovens §185 om hatefulle ytringer blir stadig anvendt for å stanse eller på lemfeldig måte beskytte ytringsfriheten, både i det offentlige rom og i media. Det er f.eks meningsløst at tillatte markeringer tillates fullstendig ødelagt ved at motdemonstranter får lov til å etablere et støyapparat som fullstendig forhindrer at et budskap kan formidles på normal måte til et tilstedeværende publikum. Vi har også sett at politiet har sett gjennom fingrene med at motdemonstranter maskerer seg og

kaster til dels farlige gjenstander mot lovlige arrangementer. Vi har sett eksempler på at deltakere i lovlige markeringer blir forfulgt av motdemonstranter og media i ettertid; og blir utsatt for vold eller ødeleggende kampanjer for personers lovlige virksomhet.

2. Blasfemi. Vår blasfemiparagraf §142 i Straffeloven ble tatt ut i 2015, og godt var det. Men vi ser om og om igjen at våre egne politikere, som skulle stå fast på vårt lovsystem og tradisjoner, ikke gjør det i praksis. Da karikaturstriden raste i 2006 var flere politikere ute og beklaget slike angrep på en religion. Daværende utenriksminister Støre mente at dette var å beklage overfor resten av verden, spesielt overfor rabiater muslimer som gikk amok og ødela norsk eiendom ved ambassader. Han ba om unnskyldning for at slike karikaturer ble publisert i Norge, vel vitende om hva andre religioner, herunder kristendommen stadig ble og blir utsatt for, både i vårt land og i Vesten for øvrig. Dette er en styrke ved vår sivilisasjon, ikke noe å be om unnskyldning for.

Vårt politi har i all hovedsak klart å unngå stygge utslag ved visse arrangementer som har fått offentlig tillatelse, selv om slike markeringer erfaringsmessig kan skape motstand fra visse samfunnsaktører. Dette gjelder blant annet SIANs (Stopp Islamiseringen Av Norge) arrangementer. Politiet stiller opp med både mannskaper og materiell og forhindrer dermed direkte konfrontasjon mellom motdemonstranter og SIANs medlemmer under arrangementer. Politiet sørger også for at uttransporten etterpå foregår på trygg måte, etter dårlig erfaringer fra tidligere.

Men det er dessverre ingen grunn til å si seg fornøyd med utviklingen. Under SIANs siste arrangement i 2019, på Tøyen Torg, fikk motdemonstrantene lov til å varte opp med en slik massiv støy, fra høyttalere og musikkinstrumenter mm, at det iflg tilstedeværende medier ikke var mulig å høre hva som ble uttalt fra SIANs talere via eget forsterkeranlegg. Arrangementet, som ble tillatt i tråd med nasjonal ytringsfrihet, ble fullstendig sabotert. Vår ytringsfrihet ble dermed gjort til en illusjon. Kan landets ledelse akseptere at politiet ikke sikrer en så grunnleggende funksjon i vårt samfunn?

Utviklingen dit har pågått over tid. Faresignalene har vært tydelige. Sterke krefter har vært i sving for å stanse SIANs virksomhet. Til å begynne med var det i all hovedsak Rødt og Blitz som stilte opp. Senere har flere sluttet seg til, bl.a Utdanningsforbundet (!). Denne siste aktøren viser at vi i vårt utdanningssystem har aktører som aktivt søker å motvirke en saklig opplysningsvirksomhet om islam. Vi vet at akademia og utdanningssystem i Vesten i mange tiår systematisk har blitt gjennomsyret av påvirkning fra folk med en agenda. Hensikten har vært å framstille islam som en både fredelig og positiv religion. Det har blitt arrangert utstillinger, bl.a ved Teknisk Museum, som ensidig har søkt å framstille islam som en bærer og fornyer av vitenskap og kultur i verden, ikke minst i Andalusia, mens maurerne hadde makta der. Realiteter har ikke sluppet til i den offisielle historiefortellingen. Det er tydelig at dette har vært politisk styrt: islam skal framstilles som en normal, fredelig og positiv religion. All grusomhet og vold skal neddempes og unnskyldes ut fra «kontekst» da det skjedde, selv om det framgår med all tydelighet fra ideologiens kildemateriale at jihad og undertrykkelse er selve ideologiens kjerne.

Uansett må Vesten nå stille opp for sine grunnleggende verdier, som er livsviktige for vår sivilisasjon, og som er nedfelt i vårt lovverk og våre tradisjoner. Folket må kreve av sine

tillitsvalgte at de tar sitt ansvar og forvalter vårt samfunn slik vi vil ha det. Det betyr stram etterfølgelse av lover og regler, og ingen ettergivenhet overfor høyrøstede krav og påstander om at dette er å betrakte som rasisme og overgrep.

Høsten 2019 ble 2 av SIANs ledere stilt for retten, anklaget for brudd på Straffeloven:

§ 185. Hatefulle ytringer

Med bot eller fengsel inntil 3 år straffes den som forsettlig eller grovt uaktsomt offentlig setter frem en diskriminerende eller hatefull ytring. Som ytring regnes også bruk av symboler. Den som i andres nærvær forsettlig eller grovt uaktsomt fremsetter en slik ytring overfor en som rammes av denne, jf. annet ledd, straffes med bot eller fengsel inntil 1 år.

Med diskriminerende eller hatefull ytring menes det å true eller forhåne noen, eller fremme hat, forfølgelse eller ringeakt overfor noen på grunn av deres

- a) hudfarge eller nasjonale eller etniske opprinnelse,
- b) religion eller livssyn,
- c) homofile orientering, eller
- d) nedsatte funksjonsevne.

Tilføyd ved lov 7 mars 2008 nr. 4, endret ved lov 19 juni 2009 nr. 74.

Oslo Tingrett har 6. november avsagt dom i saken mot SIAN-toppene:

Sakens tema var særlig om ytringene i flygeblader/brosjyrer og en appell avholdt 1. september 2018 var diskriminerende eller hatefulle slik disse begrepene er definert i straffeloven § 185 annet ledd.

Thorsen dømmes for flygebladene, mens Bråthen frikjennes for appellen.

Frikjennes

Retten gir en lengre redegjørelse for de ulike utsagnene i tiltalen. Resett vi senere legge ut hele dommen senere så leserne våre kan vurdere selv. For utsagnet «*ISLAM – en forbrytelse mot menneskeheten*», som fremkommer i flygebladet Thorsen var tiltalt for, skriver retten:

– Etter en konkret vurdering er retten under noe tvil kommet til at ytringene ikke er så kvalifisert krenkende at vilkårene i § 185 er oppfylt.

Dømmes

Men de konkluderer annerledes om tre andre utsagn. I hvert tilfelle gir de en drøfting av konteksten for utsagnene. De vil også være å finne når Resett publiserer dommen i sin helhet. Som eksempel: For følgende utsagn ble Thorsen dømt:

«*MUHAMMED – Muslimenes onde forbilde*»

Utdypet som:

«Gode muslimer er en svøpe for sine omgivelser hvor enn de er. Et hvert menneske som bekjenner seg til Muhammeds ideologi og som arbeider for å innføre islams ondskap her – uansett om det gjøres med vold eller med politiske midler – er en trussel mot rikets sikkerhet og må deporteres eller interneres på livstid».

Retten skriver at «enkeltutsagnet som er inntatt i tiltalen, sett i sammenheng med brosjyren for øvrig, må anses som en grov integritetskrenkelse av muslimer og islam, og innebærer en grov nedvurdering av en gruppes menneskeverd. Utsagnet er «diskriminerende eller hatefull», omfattes av straffeloven § 185 «fremme forfølgelse», og er rettet mot en gruppe på grunn av deres religion. Utsagnet er ikke vernet av ytringsfriheten, og er straffbart.»

Dommen

Thorsen dømmes til fengsel i 30 dager, som gjøres betinget med en prøvetid på to år. I tillegg idømmes han en ubetinget bot på kr 20 000. Den subsidiære fengselsstraffen settes til 20 dager, skriver Oslo Tingrett.

Forfatterens kommentarer:

Det er rystende at slikt skjer i norsk rettsvesen. Denne dommen viser med all tydelighet hva §185 fører til i det vi tidligere mente var et land med ytringsfrihet. Vi bør se fram til en ankeprosess, men enda mer til at denne uhyrlige paragrafen blir fjernet. Stygge ideologier skal ikke beskyttes, de skal bekjempes og nøytraliseres. Har vi ikke lært fra erfaringene med nasjonalsosialisme og kommunisme? Når bekjempelsen skjer verbalt, er det akkurat slik et demokrati skal fungere.

Lyset i øst:

Flere stater i Øst-Europa fører en særdeles restriktiv politikk overfor migrasjonspresset, særlig mot innvandring av muslimer. Dette liker EU dårlig. Disse landene har imidlertid tatt vare på sin historie når det gjelder hvilke ideologier som ødelegger for frihet og framgang. Islam var én av de første de fikk erfaring med, siden kom nazisme og kommunisme. Disse folkene har fått nok, og vil ikke ha en ny omgang med prøvelser. Vestlige land burde ha reagert på samme måten. Vi har lidd oss gjennom nazistisk brutalitet, og fått vite hvordan kommunismen herjet med folk. Men islam har kommet på så stor tidsmessig avstand at vi ikke har noe erfaringsmessig motstand, godt hjulpet av historikernes tilsløring av realitetene. Til og med i Spania og Frankrike synes eliten å ha blitt rammet av demens, til tross for en rekke påminnelser om islams iboende aggressivitet i form av stadige terrorangrep.

15 Å være på vakt – og varsle/reagere

Som omtalt er islamisering og jihad fenomener som folk må være på vakt mot og melde fra om. Sosiale medier er enkle og raske å benytte seg av, og kan gi rask respons. Hvis observasjonen tyder på lovbrudd, kan det være aktuelt å melde forholdet til politiet. Leserinnlegg i lokalpresse kan bidra til å vekke folk. Hvis observasjonen gjelder ens egen arbeidsplass, må forholdet meldes til ledelsen hvis det har noen hensikt. Norsk lov skal uansett følges.

Kritikk blir sykeliggjort

I Vesten er det århundrelang tradisjon for åpen kritikk av myndigheter, religioner og organisasjoner av alle slag, samt tilhengere av disse. Men når det gjelder islam, er det i nyere tid tatt tydelige grep for å stanse slik kritikk.

Kritikere blir raskt stemplet som «rasist», «fascist», «fremmedfiendtlig» eller ikke minst «islamofob». Utsatt for dette er det mange som velger å tie, og det er nok hensikten. Uttrykket stammer fra OIC – Organisation for Islamic Cooperation, og innebærer en sykeliggjøring og fjerndiagnostisering av alle kritikere.

Religion er også politikk, og det er ikke minst tydelig i islam, noe de fleste historikere, også muslimske, er skjønt enige om. Denne ideologien har en omfattende veiledning for sine tilhengere på alle livets områder, nær sagt. I Norge benyttes nevnte stemplingsord flittig av folk som etter hvert har sluttet å skille mellom kritikk, hets og hatytringer. Norsk lovgiving følger opp med den famøse §185 i Straffeloven, og FNs overvåking av menneskerettighetene slutter seg til.

Årvåkenhet mot uønsket virksomhet og utvikling i samfunnet kan vi ikke overlate til overvåkingspoliti og tradisjonelt politi alene. Disse institusjonene er avhengig av et publikum som følger med og melder fra om mistenkelig eller mulig ulovlig virksomhet. Dette handler om å ta ansvar for vårt samfunn slik vi kjenner det, og at vi ønsker det tatt vare på.

Et fritt samfunn betyr ikke at det er fritt fram å utnytte friheten til egen vinning. Å være tolerant betyr ikke at vi skal tolerere intoleranse. Blant oss har vi folk som misliker vår frihet og vil ha en langt strengere samfunnsorden. I sharia er det en rekke forbud mot handlinger som i vår lovgiving er tillatt. Poenget er at vi over lang tid har opparbeidet en slik frihet, til dels gjennom omstendelig og hard kamp mot religiøs tvang. Dette gjelder påkledning, ytringer, samvær med det annet kjønn i det offentlige rom, likestilling i alle sammenhenger, aksept av homofili osv osv

Vesten har i moderne tid stått for forsvar av frihet til å ytre seg og å utfolde skapertrang, samt gjøre opprør mot undertrykking og tvang. Lovverket har søkt å skape en ramme for disse frihetsverdiene som er nedfelt i menneskerettighetene fra 1948:

1. På originalspråk engelsk:

Preamble

Whereas recognition of the inherent dignity and of the equal and inalienable rights of all members of the human family is the foundation of freedom, justice and peace in the world,

Whereas disregard and contempt for human rights have resulted in barbarous acts which have outraged the conscience of mankind, and the advent of a world in which human beings shall enjoy freedom of speech and belief and freedom from fear and want has been proclaimed as the highest aspiration of the common people,

Whereas it is essential, if man is not to be compelled to have recourse, as a last resort, to rebellion against tyranny and oppression, that human rights should be protected by the rule of law,

Whereas it is essential to promote the development of friendly relations between nations,

Whereas the peoples of the United Nations have in the Charter reaffirmed their faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person and in the equal rights of men and women and have determined to promote social progress and better standards of life in larger freedom,

Whereas Member States have pledged themselves to achieve, in co-operation with the United Nations, the promotion of universal respect for and observance of human rights and fundamental freedoms,

Whereas a common understanding of these rights and freedoms is of the greatest importance for the full realization of this pledge,

Now, Therefore THE GENERAL ASSEMBLY proclaims THIS UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS as a common standard of achievement for all peoples and all nations, to the end that every individual and every organ of society, keeping this Declaration constantly in mind, shall strive by teaching and education to promote respect for these rights and freedoms and by progressive measures, national and international, to secure their universal and effective recognition and observance, both among the peoples of Member States themselves and among the peoples of territories under their jurisdiction.

Article 1.

All human beings are born free and equal in dignity and rights. They are endowed with reason and conscience and should act towards one another in a spirit of brotherhood.

Article 2.

Everyone is entitled to all the rights and freedoms set forth in this Declaration, without distinction of any kind, such as race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status. Furthermore, no distinction shall be made on the basis of the political, jurisdictional or international status of the country or territory to which a person belongs, whether it be independent, trust, non-self-governing or under any other limitation of sovereignty.

Article 3.

Everyone has the right to life, liberty and security of person.

Article 4.

No one shall be held in slavery or servitude; slavery and the slave trade shall be prohibited in all their forms.

Article 5.

No one shall be subjected to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

Article 6.

Everyone has the right to recognition everywhere as a person before the law.

Article 7.

All are equal before the law and are entitled without any discrimination to equal protection of the law. All are entitled to equal protection against any discrimination in violation of this Declaration and against any incitement to such discrimination.

Article 8.

Everyone has the right to an effective remedy by the competent national tribunals for acts violating the fundamental rights granted him by the constitution or by law.

Article 9.

No one shall be subjected to arbitrary arrest, detention or exile.

Article 10.

Everyone is entitled in full equality to a fair and public hearing by an independent and impartial tribunal, in the determination of his rights and obligations and of any criminal charge against him.

Article 11.

(1) Everyone charged with a penal offence has the right to be presumed innocent until proved guilty according to law in a public trial at which he has had all the guarantees necessary for his defence.

(2) No one shall be held guilty of any penal offence on account of any act or omission which did not constitute a penal offence, under national or international law, at the time when it was committed. Nor shall a heavier penalty be imposed than the one that was applicable at the time the penal offence was committed.

Article 12.

No one shall be subjected to arbitrary interference with his privacy, family, home or correspondence, nor to attacks upon his honour and reputation. Everyone has the right to the protection of the law against such interference or attacks.

Article 13.

(1) Everyone has the right to freedom of movement and residence within the borders of each state.

(2) Everyone has the right to leave any country, including his own, and to return to his country.

Article 14.

(1) Everyone has the right to seek and to enjoy in other countries asylum from persecution.

(2) This right may not be invoked in the case of prosecutions genuinely arising from non-political crimes or from acts contrary to the purposes and principles of the United Nations.

Article 15.

(1) Everyone has the right to a nationality.

(2) No one shall be arbitrarily deprived of his nationality nor denied the right to change his nationality.

Article 16.

(1) Men and women of full age, without any limitation due to race, nationality or religion, have the right to marry and to found a family. They are entitled to equal rights as to marriage, during marriage and at its dissolution.

- (2) Marriage shall be entered into only with the free and full consent of the intending spouses.
- (3) The family is the natural and fundamental group unit of society and is entitled to protection by society and the State.

Article 17.

- (1) Everyone has the right to own property alone as well as in association with others.
- (2) No one shall be arbitrarily deprived of his property.

Article 18.

Everyone has the right to freedom of thought, conscience and religion; this right includes freedom to change his religion or belief, and freedom, either alone or in community with others and in public or private, to manifest his religion or belief in teaching, practice, worship and observance.

Article 19.

Everyone has the right to freedom of opinion and expression; this right includes freedom to hold opinions without interference and to seek, receive and impart information and ideas through any media and regardless of frontiers.

Article 20.

- (1) Everyone has the right to freedom of peaceful assembly and association.
- (2) No one may be compelled to belong to an association.

Article 21.

- (1) Everyone has the right to take part in the government of his country, directly or through freely chosen representatives.
- (2) Everyone has the right of equal access to public service in his country.
- (3) The will of the people shall be the basis of the authority of government; this will shall be expressed in periodic and genuine elections which shall be by universal and equal suffrage and shall be held by secret vote or by equivalent free voting procedures.

Article 22.

Everyone, as a member of society, has the right to social security and is entitled to realization, through national effort and international co-operation and in accordance with the organization and resources of each State, of the economic, social and cultural rights indispensable for his dignity and the free development of his personality.

Article 23.

- (1) Everyone has the right to work, to free choice of employment, to just and favourable conditions of work and to protection against unemployment.
- (2) Everyone, without any discrimination, has the right to equal pay for equal work.
- (3) Everyone who works has the right to just and favourable remuneration ensuring for himself and his family an existence worthy of human dignity, and supplemented, if necessary, by other means of social protection.
- (4) Everyone has the right to form and to join trade unions for the protection of his interests.

Article 24.

Everyone has the right to rest and leisure, including reasonable limitation of working hours and periodic holidays with pay.

Article 25.

- (1) Everyone has the right to a standard of living adequate for the health and well-being of himself and of his family, including food, clothing, housing and medical care and necessary social services, and the right to security in the event of unemployment, sickness, disability, widowhood, old age or other lack of livelihood in circumstances beyond his control.
- (2) Motherhood and childhood are entitled to special care and assistance. All children, whether born in or out of wedlock, shall enjoy the same social protection.

Article 26.

- (1) Everyone has the right to education. Education shall be free, at least in the elementary and fundamental stages. Elementary education shall be compulsory. Technical and professional education shall be made generally available and higher education shall be equally accessible to all on the basis of merit.
- (2) Education shall be directed to the full development of the human personality and to the strengthening of respect for human rights and fundamental freedoms. It shall promote understanding, tolerance and friendship among all nations, racial or religious groups, and shall further the activities of the United Nations for the maintenance of peace.
- (3) Parents have a prior right to choose the kind of education that shall be given to their children.

Article 27.

- (1) Everyone has the right freely to participate in the cultural life of the community, to enjoy the arts and to share in scientific advancement and its benefits.
- (2) Everyone has the right to the protection of the moral and material interests resulting from any scientific, literary or artistic production of which he is the author.

Article 28.

Everyone is entitled to a social and international order in which the rights and freedoms set forth in this Declaration can be fully realized.

Article 29.

(1) Everyone has duties to the community in which alone the free and full development of his personality is possible.

(2) In the exercise of his rights and freedoms, everyone shall be subject only to such limitations as are determined by law solely for the purpose of securing due recognition and respect for the rights and freedoms of others and of meeting the just requirements of morality, public order and the general welfare in a democratic society.

(3) These rights and freedoms may in no case be exercised contrary to the purposes and principles of the United Nations.

Article 30.

Nothing in this Declaration may be interpreted as implying for any State, group or person any right to engage in any activity or to perform any act aimed at the destruction of any of the rights and freedoms set forth herein.

2. Verdenserklæringen i norsk oversettelse:

Innledning

Da anerkjennelsen av iboende verdighet og av like og uavhengelige rettigheter for alle medlemmer av menneskeslekten er grunnlaget for frihet, rettferdighet og fred i verden,

da tilsidesettelsen av og forakt for menneskerettighetene har ført til barbariske handlinger som har rystet menneskehetens samvittighet, og da framveksten av en verden hvor menneskene har tale- og trosfrihet og frihet fra frykt og nød, er blitt kunngjort som folkenes høyeste mål,

da det er nødvendig at menneskerettighetene blir beskyttet av loven for at menneskene ikke skal tvinges til som siste utvei å gjøre opprør mot tyranni og undertrykkelse,

da det er nødvendig å fremme utviklingen av vennskapelige forhold mellom nasjonene,

da De Forente Nasjoners folk i Pakten på ny har bekreftet sin tro på grunnleggende menneskerettigheter, på menneskets verdighet og verdi og på like rettigheter for menn og kvinner og har besluttet å arbeide for sosialt framskritt og bedre livsstandard under større frihet,

da medlemsstatene har forpliktet seg til i samarbeid med De Forente Nasjoner å sikre at menneskerettighetene og de grunnleggende friheter blir allment respektert og overholdt,

da en felles forståelse av disse rettigheter og friheter er av den største betydning for å virkeliggjøre denne forpliktelse, kunngjør

GENERALFORSAMLINGEN

nå denne Verdenserklæring om menneskerettighetene som et felles mål for alle folk og alle nasjoner, for at hvert individ og hver samfunnsmyndighet, med denne erklæring stadig i tankene, skal søke gjennom undervisning og oppdragelse å fremme respekt for disse rettigheter og friheter, og ved nasjonale og internasjonale tiltak å sikre at de blir allment og effektivt anerkjent og overholdt både blant folkene i medlemsstatene selv og blant folkene i de områder som står under deres overhøyhet.

Artikkel 1.

Alle mennesker er født frie og med samme menneskeverd og menneskerettigheter. De er utstyrt med fornuft og samvittighet og bør handle mot hverandre i brorskapets ånd.

Artikkel 2.

Enhver har krav på alle de rettigheter som er nevnt i denne erklæring, uten forskjell av noen art, f. eks. på grunn av rase, farge, kjønn, språk, religion, politisk eller annen oppfatning, nasjonal eller sosial opprinnelse, eiendom, fødsel eller annet forhold. Det skal heller ikke gjøres noen forskjell på grunn av den politiske, rettslige eller internasjonale stilling som innehas av det land eller det område en person hører til, enten landet er uavhengig, står under tilsyn, er ikke-selvstyrende eller på annen måte har begrenset suverenitet.

Artikkel 3.

Enhver har rett til liv, frihet og personlig sikkerhet.

Artikkel 4.

Ingen må holdes i slaveri eller trelldom. Slaveri og slavehandel i alle former er forbudt.

Artikkel 5.

Ingen må utsettes for tortur eller grusom, umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff.

Artikkel 6.

Ethvert menneske har krav på overalt å bli anerkjent som retts- subjekt.

Artikkel 7.

Alle er like for loven og har uten diskriminering rett til samme beskyttelse av loven. Alle har krav på samme beskyttelse mot diskriminering i strid med denne erklæring og mot enhver oppfordring til slik diskriminering.

Artikkel 8.

Enhver har rett til effektiv hjelp av de kompetente nasjonale domstoler mot handlinger som krenker de grunnleggende rettigheter han er gitt i forfatning eller lov.

Artikkel 9.

Ingen må utsettes for vilkårlig arrest, fengsling eller landsforvisning.

Artikkel 10.

Enhver har krav på under full likestilling å få sin sak rettferdig og offentlig behandlet av en uavhengig og upartisk domstol når hans rettigheter og plikter skal fastsettes, og når en straffeanklage mot ham skal avgjøres.

Artikkel 11.

1. Enhver som er anklaget for en straffbar handling har rett til å bli ansett som uskyldig til det er bevist ved offentlig domstolbehandling, hvor han har hatt alle de garantier som er nødvendig for hans forsvar, at han er skyldig etter loven.
2. Ingen må dømmes for en handling eller uttalelse som i henhold til nasjonal lov eller folkeretten ikke var straffbar på den tid da den ble begått. Heller ikke skal det kunne idømmes strengere straff enn den som det var hjemmel for på den tid da den straffbare handling ble begått.

Artikkel 12.

Ingen må utsettes for vilkårlig innblanding i privatliv, familie, hjem og korrespondanse, eller for angrep på ære og anseelse. Enhver har rett til lovens beskyttelse mot slik innblanding eller slike angrep.

Artikkel 13.

1. Enhver har rett til å bevege seg fritt og til fritt å velge oppholdssted innenfor en stats grenser.
2. Enhver har rett til å forlate et hvilket som helst land innbefattet sitt eget og til å vende tilbake til sitt land.

Artikkel 14.

1. Enhver har rett til i andre land å søke og ta imot asyl mot forfølgelse.
2. Denne rett kan ikke påberopes ved rettsforfølgelse som har reelt grunnlag i upolitiske forbrytelser eller handlinger som strider mot De Forente Nasjoners formål og prinsipper.

Artikkel 15.

1. Enhver har rett til et statsborgerskap.
2. Ingen skal vilkårlig berøves sitt statsborgerskap eller nektes retten til å forandre det.

Artikkel 16.

1. Voksne menn og kvinner har rett til å gifte seg og stifte familie uten noen begrensning som skyldes rase, nasjonalitet eller religion. De har krav på like rettigheter ved inngåelse av ekteskapet, under ekteskapet og ved dets oppløsning.
2. Ekteskap må bare inngås etter fritt og fullt samtykke av de vordende ektefeller.
3. Familien er den naturlige og grunnleggende enhet i samfunnet og har krav på samfunnets og statens beskyttelse.

Artikkel 17.

1. Enhver har rett til å eie eiendom, alene eller sammen med andre.
2. Ingen må vilkårlig fratas sin eiendom.

Artikkel 18.

Enhver har rett til tanke-, samvittighets- og religionsfrihet. Denne rett omfatter frihet til å skifte religion eller tro, og frihet til enten alene eller sammen med andre, og offentlig eller

privat, å gi uttrykk for sin religion eller tro gjennom undervisning, utøvelse, tilbedelse og ritualer.

Artikkel 19.

Enhver har rett til menings- og ytringsfrihet. Denne rett omfatter frihet til å hevde meninger uten innblanding og til å søke, motta og meddele opplysninger og ideer gjennom ethvert meddelelsesmiddel og uten hensyn til landegrenser.

Artikkel 20.

1. Enhver har rett til fritt å delta i fredelige møter og organisasjoner.
2. Ingen må tvinges til å tilhøre en organisasjon.

Artikkel 21.

1. Enhver har rett til å ta del i sitt lands styre, direkte eller gjennom fritt valgte representanter.
2. Enhver har rett til lik adgang til offentlig tjeneste i sitt land.
3. Folkets vilje skal være grunnlaget for offentlig myndighet. Denne vilje skal komme til uttrykk gjennom periodiske og reelle valg med allmenn og lik stemmerett og med hemmelig avstemning eller likeverdig fri stemmemåte.

Artikkel 22.

Enhver har som medlem av samfunnet rett til sosial trygghet og har krav på at de økonomiske, sosiale og kulturelle goder som er uunnværlige for hans verdighet og den frie utvikling av hans personlighet, blir skaffet til veie gjennom nasjonale tiltak og internasjonalt samarbeid i samsvar med hver enkelt stats organisasjon og ressurser.

Artikkel 23.

1. Enhver har rett til arbeid, til fritt valg av yrke, til rettferdige og gode arbeidsforhold og til beskyttelse mot arbeidsløshet.
2. Enhver har uten diskriminering rett til lik betaling for likt arbeid.
3. Enhver som arbeider har rett til en rettferdig og god betaling som sikrer hans familie og ham selv en menneskeverdig tilværelse, og som om nødvendig blir utfyllt ved annen sosial beskyttelse.
4. Enhver har rett til å danne og gå inn i fagforeninger for å beskytte sine interesser.

Artikkel 24.

Enhver har rett til hvile og fritid, herunder rimelig begrensning av arbeidstiden og regelmessige ferier med lønn.

Artikkel 25.

1. Enhver har rett til en levestandard som er tilstrekkelig for hans og hans families helse og velvære, og som omfatter mat, klær, bolig og helseomsorg og nødvendige sosiale ytelser, og rett til trygghet i tilfelle av arbeidsløshet, sykdom, arbeidsuførhet, enkestand, alderdom eller annen mangel på eksistensmuligheter som skyldes forhold han ikke er herre over.
2. Mødre og barn har rett til spesiell omsorg og hjelp. Alle barn skal ha samme sosiale beskyttelse enten de er født i eller utenfor ekteskap.

Artikkel 26.

1. Enhver har rett til undervisning. Undervisningen skal være gratis, i det minste på de elementære og grunnleggende trinn. Elementær-undervisning skal være obligatorisk. Alle skal ha adgang til yrkesopplæring, og det skal være lik adgang for alle til høyere undervisning på

grunnlag av kvalifikasjoner.

2. Undervisningen skal ta sikte på å utvikle den menneskelige personlighet og styrke respekten for menneskerettighetene og de grunnleggende friheter. Den skal fremme forståelse, toleranse og vennskap mellom alle nasjoner og rasegrupper eller religiøse grupper og skal støtte De Forente Nasjoners arbeid for å opprettholde fred.

3. Foreldre har fortrinnsrett til å bestemme hva slags undervisning deres barn skal få.

Artikkel 27.

1. Enhver har rett til fritt å delta i samfunnets kulturelle liv, til å nyte kunst og til å få del i den vitenskaplige fremgang og dens goder.

2. Enhver har rett til beskyttelse av de åndelige og materielle interesser som er et resultat av ethvert vitenskapelig, litterært eller kunstnerisk verk som han har skapt.

Artikkel 28.

Enhver har krav på en sosial og internasjonal orden som fullt ut kan virkeliggjøre de rettigheter og friheter som er nevnt i denne erklæring.

Artikkel 29.

1. Enhver har plikter overfor samfunnet som alene gjør den frie og fulle utvikling av hans personlighet mulig.

2. Under utøvelsen av sine rettigheter og friheter skal enhver bare være undergitt slike begrensninger som er fastsatt i lov utelukkende i formål å sikre den nødvendige anerkjennelse av og respekt for andres rettigheter og friheter, og de krav som moralen, den offentlige orden og den alminnelige velferd i et demokratisk samfunn med rette stiller.

3. Disse rettigheter og friheter må ikke i noe tilfelle utøves i strid med De Forente Nasjoners formål og prinsipper.

Artikkel 30.

Intet i denne erklæring skal tolkes slik at det gir noen stat, gruppe eller person rett til å ta del i noen virksomhet eller foreta noen handling som tar sikte på å ødelegge noen av de rettigheter og friheter som er nevnt i Erklæringen.

Kairo-erklæringen (CDHRI); et islamsk alternativ:

Som kontrast har vi muslimske staters oppfatning av menneskerettighetene, utarbeidet av medlemmene i OIC (Organization of Islamic Cooperation) i 1990.

Innholds-sammendrag på engelsk (fra Wikipedia):

The Declaration starts by saying "All human beings form one family whose members are united by their subordination to Allah and descent from Adam." and it forbids "discrimination on the basis of race, colour, language, belief, sex, religion, political affiliation, social status or other considerations". It goes on to proclaim the sanctity of life, and declares the "preservation of human life" to be "a duty prescribed by the Shariah". The CDHRI also guarantees non-belligerents—such as old men, women and children, the wounded and sick, and prisoners of war—the right to food, shelter, and access to safety and medical treatment in times of war.

The CDHRI affords women "equal human dignity", "own rights to enjoy", "duties to perform", "own civil entity", "financial independence", and the "right to retain her name and lineage". Both men and women are given the "right to marriage" regardless of their race,

colour, or nationality. The Declaration makes it incumbent upon both parents to protect the child, both before and after birth, while stressing that the husband is responsible for the social and financial protection of his family, including any children and wives.

The Declaration recognises the rights to property and privacy for the individuals. The Article 18 (b) says that "Everyone shall have the right to privacy in the conduct of his private affairs, in his home, among his family, with regard to his property and his relationships. It is not permitted to spy on him, to place him under surveillance or to besmirch his good name. The State shall protect him from arbitrary interference". It forbids the demolition and confiscation of any family's residence and the eviction of the family. Furthermore, should the family be separated in times of war, it is the responsibility of the state to "arrange visits or reunions of families".

Article 10 of the Declaration states: "Islam is the religion of unspoiled nature. It is prohibited to exercise any form of compulsion on man or to exploit his poverty or ignorance in order to convert him to another religion or to atheism." Since in Islamic society all reasons for conversion away from Islam are considered to be essentially either compulsion or ignorance, this effectively forbids conversion away from Islam^[citation needed].

The Declaration protects each individual from arbitrary arrest, torture, maltreatment, or indignity. Furthermore, no individual is to be used for medical or scientific experiments without his consent or at the risk of his health or of his life. It also prohibits the taking of hostages of any individual "for any purpose whatsoever". Moreover, the CDHRI guarantees the presumption of innocence; guilt is only to be proven through a trial in "which he [the defendant] shall be given all the guarantees of defence". The Declaration also forbids the promulgation of "emergency laws that would provide executive authority for such actions". Article 19 stipulates that there are no other crimes or punishments than those mentioned in the sharia. Sharia allows corporal punishment (whipping, amputation) and capital punishment by stoning or decapitation. The right to hold public office can only be exercised in accordance with the sharia.

The Declaration also emphasizes the "full right to freedom and self-determination", and its opposition to enslavement, oppression, exploitation, and colonialism. The CDHRI declares the rule of law, establishing "equality and justice for all", with the limitations provided under Islamic law. The CDHRI also guarantees all individuals the "right to participate, directly or indirectly in the administration of his country's public affairs". The CDHRI also forbids any abuse of authority "subject to the Islamic Shariah."

Article 22(a) of the Declaration states that "Everyone shall have the right to express his opinion freely in such manner as would not be contrary to the principles of the Shariah." Article 22(b) states that "Everyone shall have the right to advocate what is right, and propagate what is good, and warn against what is wrong and evil according to the norms of Islamic Shariah." Article 22(c) states: "Information is a vital necessity to society. It may not be exploited or misused in such a way as may violate sanctities and the dignity of Prophets, undermine moral and ethical values or disintegrate, corrupt or harm society, or weaken its faith." This is an explicit restriction on the freedom to make any statement which might be considered blasphemous, the penalty for the making of which might be death and as such the wording of this clause allows the death penalty for blasphemy in clear contravention of the UDHR. Article 22(d) states that "It is not permitted to arouse nationalistic or doctrinal hatred or to do anything that may be an incitement to any form of racial discrimination."

Forfatterens kommentarer:

Ytringer i media – som agiterer for en politikk eller dreining av samfunnet i en retning som innebærer en trussel mot vår frihet og vårt demokrati, må vi som patrioter være beredt til å motarbeide – med argumenter og mot-agitasjon. Det er slik et demokrati skal fungere. Ved å delta aktivt i debatten bidrar vi selv til å holde dette demokratiet levende. Det er krefter i sving for å bryte det ned. En slik oppfatning blir gjerne kalt for konspirasjonsteorier av våre motstandere. Om så faktisk er tilfelle – hva er galt med å fastholde og ta vare på de verdiene vi holder kjære i våre samfunn? Vi skal være klar over at slike stemplinger brukes for å undertrykke eller latterliggjøre våre meninger.

Menneskerettighetene skal gjelde i hele verden, også i den islamske verden. Men slik er det ikke i praksis. De palestinske selvstyremyndighetene – forkortet PA – viser seg i praksis å ignorere eller motarbeide dem. Likevel fortsetter giverlandgruppen, ledet av Norge, å yte økonomisk bistand med enorme beløp hvert år. Dermed lar de brudd på menneskerettighetene pågå uten at det får konsekvenser.

Når det gjelder den islamske verdens alternative menneskerettigheter, skal vi være klar over at begrepsbruken der – f.eks når det gjelder «rights» - er referert til Sharia, hvor det er klare skiller mellom menn og kvinner. Grunnleggende er dette rettigheter KUN for de rettroende, ikke for de vantro.

Vi ser politikere som setter personlig definerte grenser for ytringsfriheten, senest ved at SIANs tillatelse til å gjennomføre en markering i Kristiansand blir trukket av ordfører og påtroppende ordfører da det kommer fram at koranen vil bli brent som en del av arrangementet. Hvilken hjemmel i lovverket har de for å ty til slike restriksjoner av vår grunnlovfestede ytringsfrihet? Er det noe sted i vårt lovverk forbud mot offentlig brenning av bøker og skriftlig materiale?

Når våre folkevalgte setter seg ut over loven og på denne måten misbruker sin posisjon for å svinebinde borgere som vil benytte sin rett til å bekjempe trusler mot vårt demokrati, er det et overgrep som rettsvesenet burde slå ned på som maktmisbruk. Disse tillitsvalgte er faktisk med på å ødelegge det demokrati som har gitt dem posisjoner i samfunnet gjennom frie valg.

Koranbrenningen i Kristiansand har satt ekstremistene i Pakistan i full fyr. Pakistanske jurister krever nå dødsstraff for «Laurence Thorsten».

Lørdag arrangerte det ytterliggående partiet Jamaat-e-Islami demonstrasjoner mot Norge i Peshawar og flere andre byer i Khyber Pakhtun-Kwa-provinsen. Demonstrantene krevde at anti-islamske handlinger utført av *religiøse ekstremister* opprører muslimer, så derfor må det internasjonale samfunnet ta grep for å **eliminere** disse.

Parallelt tok pakistanske jurister – formodentlig med spesialisering innen Sharia-lovene – dette kravet et skritt lenger:

“We want Norwegian government to put to death Laurence Thorsten (!) who tried to desecrate the Holy Quran and free Mohammad Ilyas, who reacted promptly to show his religious sentiments against the act,” district bar association president Amir Khan told lawyers at Khatm-i-Nabuwat Chowk. (Dawn)

På sokkelen til frihetsgudinnen ved innseilingen til New York finnes en plakett.

Emma Lazarus' sonett «The New Colossus» (skrevet i 1883) ble i 1903 inngravert på en bronseplate på sokkelen til Frihetsgudinnen. Fra dette diktet stammer strofene

*Give me your tired, your poor
Your huddled masses yearning to breathe free.*

16 Den vestlige sivilisasjon har vært basert på individualisme i større grad enn noen annen sivilisasjon.

Fokus på individet har utvilsomt bidratt til Vestens store framskritt innen vitenskap, innovasjon og næringsutvikling, etter at kirken mistet sitt kollektive grep under renessansen. Individet slapp til med sine egne, fritt utformede idéer. Men idéene måtte tåle å bli konfrontert med virkeligheten, enten det gjaldt vitenskap, oppfinnelser eller filosofi. Uten kritiske fagfeller innen forskningsdisipliner og i næringsliv, samt mot-debattanter innen filosofi og kunst ville vi ikke hatt en kvalitetssikring som sikret at bare de beste idéene vant fram og løftet vår sivilisasjon til nye høyder.

Denne dyrkingen av individet, som kjennetegner vestlig sivilisasjon i større grad enn andre sivilisasjoner, kan være under utfordring i vår tid. Det er en stadig tendens til at vi utsettes for et press i retning av konforme oppfatninger av hva som er riktige verdier og holdninger til svært mye som angår våre liv. Politisk Korrekthet (PK) omfatter hvilke begreper som kan og ikke kan brukes, hvilke verdier som er gode eller dårlige, hva vi skal mene om hva som styrer klima, sosiale forhold osv. Fra sosialistene kommer det en evig strøm av krav om større likhet – økonomisk, sosialt og kulturelt. Dette kaller de selv for rettferdighet. Noen vil kalle det konformisme.

På motsatt side hevdes det at vi alle er vår egen lykkens smed, og at det er **mulighetene** som skal være mest mulig like for alle; til utdanning, til utfoldelse av talent, til å bygge seg en karriere eller bygge opp en levedyktig virksomhet. Vi har sett en rekke eksempler på at individer som kommer fra små kår klarer å bygge seg en stor framtid, i alle mulige samfunnssektorer. Samfunnet må legge til rette for at disse begavede individer får utvikle sine evner, men også at de får den nødvendige veiledning og motstand når det behøves.

Vi vet at islam – sammen med nasjonalsosialisme og kommunisme – er kollektive og konforme ideologier, som hemmer fri og kreativ utfoldelse av individuell begavelse. Våre samfunn skal ikke la seg hemme av slike kollektive ideologier, som vil føre til stagnasjon og tilbakegang, slik historien har vist oss. Store oppdagelser og oppfinnelser er alt overveiende gjort av individer, ikke av kollektiver. Gode idéer oppstår sjelden i flere hjerner samtidig.

Egentlig er det et stort paradoks, vel egentlig en total selvmotsigelse, å hylle importen av islam som et bidrag til mangfold og fargerike samfunn, når vi vet at denne ideologien har en drivkraft mot totalitært styresett med minimal frihet til individuell utfoldelse.

Enda et stort paradoks?

Tallet på muslimer i verden varierer mellom 1,3 og 1,8 milliarder mennesker. I denne enorme populasjonen er det temmelig langt mellom store bidragsyttere til verdens kunnskap og innovasjon. Innen realfag finnes det hittil kun 3 (!) nobelpris-vinnere, hhv innen fysikk (Pakistan) og kjemi (Egypt og Tyrkia). Norge har som kjent like mange priser innen de samme disiplinene, samt også innen medisin (1) og økonomi (2), med en befolkning på 4-5 mill. For mennesker som arbeider med forskning og innovasjoner er ikke dette noe oppsiktsvekkende. Det er ytterst sjelden at det finnes vitenskapelige publikasjoner fra muslimske forskere verdt å studere eller sitere. Innovasjoner av noen verdi er tilsvarende mangelvare.

Dette faktum kan ikke bortforklares. Vitenskap og innovasjon vektlegges marginalt i muslimske land. Ja, svært mange muslimer anser den slags virksomhet å være i strid med islam, siden dette ikke kommer fra Allah. Islamsk sivilisasjon er - og har i all hovedsak vært - tilbakestående. Vi vet at de fleste som bidro med noe av vitenskapelig verdi i den islamske verden hadde kristen, jødisk eller iransk opphav og tilknytning. Derimot er det flere eksempler på falsk påberopelse av bidrag innen arkitektur, vitenskap og innovasjon, eksempelvis påstanden om at kompasset ble utviklet av muslimer, mens det i virkeligheten kom fra Kina. Konstruktører av store byggverk lånte løsninger fra romersk basilika-teknikk, og matematikken tok til seg bidrag fra indisk, kinesisk, gresk, egyptisk og mesopotamisk arv. Det er ikke nok å kalle en matematisk disiplin algebra for å påberope seg nyvinninger og eierskap til fagfeltet.

Normalt skal den æres som æres bør. Slik har det ikke vært med historieskrivingen om islam. Dette gjelder muslimske historikere, men sannelig også vestlige, som burde vite bedre enn å fare med falskheter og skjønnmaling.

Sannheten er at snarere enn å bidra til å heve kunnskapsnivået i verden gjennom aktiv forskning og utvikling, har islam bidratt til å hemme slike bidrag og å tilsløre realitetene gjennom løgnaktighet og falskhet. Det er ingen grunn til å hylle en sivilisasjon basert på løgn og bedrag, samt bruk av slaver. Argumentet om at det er arrogant å dømme en så stor folkegruppe for sine mangler og svakheter holder ikke. Sannheten kommer fram uansett, og falsk pynting av fasader er å gjøre verden til et teater av forstillelse og uproduktivitet.

Hvis vi søker på islamske bidrag innen vitenskap, kunst og kultur på nettet, blir vi ført til en rekke tydelig politisk korrekte omtaler, som i positive ordlag framstiller islam som en viktig bidragsyter til framskritt innen matematikk, astronomi, mekanikk, medisin, arkitektur, kunst og kultur. Ved nærmere studium finner vi raskt ut at mye av dette er rent falskneri og feilaktige framstillinger av fakta. I beste fall tas meritter utført av kristne, jøder, persere e.a i samme periode som islam stod sterkt, tatt til inntekt for islam. Et eksempel (Wikipedia): Noen av de fremstående astronomene som sto bak viktige bidrag til astronomien var perserne Abu Rayhan Biruni, Al-Battani og Thābit. Astronomer på den tiden innførte arabiske navn på mange av stjernene, hvorav de fleste av disse fortsatt er i bruk. Eksempler på slike er Altair og Aldebaran, hvis navn kan henledes til de arabiske ordene for henholdsvis *Den flyvende ørnen* og *(for)følgeren*.

Det er nærliggende å se en sammenheng med Barcelona-avtalen her (se mer i neste kapittel). Islam skal, i hht denne avtalen, framstilles på positiv måte for publikum i media. Dette skjedde under trusselen av en oljeembargo fra oljeproduserende, islamske land. Utpressing med andre ord. Kravene fra disse utpresserlandene var spesifisert i 4 punkter, som tydeligvis i stor grad har blitt innfridd, målt ut fra hvilke endringer som har vist seg, tydeligere og tydeligere i europeiske land.

Kontrasten:

Det er fristende å bruke universalgeniet Leonardo da Vinci som eksempel på en ruvende skikkelse fra Renessansen; et barn utenfor ekteskap som vokste opp i trange kår, men klarte å markere seg med sin begavelse innen en rekke områder. Hentet fra Wikipedia

Selvportrett som gammel mann.

Leonardo da Vinci (født 15. april 1452, død 2. mai 1519) er en av verdens mest kjente universalgenier. Han markerte seg som blant annet ingeniør, anatom, maler, billedhogger, musiker, arkitekt, zoolog, filosof, astronom, og paleontolog.

Sitater:

- *Hvis du erindrer at alderdommens føde er visdom, vil du i ungdommen innrette deg slik at dine gamle dager ikke bringer deg nød.*
- *Den som bruker et argument og herunder påberoper sin autoritet, bruker ikke sin intelligens; han bruker bare sin hukommelse.*
- *Jo dypere følelse, desto større smerte.*

- *Det oppstår tomhet der håpet dør.*
- *Du handler galt når du roser en sak du ikke fullt ut forstår, men verre når du kritiserer den.*
- *Det er like mye godt å si om et dårlig menneske som dårlig om et godt.*
- *Tiden strekker til for den som bruker den.*
- *Den som innretter seg etter en ung manns råd, må vente seg ulykke.*
- *Tal en venn til rette i hemmelighet, men ros ham overfor venner.*
- *En liten visshet er bedre enn en stor løgn.*
- *Den vender seg ikke om som har blikket rettet mot stjernene.*
- *Det gis ingen stor kunst uten sann menneskekjærlighet.*
- *I livet går skjønnheten til grunne, men ikke i kunsten.*
- *Jeg tror man finner mye lykke hos mennesker som er født i nærheten av gode viner.*

Vi kunne fortsette med flere store skikkelser fra og med Europas renessanse, som Shakespeare, Kopernikus, Descartes, Brahe, Galilei, Kepler, Lagrange, Newton, Einstein osv osv. Frislippet i Renessansen skapte en rekke muligheter for begavede mennesker. Disse har bidratt til en dypere innsikt i verdens hemmeligheter og en økt mulighet for at mennesket kan beherske de fysiske forholdene det er priggitt.

Historiker Terje Tvedt kjørte en serie foredrag i Nasjonalbiblioteket høsten 2019, som også ble lagt ut på nettet. Titusenvis fulgte med. I ett av foredragene fortalte han om den industrielle revolusjon og evolusjon, med England som førerland i Europa og verden. Det finnes mange forklaringer på det som skjedde, men en grunnleggende forståelse ligger i den mentale og samfunnsmessige tilstanden på det tidspunkt prosessen begynte. Martin Luthers reformasjon skapte en annen innstilling hos allmuen enn det den katolske kirke hadde stått for. En fremragende representant i Norge var Hans Nielsen Hauge. Den protestantiske flid og produktivitet kom til uttrykk gjennom oppfinnelser og etablering av næringsvirksomhet. *Mantra: Selv om det finnes et liv etter dette, kan vi lage et godt liv for de fleste også her på jorda.*

Entreprenøren som skapte virksomhet og velstand for både seg og sine, men også mange andre, ble den moderne helten i bygd og by over hele landet.

17 Folkeopplysning om islam

Folks oppfatning av islam er farget av en skjev og mangelfull opplæring i historie i skole og på læresteder, men også av framstillingen i media og fra politikere. Mye av den feilaktige framstillingen av islam har vært og er politisk styrt. Vi skal læres opp til å betrakte islam som en hvilken som helst annen religion uten frastøtende innhold.

Hva er grunnen til denne tilforlatelige, offentlige utgaven av islam? Er det ren og skjær godhet og velvilje til religioner generelt som ligger bak? Er det hovedsakelig som følge av menneskerettighetenes krav til trosfrihet? Eller kan det være andre, mer skjulte årsaker?

Under oljekrisa i 1973 ble det knapphet på drivstoff og fyringsolje i Europa, som følge av OPECs oljeembargo. Statssjefer skalv i buksene i møte med en dyster situasjon hvor svært mange land fikk merke hvor avhengige de hadde blitt av disse oljeproduserende landene, som nå demonstrerte at de ville kunne bruke sitt monopol til å utøve press.

I stedet for å slå tilbake og erklære embargo på eksport av varer disse oljeproduserende landene var avhengige av å importere, bøyde svært mange land hodet ydmykt og gikk i forhandlinger om en løsning.

Bakgrunnen for oljeembargoen var araberlandenes gjentatte og mislykkede forsøk på å knuse Israel. Både 6-dagerskrigen i 1967 og angrepet på Yom Kippur-dagen i 1973 endte i totale og ydmykende nederlag. Nå ville disse landene bruke et nytt våpen: oljen. Fullt klar over mange lands fullstendige avhengighet av å få skaffet seg forsyninger fra Midtøsten, slo de til med en 4-dobling av markedsprisen. For alle importland var dette et sjokk. De oljeproduserende landene møttes i Kuwait i oktober 1973 og ble enige om følgende kravpunkter i eventuelle forhandlinger med Vesten (se også forrige kapittel):

- 1) Åpne for innvandring fra den muslimske verden
- 2) Legge til rette for utbredelse av islam i Europa
- 3) Å få i gang aktiviteter som fremmer holdninger som skaper et positivt bilde av arabisk kultur, f.eks fokus i skolen på Europas kulturelle gjeld til islam og generelt på det positive ved islam
- 4) Gi full støtte til de kravene Den arabiske liga kom med i Israel-Palestina-konflikten.

De første forhandlingene begynte i Paris i 1974, og har pågått siden, etter hvert i regi av Kommisjonen, som hevdes å ha lagt begrensninger på informasjon om utviklingen. Men effekten har ikke vært mulig å skjule. EU har oppvist en umiskjennelig positiv holdning til islam siden prosessen begynte.

I 1995 kom Barcelona-avtalen, som bekrefter at alle landene rundt Middelhavet på sikt skal få adgang til det indre marked. Men på konferansen deltok også Den arabiske liga, som representerer 22 land. Så da er spørsmålet hvilke land som alt i alt er tilgodesett i avtalen. Regnes f.eks også Somalia og Saudi Arabia med blant Middelhavslandene?

Undersøkelser viser at veldig få EU-borgere har hørt om denne gedigne avtalen og dens innhold. På slutten av avtalen er det lagt inn en oppfordring til at EU og EØS samarbeider

med media for å skape et mest mulig positivt inntrykk av islam og samarbeidet med de islamske landene. Norske media har i alle fall gjort sin jobb!

Her er noen utdrag fra avtalen fra 1995:

Dialog mellom kulturer og sivilisasjoner

Her legges det til rette for regulære møter mellom offisielle representanter og eksperter for å utveksle kunnskaper og forståelse innen kulturell og kreativ arv, kulturelle og artistiske begivenheter, co-produksjoner innen teater og film, oversettelser og andre tiltak for gjensidig flyt av informasjon, trening.

Media

Tett samarbeid mellom media vil øke den gjensidige, kulturelle forståelsen. EU vil arbeide aktivt for dette, spesielt gjennom MED-Media-programmet. Representanter for media møtes en gang i året for å følge opp.

Ungdommen

Her legges det opp til et omfattende utvekslingsprogram for alle deltakerlandene (25), i regi av EU. Hvor dette står i dag er ukjent. Norge var ikke med i denne første avtalen.

Hvor involvert er vi i forhold til dagens Barcelona-avtale? Alle avtaler skal normalt kunne sies opp eller kreves reforhandlet i lys av endrede forhold. Gjelder ikke det også for denne avtalen? Poenget er at vi må kreve full og åpen adgang til avtalen på nettet, og at alle endringer straks blir supplert. Det er helt uakseptabelt at borgere av EU- og EØS-land ikke får satt seg skikkelig inn i et dokument med et mulig skjebnesvangert innhold for oss og våre etterkommere.

Paris-avtalen:

En oppfølger til Barcelona-erklæringen er Paris-avtalen av 2008 (fra Wikipedia):

The **Union for the Mediterranean (UfM)**; French: *Union pour la Méditerranée*, Arabic: (الاتحاد من أجل المتوسط) is an intergovernmental organization of 43 member states from Europe and the Mediterranean Basin: the 28 EU member states and 15 Mediterranean partner countries from North Africa, Western Asia and Southern Europe. It was founded on 13 July 2008 at the Paris Summit for the Mediterranean, with an aim of reinforcing the Euro-Mediterranean Partnership (Euromed) that was set up in 1995 as the Barcelona Process. Its general secretariat is located in Barcelona, Spain.

The organization aims to promote stability and integration across the Mediterranean region. The UfM is a forum for discussing regional strategic issues and building on the principles of co-ownership, co-decision making and shared co-responsibility between the two shores of the Mediterranean. Its main objective is to increase North-South and South-South integration in the Mediterranean region in order to support the socio-economic development of the countries and to ensure stability in the region. Through its actions, UfM focuses on two fundamental pillars: fostering human development and promoting sustainable development. The UfM identifies projects of regional interest and participates in them based on the consensus decision of all 43 member states. These projects and initiatives focus on six business sectors mandated by the UfM member state: Business Development and Employment, Higher

Education and Research, Civil and Social Affairs, Energy and Climate Action, Transport and Urban Development and Water, Environment and Blue Economy.

Heller ikke her er Norge med, formelt sett. Men det er jo klart at vårt land indirekte blir påvirket av dette, på ulike måter.

Vi trodde en periode at sosiale medier ville skaffe oss et fullgodt alternativ til MSM for åpen og fri informasjonsutveksling. Men vi har sett at vestlige politikere, som bl.a Merkel, har utøvd et press på Facebook. Effekten er tydelig. Folk blir stadig sensurert og stengt ute i perioder av varierende lengder for det de har skrevet. Voldelige videoer lagt ut av islamske terrorister blir resolutt fjernet. Angrep på islam lukes raskt ut vha algoritmene eller at FB mottar klager og tar dem til følge; angiveri med andre ord. Dette minner sterkt om land vi tradisjonelt ikke ønsker å sammenligne oss med, f.eks DDR. Folk har lært seg å omskrive og antyde visse ord. I praksis blir dette kattens lek med musa.

Det brer seg en avmakt i befolkningen, en økende kjensle av at myndighetene ikke vil slippe folkets røst til når den blir kritisk til hva politikerne stiller i stand. Det er politikerne som er ansvarlige for at islam slapp inn i våre vestlige land etter siste verdenskrig. Først ble dette begrunnet med mangel på arbeidskraft, og at det skulle være midlertidig. Tyskerne kalte dem Gastarbeiter (Gjestearbeidere). Dette uttrykket ble kritisert fordi det ble oppfattet som nedlatende og rasistisk. Dermed ble gjestearbeiderne værende og fikk lov til å få med seg familie, eller skaffet seg kone fra hjemlandet. Erfaringsmessig ble disse gjestearbeiderne langt på vei gjester i arbeidslivet likevel. Svært mange ble trygdet og førtidspensjonert allerede i femtiårsalderen. Dermed begynte karusellen med stadig økende trygdeutgifter som spiste opp den økonomiske fordel ved å importere arbeidskraft. Samlet sett er det derfor en heller tvilsom økonomisk fordel med import av slik arbeidskraft.

I våre dager er det dessuten svært lite sannsynlig at migranter kan finne jobber i arbeidslivet. De er rett og slett ikke kvalifiserte for et moderne næringsliv. Svært mange er mer eller mindre analfabeter ved ankomst, andre er lite motiverte for opplæring og tilpasning, og lever godt med våre romslige trygdeordninger, fri bolig, gratis barnehage osv. De ser seg også råd til feriebesøk i land de iflg dem selv måtte flykte fra.

I vårt naboland Sverige forteller folk at de i økende grad lever i frykt for hva de selv og de nærmeste skal bli utsatt for. Stadige utskjellinger, trusler, overfall og grove voldtekter skremmer kvinner fra å bevege seg alene utendørs. Biler og skoler antennes. Bygninger sprenges. Hvis forulempede forsøker å gjøre motstand, blir de skjelt ut og truet med grov vold. Vanlige svensker tør ikke å blande seg inn av frykt for selv å bli innblandet og angrepet. Politiet klarer ikke å hamle opp med alt som skjer. Myndighetene ser en annen vei. Den store innvandringen er ønsket – og konsekvensene anses for verdt prisen, siden politikerne og deres nærmeste selv ikke blir rammet.

Sylvi Listhaug kalte dette **svenske tilstander**. Tino Sanandaji, svenske økonom og samfunnsforsker, mener dette er et betegnende begrep. Sverige er i ferd med å bli et mislykket land i verden, sammenlignbart med Libanon oa som har blitt ramponert av importert vold.

Vi ser de samme tendensene her. Likheten er tydelig..

Uvitenheten om islam er ikke bare stor i Vesten. Her forklarer Lily Bandehy hvordan sannheten om islam holdes skjult for allmuen også i islamske land:

Mens frykt for represalier og reaksjoner fra ekstreme muslimer får Vest-Europa til å bøye knærne for islam, vokser en ny anti-islamisk bevegelse fram i de muslimske land, spesielt i Iran som har vært direkte utsatt for islamsk styre i 41 år.

Den første årsaken er det samme som skjedde med kristendommen under opplysningstiden. Bibelen ble oversatt til ulike språk og presteskapet og kirken mistet eneretten på lesing og tolkning av bibelsk tekster. I muslimske land har islamske lærde og imamer med makt forsøkt å hindre at koranen og hadithene ble oversatt og tilgjengelig for folk. Alt skulle være på arabisk og leses på arabisk. Islamske lærde argumenterte for at en god muslim må lese koranen og be på originalspråket, for å unngå feil i oversettelsen. Slike feil er en stor synd, helvetes ild må påventes.

I tillegg stilte de mange krav om hvordan man skal berøre koranen: Man må være ren og nyvasket, akkurat som før en bønn. Koranen skal holdes med begge hendene, man skal kysse den første hånden, og hvis du mister koranen på gulvet må man betale bot til moskeen. Hvis en har hatt samleie eller har menstruasjon kan man ikke ta i koranen.

Alle de tankeløse kravene har ført at folk har koranen hjemme, men de har unngått å røre den for å ikke synde mot reglene. Profetens liv, biografier, bilder og koranen beskyttes av et tykt lag av glorie. Dette gir stor makt til imamene, slik at de kan lese og tolke som de vil på sine møter. Det sanne islam kommer aldri frem, ikke før det er for sent. Men de siste årene har koranen blitt oversatt til ulike språk, og man kan finne slike oversettelser på internett.

Samtidig: Etter at Khomeini tok makten i 1979 og etablerte den første islamske stat etter kalifatenes tid, ble islam en stor politisk maktfaktor som spredte seg fra Iran til hele den muslimske verden. Det ble ulike opptøyer og demonstrasjoner, som kulminerte med «den arabiske våren». Sekulære regimer styrt av diktatorer ble veltet og erstattet med islamske regimer. Som Morsi i Egypt eller islam-vennlige regimer som i Irak.

Da islam fikk kontroll over makten, kom islams sanne ansikt fram i form av rene religiøse diktaturer. Det ble mer vold, strengere lover og økt fattigdom. Og folket forsto at islam ikke skaper likhet, frihet og brød. Islam har i de muslimske land skapt borgerkrig (shia-sunni), krig med naboland, større fengsler, drap på de som oppjonerer, mer sensur av media og ingen individuell frihet. Vi har fått inflasjon, korrupsjon, lovløshet, terror, barbariske straffemetoder, arbeidsledighet, interne flyktninger, migrasjon til Europa, og majoriteten av befolkningen blir fattigere. Alt kontrollert av en privilegert overklasse som i samarbeid med religiøse ledere styrer de islamske landene på bekostning av de fattige.

Snur ryggen til islam

Dette er årsaken til at stadig flere i ulike muslimske land snur ryggen til islam og åpner for nytt, sekulært regime. I Irak savner man Saddam Hussein, i Libya hylles Ghadaffi, i Iran roper folk på Reza Sjah. I Pakistan øker antallet eks-muslimer raskt. For to år siden hadde en hemmelig Facebook-side for eks-muslimer i Pakistan over 100.000 medlemmer. De registrerte seg med falskt navn, men dette ble oppdaget. To av initiativtagerne til denne siden klarte å rømme, men en er fengslet og risikerer dom for blasfemi.

I Tyrkia er det stor motstand mot Erdogan og islamiseringen av landet. Unge folk fra Iran, Afghanistan og til og med Yemen brenner koranen, filmer det og legger på nett. I Iran konverterer mange i skjul, til kristendom, bahai og særlig til zoroastrismen, den gamle

persiske religionen fra tiden før den islamske invasjonen. Konvertitter må leve i skjul og late som at de er muslimer, siden de risikerer dødsstraff under blasfemilovene.

I Iran har det vært store demonstrasjoner hvert eneste år, de største var i 2009, den grønne bevegelsen. Det mest alvorlige er demonstrasjoner som stadig pågår. Slagordet er klart: Islam ut av Iran. Husene til imamer som leder fredagsbønn, moskeer, Hizbollah-stasjoner, banker, alt blir satt i brann av folket. Det islamske lederskapet i Iran har gitt ordre om å drepe folket som demonstrerer. Hver eneste dag blir folk drept i gatene, i studentboliger og selv på sykehusene. Til og med de som skal hjelpe sårede bli skutt.

Islam gir ikke brød, men våpen

Folk i Iran har fått med seg at det er islam som dreper dem. Det er islamske snikskyttere som myrder deres unge. Iranere har fått med seg på sin kropp og sjel at utsagn som «dette er ikke islam» og «islam er bare fred» er løgn. Islam er vold, fengsel og fattigdom. Islam gir ikke brød til muslimer, men våpen som kan brukes til å drepe andre muslimer. Iranere har fått nok av islam og det islamske regimet.

I 1979 skapte Iran stor fremgang, politisk makt og innflytelse for islam. Men i dag, hvis iranerne klarer å styrte mulla-regimet, kommer dette til å påvirke alle muslimske land. Vi kan få en bevegelse i riktig retning, mot opplysningstid og renessanse i den muslimske verden.

Jeg håper nordmenn ser historien, forstår den og forstår iranernes kamp for frihet fra religion. Jeg håper nordmenn forstår hvor viktig iranernes kamp er for hele regionen og verden.

Mens det her i Europa blir stadig mer islam, blir det *mindre* islam i mange land i Midtøsten, og jeg tror Iran er det landet med flest ateister i hele verden.

18 Importert konflikt - shia mot sunni

Når vi slipper inn i landet vårt muslimer av alle kategorier flytter nissen med på lasset. Ikke bare skal muslimer forakte og hate oss og andre vantro, ikke minst jødene, men de skal også bekjempe hverandres oppfatning og lære innen denne ideologien. Shia og sunni er som hund og katt, og aksepterer ikke hverandres tolkning av Muhammeds trosretning.

Her er et eksempel fra Norge høsten 2019 (Fra Document.no):

Helt under radaren for norske medier forteller Trond Ali Lindstad om truslene på sin egen blogg, Koranen.no. Den første trusselen fikk han da han var på valgstand for Norges Kommunistiske Parti (NKP) dagen før valget.

Jeg informerte om Abu Dharr, ansett som den første muslimske sosialist og kommunist, en nær følgesvenn til profeten Muhammed. 3-4 salafister stanset ved standen og en samtale var i gang. De sa jeg var «vantro», truet og mente jeg burde «passe meg».

Lindstad skrev om hendelsen i Aftenposten, men det var det nok bare norske salafister som fikk med seg, for litt etter mottok han en ny trussel, denne gang på epost: En salafist, bosatt i Oslo, truer og sier at jeg sprer «fitnah» og er en «murtad». Det betyr ifølge definisjonen at jeg

er «vantro», og – om jeg ikke snur – skal straffes med døden i samsvar med islamsk lov. Hva mener muslimer, islamske organisasjoner og moskéer?

Hvilke reaksjoner han har fått, vet vi lite om, men det er lett å tenke seg at han har fått støtte fra andre *shia*er i Norge, det være seg enkeltpersoner, organisasjoner eller moskéer. Ved sitt ordvalg «*muslimer*» og «*islamske*» demonstrerer her Lindstad problemet, om enn akk så subtilt for oss ikke-muslimer. Lindstad begynner sitt innlegg slik: Jeg er muslim, og norsk. Jeg har reist i mange land i verden, har arbeidet som lege i palestinske flyktningeleirer og vært fastlege i Oslo. Jeg tenker selv.

Ikke med et eneste ord tilkjennegir han sin tilhørighet til *shia*-retningen innen islam. I hans hode er han «bare» en muslim. Problemet er selvsagt at for minst to-tredjedeler av verdens 1800 millioner muslimer, det vil si sunni-muslimene, er han en *shia-muslim*. Som han selv skriver er han da, for utrolig mange av dem, en ‘murtad’, en som «skal straffes med døden i samsvar med islamsk lov».

Lindstad forteller så hvem det er som truer ham.

«Jeg finner bilder hos han som truer, på hans salafist-nettside. Bildene viser blant annet hans venner som trener militært med maskingevær, et lukket sted i Pakistan.

I Aftenposten (6. oktober 2019) fortelles om en mann som knivdrepte fire politifolk i Paris. Mannen hadde kontakt med salafist-miljøet. Personen som truer meg – eventuelt med døden – hører hjemme i det samme miljøet. Det må antas at de tenker temmelig likt.»

19 Balansert framstilling av islam i lærebøker

Kristoffer Tyssøy Høisæther tar i løpet av 2019/20 hovedfag historie basert på en analyse av 9 historielærebøker i norsk skole, fra barneskole til videregående. Han finner en gjennomgående forskjellsbehandling av Vesten og andre land, spesielt de muslimske; en slags dobbel standard. Mens vestlige land detaljert framstilles som spesielt rå og brutale overgripere, blir islamske land typisk framstilt som ofre for overgrep. Eksempelvis begynner fortellingen om korstogene med en bloddryppende skildring av erobringen av Jerusalem i 1099, mens osmanenes erobring i 1070 ikke blir nevnt. Dermed gir omtalen inntrykk av at korstogene var en uprovosert angrepskrig mot fredelige Midtøsten.

Dette er historiefortelling etter oppskrift fra land vi ikke skal sammenligne oss med, f.eks Nazi-Tyskland og Sovjetunionen. Hvis historiefortellingen hadde vært basert på fakta og krav om en nyansert og balansert framstilling, hadde den oppvoksende slekt vært i stand til å se totalbildet – både islams brutale framferd – men også vestlige lands råskap i møte med land som ble erobret og kolonisert.

På 1990-tallet sluttet Norge med en statlig godkjenningsordning for lærebøker, antakelig for å åpne for et større mangfold. Men hvis dette fører til en politisk styrt, skjev framstilling av f.eks historien, er ikke dette mangfold, men desinformasjon og indoktrinering, til skade for opplysningsnivået i befolkningen.

I østeuropeiske land er myndighetene veldig opptatt av at historieframstillingen skal være så riktig som mulig og bidra til at barn og voksne får vite om de faktiske hendelser og deres sammenheng. Under Sovjetperioden hadde folk vært nødt til å godta at historiefortellingen ensidig framstilte makthaverne positivt og kommunismen som den eneste sanne ideologi, med overlegne resultater i forhold til verden for øvrig, spesielt den kapitalistiske del av verden. Problemet var at folk selv skjønnte at dette var basert på løgner og propaganda, ikke realiteter. Opprøret måtte komme. Berlin-muren falt og Den kalde krigen opphørte.

Ex-muslims of Norway kjører aktivt kampanjer for å opplyse om hva islam faktisk er, altså ikke den pyntede framstillingen som serveres i norske skoler. Lærebøkene er gjennomført fulle av feil og mangler og etterlater skoleeleven med inntrykket av en fredens religion, fullstendig på tvers av historien og dagens jihadisme og islamske terror rundt i verden.

Dette er en skandale og et eksempel på en indoktrinering vårt land ikke skal utsettes for. Egentlig er det også en skandale at vår regjering omgir seg med islamske rådgivere som opptre slik gode muslimer skal ved å gi råd som fremmer deres egen ideologiske framdrift i vårt samfunn. Når ble det klokt å bruke fienden som rådgiver for å styre landet sitt?

Fra kronikk i Aftenposten i 2006 v/Helene Lindqvist:

Analyserte lærebøker.

Observasjonen var del av masteroppgaveprosjektet mitt om presentasjonen av islam i KRL-faget, hvor jeg også foretok en analyse av islam i KRL-lærebøkene. Mitt fokus lå på hvordan islam fremstår for alle elevene, men spesielt for de ikke-muslimske. KRL-faget legitimeres blant annet gjennom det såkalte flerkulturelle samfunn. Men møter elevene dette flerkulturelle samfunnet i faget? Eller plasseres Norges nyere religioner snarere "der de hører hjemme"?

Islam i Norge.

I dagens læreplan, Kunnskapsløftet, finnes det et såkalt kompetansemål etter 7. trinn under paraplyen "filosofi og etikk", som sier at elevene etter 7. trinn skal kunne "samtale om etniske minoriteter i Norge og reflektere over holdninger knyttet til det flerkulturelle samfunnet». Sett bort fra dette punktet, er det i dag først på ungdomstrinnet at muslimers og islams tilstedeværelse i Norge tas opp. Dette er en endring i forhold til tidligere: L97 og revidert plan av 2002 hadde "Islam i Norge" som punkter fra og med 5. klasse.

Redd for islam.

Klassene jeg observerte i hadde én muslim hver. Kommentarer som "Jeg skal til Bulgaria i sommer. Er det muslimer der? Er redd for å bli bombet" og "Blir det krig nå?" gjorde det tydelig for meg at flere av elevene var redd for islam, noe som ofte ble underkjent av lærerne. Jeg merket meg likevel at elevene ikke snakket negativt om islam i seg selv, eller om å ha muslimer boende i Norge. De var rett og slett engstelig for den mystiske størrelsen islam som figurerer i mediene.

Engstelige tanker.

På den tiden jeg observerte, var dette spesielt aktuelt på grunn av Muhammad-karikaturene. At lærerne til en viss grad overså slike kommentarer, kan ha ulike forklaringer. For eksempel ønsket læreren kanskje ikke å lede elevene inn på spor som ikke var vesentlige i læreplanen, eller som kunne skape grobunn for fordommer. Men når en jente på 13 år sier "De har vært

sinte veldig lenge, tenk om det blir krig!", er det da hensiktsmessig av læreren å overse jenta? Vel, vi som er voksne visste jo at karikaturkrisen neppe ville utløse noen krig i Norge, men elevene visste ikke dette. Det er ingen grunn til å anta at å fortie elevers engstelige tanker gjør dem noe klokere eller mer tolerante.

Slukes ukritisk.

All den tid ingen eller svært få av holdningene elevene ga uttrykk for kan spores tilbake til læreplaner eller skolens lærebøker om islam, er det rimelig å anta at de i høy grad er basert på bildet av islam som gis gjennom norske medier. Denne informasjonen slukes tilsynelatende ukritisk. Det finnes ingen grunn til å overbetone negative konflikter knyttet til islam i KRL-fagets læreplan. Men konfliktene forsvinner ikke fra ikke-muslimske elevers bevissthet hvis de ikke snakkes om. KRL-fagets lærebøker gir et inntrykk av at det finnes bare én måte å praktisere islam og å være muslim på. Det kan synes som om muslimer driver med lite annet enn å være muslimer. Ikke-muslimske elever gis dessuten liten innsikt i at for mange muslimer er nasjonal eller etnisk identitet, klasse, profesjon, familie eller kjønn kanskje like viktig som religion.

Forblir stedsløse.

I Norge bor ca. 100 000 muslimer, med bakgrunn fra land i så vel Afrika og Asia som Europa. Disse er spredt utover hele landet, men bor hovedsakelig i Oslo. I KRL-fagets lærebøker møter elevene ikke mange av dem, og de elevene en sjelden gang møter, har alltid bakgrunn i Tyrkia og Pakistan. Noen av dem får elevene vite bor i Oslo, mens de andre forblir stedsløse. Vage betegnelser som "andre store byer" antyder at muslimer kanskje kan bo i Trondheim, Bergen og Stavanger, men dette nevnes ikke eksplisitt. For elever som ikke selv er muslimer eller har daglig kontakt med muslimer, vil islam som resultat fremstå som svært fremmed.

Underfundige tanker.

Denne fremmedheten trenger selvsagt ikke bare å gi utslag som frykt. I åttendeklassen jeg observerte, kom også mer underfundige tanker til uttrykk: "Finnes det gla'muslimer?"; "Har muslimer persiske teppefliser på badene sine?" og til sist innspillet som ble møtt med rare blikk fra klassekameratene: "Jeg har lest på Internett at Muhammed er døende og nesten blind. "Hele oppgaven med å "forberede" elever av ulik bakgrunn på et stadig mer flerkulturelt samfunn kan naturligvis ikke ligge på KRL-faget. Utfordringene ved et flerkulturelt samfunn handler heller ikke utelukkende om religion. Men i alle tilfeller har KRL-faget absolutt potensial som meningsfullt dialogfag. Likevel hjelper ikke det så lenge ingen utnytter dette potensialet.

Kristne forskere.

Brorparten av forskningen som er gjort på KRL-faget kommer dessuten fra forskere tilknyttet uttalt kristne høyskoler og fakulteter, eller fra personer med teologisk bakgrunn. Dette behøver ikke, men kan, føre til vinklinger som ikke i veldig høy grad belyser problematiske aspekter ved den gjeldende ordningen. Forskerne med en mindre konkret eller ikke uttalt trosmessig bakgrunn ser ofte ut til å skrive mer generelt om utfordringer i skolen tilknyttet et flerkulturelt samfunn, altså ikke utelukkende om faget KRL.

Naturlig plass.

Selv om ikke-muslimske elever blir gjort kjent med islams normative trosgrunnlag, gjør det dem ikke særlig mer rustet til å være kritisk til mediers og andres negative fremstillinger av islam og muslimer. Jeg mener at fremtidens KRL-fag bør knyttes like mye opp mot samfunnsfagene som mot historiefaget. Dersom KRL-faget er ment som et fag tilpasset det flerkulturelle samfunn, bør ikke læreplanskaperne eller lærebokforfatterne late som om dette samfunnet ikke finnes. Teolog Levi Geir Eidhamar har skrevet at "Den dagen hele befolkningen har fått gode kunnskaper om islam på skolen, vil eventuelle vrangforestillinger om islam trolig dø ut av seg selv".

Sin naturlige plass.

Jeg håper også det. Og jeg håper at islam og andre ikke-kristne religioner blir tildelt sin naturlige plass i det norske samfunnet neste gang læreplanen i KRL revideres — uansett om fritaksreglene er endret eller ikke.

Kommentarer:

Denne kronikken speiler hvordan vi på politisk korrekt måte omtaler islam i dagens Norge, inklusive hvordan denne ideologien presenteres i skolen. Hva menes med at «ikke-kristne religioner blir tildelt sin naturlige plass i det norske samfunnet»? Er det i det hele tatt naturlig med islamsk ideologi i et fritt og demokratisk land som vårt, når islam i sitt fundament er antidemokratisk og ufritt?

Kronikkskriveren er tydeligvis opptatt av én hovedsak: å dempe frykten for islam, som hun tydeligvis anses som ubegrunnet. Det flerkulturelle Norge skal triumfere gjennom uansett.

20 Mulige scenarier for framtidig utvikling

Forfatteren er ikke utstyrt med en krystallkule, men har erfaring fra arbeid med strategisk planlegging i næringslivet. En metode er å tegne ulike scenarier og veie dem opp mot hverandre i lys av erfaring og en trendanalyse. Her er et forslag til 3 scenarier:

Scenario 1: Islamiseringen får fortsette i takt med at islam styrker sitt nærvær.

Historien har vist at islam har en veldig sterk drivkraft i retning av å prege omgivelsene. Moskéer bygges – og de skal om mulig utstyres med høye minareter, aller helst høyere enn den nærmeste bygningsmasse. Fra minaretene skal det gjalle bønnerop som overdøver alt av lyd i nabolaget. Islam skal være dominant, både synlig og hørlig. Likheten med en fangeleir med vaktårn er slående. For en som har besøkt Øst-Berlin under Den kalde krigen gir inntrykkene derfra assosiasjoner i samme retning. Langs gatene var det plassert vaktårn med bevæpnende vakter som passet på folket, som stående, spaserende, som syklist og i biler.

Beskrivelsen fra DDR kunne like gjerne vært fra en fangeleir. Noen mener at islamske land har en liknende karakter og at det å være muslim kan sammenlignes med det å være en

bevoktet fange. Angiveri for ikke å følge reglene blir en del av et slikt samfunn. Som kjent hadde DDR en egen polititjeneste – STASI – som tok seg av dette.

Hvis dette scenariet blir virkelighet, er det bare et tidsspørsmål før landet blir islamsk fullt og helt, på linje med andre land hvor islam har kommet i flertall og tatt kontroll. I slike land vil det kunne være en viss variasjon i graden av hvor strengt regimet er, men vi kan generelt si at trosfriheten får trange kår. Ytringsfriheten vil få klare restriksjoner, spesielt når det gjelder kritikk av islam.

Antakelig vil kontinuerlig terror være nødvendig for å undertrykke eventuelle tendenser til opprør. Dette ser vi i alle land med islamsk styre. Hverken Saudi Arabia eller Iran ville kunne bestått så lenge uten et blodig skrekkelde. Terroren vil øke når tendenser til liberalisering registreres, slik vi har sett i Brunei og Indonesia.

I sin mye omdiskuterte roman Underkastelse (Soumission) har den franske forfatteren Michel Houellebecq beskrevet hvordan hans land gradvis blir overtatt av islam. I all hovedsak vinner islam fram via mennene, som ser fordelene i å kunne dominere kvinnene – og til og med kunne disponere opptil 4 kvinner samtidig. I romanen brukes ikke ordet svik om de franskmennene som frivillig velger å underkaste seg islam, men det er de facto det som skjer.

Scenario 2: Islamiseringen blir stagget og holdt i sjakk

Vi ser en økende motstand mot utviklingen. Folk reiser seg i protest og krever at islam blir kontrollert og underlagt de samme lover og regler som gjelder i samfunnet for øvrig. Vi har sett dette tidligere i historien også. Når islam blir for krevende og aggressiv overfor den fred og fordragelighet som gjelder i samfunnet på basis av gjeldende samfunnsorden, gjør folket opprør og driver islam i kne. Korstogene var eksempler på dette, og vi har sett det ved Atatürks sekularisering av Tyrkia.

Forutsetningen for at dette skal skje er at politikerne som velges fører en politikk som fører til at islam tvinges til å underlegge seg den samfunnsorden som folkeflertallet vil ha, gjennom demokratiske valg av partier og politikere. Om nødvendig må lovverket strammes opp, og maktapparatet styrkes for at lovverket skal bli fulgt.

Dette forutsetter igjen at velgerne er villige til å stå fast ved de verdiene vestlige demokratier bygger på i møte med en totalitær ideologi, som får lov til å kalle seg en religion. Vi har pleid å kalle slike holdninger for patriotisme, og mener med det at nasjoner har borgere som elsker sine land, sin sivilisasjon og kultur – og er villige til å kjempe for dette. Det virker som om en slik patriotisme finnes, men i svært ulik grad fra land til land. Østeuropeiske land synes klart mer patriotiske enn vesteuropeiske, hvor det synes å være en utbredt oppfatning av at Vesten i altfor stor grad har fått dominere i verden. I stedet for å være stolte av hva vi har oppnådd, skal vi faktisk i stor grad være flaue, ikke minst med tanke på kolonitiden og slaveriet, selv om begge deler for lengst er slutt. At islam har spilt en langt større og grusommere rolle som kolonisator og slavedriver, blir vi ikke fortalt, hverken i skolegang eller av media.

Scenario 3: Islamiseringen fører til borgerkrig

Flere har uttalt at en borgerkrig er uunngåelig, tatt i betraktning de konfliktene vi ser utvikle seg i vestlige land. Noen trekker paralleller til utdrivelsen av maurerne fra Spania, reconquista, som varte i 7-900 år. Fra islamsk hold hevdes det derimot at Spania er rettmessig islamsk land, som skal tas tilbake. I islam er land som har vært underlagt islam FOR ALLTID som islamsk land å regne, i hht islamsk rettsvitenskap. Ifølge denne rettslæren er verden delt i to og består av **dar al-islam**, islams land og **dar al-harb**, krigens land.

Hvorvidt vi skal kalle væpnet kamp mot islam for borgerkrig er et definisjonsspørsmål. I den grad muslimer og deres støttespillere har nasjonalt borgerskap, vil det kanskje være en riktig betegnelse. På den annen side har aldri utdrivelsen av maurerne fra Spania blitt kalt for borgerkrig, heller ikke vår egen frigjørelse fra nazistene.

Men vi har frivillig sluppet inn islam – enten som såkalt «nødvendig arbeidskraft», «asylanter» eller «flyktninger». Våre land er altså ikke blitt erobret gjennom en militær invasjon, men en sivil sådan, og sågar med vitende og vilje fra statsmakten selv. Muslimske ledere som Al Qaradawi sier selv at islam på denne måten skal bruke sine store fødselsoverskudd til å komme i flertallsposisjon og slik erobre Vesten. Disse uttalelsene ligger åpent å se og høre på Youtube. Men er det slik at vestlige ledere velger å ikke tro på dette, eller er det slik at de faktisk ønsker å skifte ut egen befolkning? Hvem er i så tilfelle hovedfienden for dem som vil slåss for å bevare sin egen sivilisasjon mot utslettelse eller ødeleggelse?

Noen personlige betraktninger:

Det kan selvfølgelig tegnes flere enn de 3 foreslått scenariene ovenfor. Og det kan tenkes at det kan tenkes noen overlappende scenarier også. Men situasjonen i Vest-Europa nå minner om det Balkan vi hadde før Jugoslavia gikk i oppløsning. Tito hadde klart å holde kontroll med sterke interne motsetninger basert på religion og etnisitet. Da han døde, brast alle demninger og vi fikk en stygg, blodig borgerkrig, med mange drepte og lemlested, samt store flyktningestrømmer. Vi hadde også eksempler på massakrer. Har vi noen garanti for at ikke noe liknende kan skje i det øvrige Europa? Nei, tvert imot kan dette bli enda verre, fordi utgangspunktet er enda mer innfløkt.

På den annen side ser vi en voksende erkjennelse av at migrasjonen ikke kan fortsette som før. Vi er ikke i stand til å integrere folk som ikke vil integreres, hverken i første, annen eller tredje generasjon. Når mennesker ikke er mentalt innstilt på å skaffe seg en framtid basert på tilpasning og disiplin, vil det føre til økende konflikter, ødeleggelser, stagnasjon og tilbakegang. Dette har ikke samfunnet råd til.

Flere land innfører hardere virkemidler, bl.a å frata borgerskap, utvisninger, fengslinger, hardere ungdomsstraffer og straffer også for barn mm. Samfunnsødeleggende virksomhet må stanses på et så tidlig stadium som mulig, før den får bre om seg og utvikle seg til noe enda mer alvorlig. Noen er ute og kritiserer en slik resolutt opptreden fra politiet. Ordet politistat sitter veldig løst. Spørsmålet vi må stille er heller: hvorfor har vi politi, om det ikke nettopp er for å stanse slike handlinger?

Har vi grunn til å ha tillit til de folkevalgte – som utøver makt med et tillitsvotum fra velgere? Tja, når vi ser hvordan flertallet av politikere ser på f.eks SIANs virksomhet, som i korte ordelag går ut på å bekjempe islamisering av vårt land, er det nedslående. Det har vært flere tilfeller i 2015-2019 hvor politikere har vært motvillige til å tillate at SIAN holder appeller på

offentlige steder. Det blir hevdet at organisasjonen hisser til motsetninger ved å komme med hatytringer overfor islam og muslimer. At muslimer blir nevnt i en slik sammenheng er ikke til å unngå, men skytset fra SIAN er rettet èntydig mot ideologien islam, hvilket er tillatt i hht norsk lov. Blasfemiparagrafen er avskaffet.

Er det disse politikerne som til syvende og sist utgjør den største faren for vår sivilisasjon, fordi de ikke står opp mot den trusselen som er tydelig for enhver som vil og tør se realitetene i øynene, uten skylapper? Det er mye som tyder på det. Historien viser også at det er egne eliter som svikter når sivilisasjoner bukker under for angripere. Dette skjedde i Spania, i Konstantinopel, i Hellas osv osv. Det er ingen grunn til å mene at moderne eliter er bedre enn sine forgjengere. Menneskene har ikke endret seg fundamentalt når det gjelder slike egenskaper.

Hvilken rolle spiller media? Her til lands har vi et landskap av tradisjonelle medier som nå er ribbet helt for egne skribenter og reportere som stiller seg kritisk til islam. De er truet til taushet eller fjernet fra staben. Aller nådigst slippes det av og til inn leserinnlegg med en bløt brodd mot islam, det er alt. Hadde det ikke vært for alternative medier som Resett, Document og HRS, samt ytringer på f.eks Facebook, hadde vi effektivt hatt en totalitær stat uten frihet til å motarbeide at vår 1400 år gamle fiende får ta over makta i vårt land. Faktisk drives det aktiv propaganda for islam fra de mest sentrale medier, som NRK og TV2. Dette er nesten ikke til å tro, når vi har åpen tilgang til aktuell kunnskap om hva islam innebærer av trusler for den samfunnsorden vi burde vite og sette pris på.

Dessverre ser vi at politikere lar seg lede av MSM til stadighet. Det var f.eks et oppslag av Filter Media (Amedia) som førte til at en 1. kandidat i FRP under kommunevalget 2019 ble truet med utkastelse fra partiet. FRP var plutselig ikke enig med seg selv om å bekjempe islamisering, noe som faktisk sammenfaller med SIANs formål. Oppslaget stemplet vedkommende sin delaktighet i SIAN som et uttrykk for rasisme, fremmedfiendtlighet og antydning om fascistiske holdninger. Lokale politikere fulgte opp, i tett samarbeid med lokal presse (også eid av Amedia). Dette ligner på hvordan rovdyr jakter på et bytte. De velger seg ut et offer som kan rammes; deretter settes angrepet i gang uten hensyn til noen form for hensyn til etiske retningslinjer og menneskelige hensyn. Resultatet helliger midlet.

Når NRK rapporterer fra steder med voldsaktiviteter, f.eks. utført av ungdom i Oslo og Malmø høsten 2019, får vi knapt nok vite at det er innvandrere som står bak. Men vi får ikke vite noe om hvor de er innvandret fra og at de har islamsk bakgrunn så godt som alle sammen. Bildene avslører det hele, men det er altså ikke lov å si det. Hva skal dette tjene til? Tror myndigheter og media at hemmelighold og mangelfull informasjon vil dempe voldsaktivitetene? Har de tenkt over hva publikum oppfatter dette som? Eller er dette en tydelig forakt for den rolle media skal spille overfor publikum?

I NRK-plakaten pkt 3 c) heter det:

«NRK skal formidle kunnskap om ulike grupper og om mangfaldet i det norske samfunnet. NRK skal skape arenaer for debatt og informasjon om Norge som et flerkulturelt samfunn.»
Hvordan kan debatten bli ærlig og opplyst når NRK bevisst fortegner og fortier nyansene?

Er det ikke snart på tide at myndighetene foretar en skikkelig undersøkelse i vårt land, tilsvarende som er utført i flere land i Europa, med følgende grunnleggende spørsmål til folket: *Hører islam hjemme i vårt land?* De fleste undersøkelser viser et klart flertall mot islam – i Tyskland, Frankrike, Holland, Spania m.fl. Problemet er at politikerne ikke tar dette inn over seg og utformer en politikk i tråd med folkets klare avgjørelse. Egentlig burde vi ha en folkeavstemning tilsvarende som de to angående forholdet til EEC i 1972 og EU i 1994. I begge tilfeller ble det et klart flertall MOT medlemskap, men likevel kom vi inn bakveien via politikernes tilknytning til bastarden EØS, som gir oss markedsadgang uten stemmerett.

I november 2019 gikk PST til det skritt å arrestere og be om utvisning av den amerikanske aktivisten Greg Johnson i forbindelse med et lukket møte i Oslo, hvor han skulle holde et innlegg. PST mener han kan inspirere til voldsutøvelse på den høyreekstreme sida. Selv benekter han å stå for en voldslinje i forsvaret av vestlige verdier mot totalitære krefter. Igjen var Amedias Filter Nyheter ute og fikk politiet med seg. Er det greit at en bolsjevikisk medieaktør får drive en slags politiaktivitet i landet vårt? Og som en kontrast: er det greit at imamer får opptre med hatytringer mot oss og vårt samfunnssystem uten at PST reagerer? Meg bekjent har ingen imamer blitt utvist fra Norge, mens Sverige har utvist flere. Har det brede lag av folket grunn til å føle tillit til vårt nasjonale lederskap når slik forskjellsbehandling får utvikle seg? Mener landets myndigheter at vi kun har noe å frykte fra høyresiden, ikke fra islam og venstreradikale?

Oppsummering og forsøk på en konklusjon

Islam er på krigsstien igjen. Verden rundt pågår en intens jihad. Jødene har i det alt vesentlig klart å unnsnippe til sin egen nasjon i Midøsten, Israel. Men de kristne og andre vantro jaktes på over alt, også i egne land, hvor vi skulle tro at de tar vare på sine egne.

Men nasjoner som vi tradisjonelt er vant til å betrakte som kristne er det mer og mer bare i navnet. Avkristningen pågår i full fart – og de sekulære borgerne synes ikke å bry seg om hva de kristne og andre ikke-islamske grupper utsettes for. Per definisjon er alle religiøse like gode eller dårlige. Ingen skal favoriseres og ingen skal dømmes som mer aggressive enn andre. Dette er den politisk korrekte holdning til religiøse motsetninger og religion generelt. Folk er livredde for å bli stemplet som rasister, som i vår tid også brukes på dem som tar avstand fra islam. Dette er ganske utrolig sett på bakgrunn av hva islam har utrettet av ødeleggelser og myrderier basert på akkurat den type rasisme de politisk korrekte nå beskylder de som vil forsvare seg og sitt for. Ser de ikke denne selvmotsigende holdningen de står for?

Det mentale skifte i Vesten er skremmende. Vi skal ikke lenger være nasjonalister og patrioter som vil forsvare og videreutvikle det samfunn vi har arvet, er stolte av og elsker. Det virker som om våre ledere vil at vi skal være kritiske til vår egen sivilisasjon og heller sette pris på hva andre samfunn står for. Fra flere innen academia får vi høre at vestlig sivilisasjon er destruktiv og arrogant, mens mer primitive kulturer er langt flinkere til å ta vare på vår kjære klode, og derfor bør være vårt ideal for samfunnsutviklingen.

Hva skjer med et folk som mister selvrespekten og begynner å forakte sitt eget land og folk? I Sverige ser vi konsekvensene mer enn her til lands. Nå skal ikke lenger nasjonale klenodier

som Astrid Lindgren eller Selma Lagerlöf dyrkes i skoleverket som fremragende forfattere. Nå skal ministre opptre med hijab i møte med iranske ledere på en ydmykende måte.

Når innvandrere går amok og gjør Sverige til et av de verste land for overfallsvoldtekter, brannstiftelser og sprengninger, overlates det til et stadig mer svekket politi å hamle opp med en økende kriminalitet og voldsbølge, mens de fleste av de folkevalgte ser bort og toer sine hender. Når folk gjør antydning til å protestere og gjøre opprør, blir de slått ned på av både media og eliten. Er det rart at et økende antall svensker nå flytter ut for å komme unna et land under styrt ødeleggelse? Det samme skjer i Tyskland. Franske jøder flykter til Israel. Mange migrerer til Øst-Europa eller Fjerne Østen, hvor islam foreløpig holdes stangen. Dette er forståelig når vi ser hvordan etniske barn blir mobbet i skolen og utenfor av muslimske gutter og jenter som er oppdratt til å hate og forakte dem.

Denne mentale endringen gjør det vanskelig å være optimistisk. Et folk som ikke er villig til å stå opp og slåss for sitt eget samfunn er et tapende folk som vil ende opp som kuede og undertrykte i møte med aggressorer. Jihadistene vinner fram uten å føre tradisjonell krig, bare ved å opptre som bøller à la mafiaen eller ved løgner og forføring, slik Michel Houellebecq beskriver det i romanen Underkastelse.

Håpet er at en voksende misnøye med utviklingen tvinger fram en patriotisk bevissthet og vilje til handling hos folket, og som deretter tvinger de folkevalgte til å ta parti for sine egne velgere. Motstandskampen mot islam vil dermed lede til at harde virkemidler tas i bruk. Kanskje vil forsvaret bli koblet inn for å styrke politiet, noe vi har sett behov for tidligere. Alle internasjonale konvensjoner må legges til side for å redde vårt eget land fra fortapelsen. Antakelig vil andre land gjøre det samme, og vi danner et forbund av stater mot islam, slik historien har vist mulig tidligere. Denne utgangen vil dermed bli en kombinasjon av scenario 2 & 3, forhåpentlig med hovedvekt på 2. Borgerkrig må være siste alternativ. Scenario 2 er egentlig en unntakstilstand, som handler om å forsvare seg med nødvendige tiltak, også for å unngå en full borgerkrig.

Er dette en konklusjon verdt å tro på? Det vil tiden vise, men forfatteren vil i hvert fall søke å bidra til at dette blir en realitet.

Litteraturliste

- Hamed Abdel-Samad: Den islamske fascismen; Document forlag; ISBN 978-82-7519-204-0
- Adonis: Vold og islam; Solum forlag 2016; ISBN 978-82-560-1921-2
- Lars Akerhaug: Siste jul i Kairo, Dreyers forlag 2016; ISBN 978-82-8265-161-5
- « »: Norsk jihad; Kagge forlag 2013; ISBN 978-82-489-1324-5
- Christopher Caldwell: Revolusjonen i Europa; Innvandring, islam og Vesten; Document forlag 2013; ISBN 978-82-7519-201-9
- Renaud Camus: Le changement de peuple; Chez l'auteur 2013; ISBN 979-10-91681-06-3
- Roger Crowley: Empires of the Sea, The final battle for the Mediterranean, 1521-1580; faber & faber 2008; ISBN 978-0-571-29819-8

- Faktisk.no: En analyse av FNs migrasjonsplattform og dens betydning.
- Lotte Hedager og Henrik Tvarnø: Tusen års Europa-historie; Pax forlag 2001; ISBN 978-82-530-2251-2
- HRS; Human Rights Service: Islamisering, moskèbygging og drift; finansiering
- Torben Snarup Hansen: Reconquista; Spaniens befrielseskamp mod islam 711-1614; Den danske forenings forlag 2017, ISBN 978-87-90183-11-0
- Adolf Hitler: Mein Kampf; pdf – Komplette Ausgabe; Originaltext; Harrold.org; nedlastet fra nettet
- Samuel Huntington: The clash of civilizations, and the remaking of world order; The Free Press 2002, ISBN – 13:978-0-7432-3149-7
- Lyn Julius: Fordrivelsen. Hvordan tre tusen års jødisk sivilisasjon i arabiske land ble borte over natten. MIFF forlag 2019; ISBN 978-82-997797-8-4
- Koranen: The Quran, Arabic text with English translation. Muhammad Zafrulla Khan, Curzon Press 1981, ISBN 0 7007 01486
- Atle Næss: Leonardo da Vinci og hans tid, Gyldendal; IDBN 9788-2054-50813
- Jean Raspail: Le camp des saints; Robert Laffon S.A. 1973; ISBN 978-2-221-12396-6
- Robert Spencer: The history of jihad; from Muhammed to ISIS; Post Hill Press 2018; ISBN 978-1-68261-659-8
- Jack Smart and Frances Altorfer: Arabic; Teach yourself books; Hodder & Stoughton 2001; ISBN 0-340-77271-9
- Hege Storhaug: Islam. Den 11. landeplage; Kolofon AS 2015; ISBN 978-82-300-1345-8
- Halvor Tjønn: Muhammed – slik samtiden så ham. Dreyers forlag 2012; ISBN 9788-2826-50-458
- Christian Tybring-Gjedde: Mens orkesteret fortsetter å spille; Cappelen Damm 2014; ISBN 978-82-02-45383-1
- Bill Warner: The doctrine of slavery. An Islamic Institution. CSOI 2016; ISBN 978-1-936659-07-4
- Ibn Warraq: Hvorfor jeg ikke er muslim; Humanist forslag 2003; ISBN 82-90425-84-8
- Carl Schiøtz Wibye: Terrors rike; Gyldendal norsk forslag; ISBN 9788-2055-01-256
- Markus Willinger: Generation identity; A declaration of war against the `68ers; ; Arktos London 2013; ISBN 978-1-907166-41-9
- Øyvind Østerud: Det globale statssystemet; Dreyers forlag, Oslo 2018; ISBN 978-82-8265-458-6